

lib. II. c. 37. Masculis reflexi, feminis recti atque proni, de dentibus elephantorum.

REFLO, as, aueratum, Spiro ex aduerso, contra flo. ἄνωγνισμός. GAL. Souster à l'encontre. ITAL. Soffiare all'incontro. GERM. Entgegen wäyen. HISP. Soplar hazia tras. ANGL. To blow against. Cic. Att. 1. 6. Inde quamprimum Athenas etsi Etesia valde restaverint. Idē 4. T. seu. Si enim restantibus ventis reuicemur, tamen eodē paulō tardius referemur. Venustē admodum transfertur ad fortunam, quā tunc dicitur nobis restare, quom omnia nobis prater animi sententiam cadunt. Cic. 1. Officiorum. Quom fortuna restarit, affligimur. ¶ Resto, pro dispendio cui contrarium inflo, Lamprid in Heliogab.

REFFACIUS, us flatus aduersus, ventus contrarius. ἄντιπνεύσιος. GAL. Vent contraire. ITAL. Vento contrario. GERM. Das entgegen wäyen / gegen wind HISP. Viento contrario. ANGL. A contrary wind. Cic. ad Attic. lib. 12. Naves relatas in Vticam restatu hoc.

REFLOREO, res, penult. product. Rursus floreo: unde Refloresco, denuo floresco. ἄνωθι. GAL. Reflorir. ITAL. Tornar a fiorire. GERM. Wieder blühen / oder grünen. HISP. Tornar a florecer. ANGL. To spring and flourish againe. Plin. lib. 18. cap. 16. Secatur incipiens florere, & quoties restoruit, &c. Idem lib. 19. cap. 8. Cujus natura in carnariis restoflorescens, sapius dicta est.

REFLYO, is, Curfu feror retrogrado. ἄναππία, πάλινδρομή. GAL. Recouler, & retourner d'où on est parti. ITAL. Scorrere in dietro. GERM. Wider hinder sich / oder Dannen stieffen. HISP. Correr lo liquido atras. ANGL. To floue againe, to ebbe. Plin. lib. 2. c. 97. Ne unquam eodem tempore quo pridie, restuit. Virg. 9. Aeneid.

Quom restuit campus, & iam se condidit aluo.

REFLUUS, a, um, quod retrogrado fertur fluxu. ἄναππιδρομή, πάλινδρομή. GAL. Qui recoule & recourne. ITAL. Cosa che scorre in dietro GERM. Wider ablaufend / wider hin stieffig HISP. Lo liquido que corre atras. ANGL. That floueth againe or ebbe. Plin. lib. 2. c. 97. Et pontus, semper extra meat in Propontidem, iatrosus in Pontum, nunquam restuo mari. Ouid. in Metam.

Et quas Oreani restuum mare laxit arenas.

REFOCILLO, as, Iterum focillo, recreo, reficio, refoveo. ἄνωθι. GAL. Refociller, restaurer, recreer. ITAL. Restorare, risare, ricreare, rificiare. GERM. Erquicken / erlaben. HISP. Recrear, rebazar, calentar. ANGL. To confort, to refresh, to mak lustie againe. Plin. Epist. 58. Ipse paucis diebus ægrē refocillatus, non sine ultionis solatio discessit. Simplex verbum est focillo, as, quod à nomine focillus derivari putatur, quod est diminutivum à nomine focus deductum.

REFODIO, is, refodi, refossium, Effodio fodiendo eruo. ἄνωθι. GAL. Desoir, desterrer. ITAL. Far fosse, scavare. GERM. Wider ausgraben. HISP. Desenterrar, cavar otra vez. ANGL. To digge out of the earth. Plin. lib. 2. c. 63. Si ulli essent inferi, jam profecto illos avaritiæ eunicali, atque luxuriæ refodissent. Cætera vide in Fodio.

REFORMIDO, as, Valde formido. ἄνωθι. GAL. Fortcraindre. ITAL. Hauer paura, temere grandamente. GERM. Heftig fürchten / vbel entsigen. HISP. Mucho temer. ANGL. To feare greatly. Cic. in Oratore, Tum illos existimabo non desperatione reformidavisse genus hoc, sed iudicio refugisse. Cæsar. 1. bell. civil. Neque se reformidate quod in Senatu paulō antē Pompeius dixisset. Virg. 4. Georg. Ovid. Eleg. 1. lib. 3. Trist.

Nève reformida ne sim tibi forid pudori.

lib. Eleg. 6. lib. 3.

Ménsque reformidat veluti sua vulnera tempus.

REFORMIDATIO, nis, verbale, Metus, timor. ἄνωθι. GAL. Forgrana' crainte. ITAL. Timore estremo. GERM. Grose se forcht / en sünzung. HISP. M edo grande y demasiado. ANGL. Great feare. Cic. in Partit. In suasionē autē aut septem, aut reformidationem deliberantis

REFORMO, as, In aliam, seu meliorem formam redigo. ἄνωθι. GAL. Refo mer, rebailler forme à quelque chose. ITAL. Riformare. GERM. Wirs umb in ein rechte gestalt bringen / anderst amichten / oder gestalten HISP. Reformar de corregir. ANGL. To bring on a new forme or shape. Quintil. lib. 12. c. 6. Apollonio Moloni Rhodi rursus reformandum, ac velut recoquendum se dedit. Ovid. 11. Metam.

Nec te decipiat centum mentita figuras.

sed prem: quicquid erit, dum quod fuit ante reformet.

REFORMATIO, nis, ἀνωθι. Apuleius in Hermeto Asolepio, Hæc enim mundi genitura cunctarum reformatio rerum bonarum

REFORMATOR, is, Instaurator. ἄνωθι. GAL. Reformateur. ITAL. Riformatore. GERM. Ein widerbringender eines dings in sein rechte vnde vordrige gestalt. HISP. Reformador, corregidor. ANGL. That bringeth on a new shape. Plin. Epist. 165. Multorumque, qui aliqua componūt, portus, sinus, præmium, omnium exemplum: ipsarum denique literarum jam senescentiam reductor ac reformator.

REFOVEO, es, ere, Alimento, vel calore moderato refocillo, reficio, recreo. ἄνωθι. GAL. Rechauffer & remettre en chaleur, estuver. ITAL. Covare nodrire. GERM. Wider erwoemen HISP. Recrear, abrigar. ANGL. To cherishe or confort againe. Col. lib. 2. c. 1. Licet enim majorem fructum percipere, si frequenti, & tempestiva, & modica stercoreatione terra refoveatur. Lucan. lib. 8.

quom pectore Magnus

Ambis, & adstrictas refovet complexibus artus.

Sueton. in Casare c. 35. Dehinc Scipionem ac Iubam reliquas partium in Africa refoventes devicit. Idem in Nerone c. 27. Refotus calidis piscinis. Velleius. Refovendæ vires.

REFRACTARIUS, vide Refringo.

REFRANO, as, Frano, hoc est, cohibeo, & coercio. ἄνωθι. GAL. Refrenar, retirar par la bride, tenir court. ITAL. Raffrenare, ritenere, restringere. GERM. Hinsder sich zammen oder ziehen. HISP. Enfrenar de retener. ANGL. To refraine, to hold bak from any thing. Cic. pro Cal. Etenim semper magno ingenio adolescentes refranandi potius à gloria, quam incitandi fuerant. Ovid. 6. Epist. 6.

Calepini Pars II.

Ille refranat aquas, obliquaque flumina sistit.

Quintilian. Id refranat cursum dicendi.

REFRANATUS, participium. ἄνωθι. GAL. Refrenat, tenu court. ITAL. Raffrenato, ristretto. GERM. Hinder sich gezogen / hinderhalten. HISP. Enfrenado, retenido. ANGL. Refrayned. Lucr. lib. 5.

Religione refranatus, ne forse rearis, &c.

REFRANATIO, verbale, Cohibitio. ἄνωθι. GAL. Refrenement. ITAL. Raffrenamento. GERM. Ein zäumung oder zemmung / das hinder sich ziehen HISP. Enfrenamiento. ANGL. Refraining. Senec. 3. de ira. Necessaria est ista doloris refranatio, utique hoc fortitibus vitæ genus, & ad regiam mentiam adhibitis.

REFRAGOR, aris, verbum deponens, Adversor, resisto, repugno. ἄνωθι. GAL. Resister, contredire. ITAL. Resignare, far resistenza, resistere. GERM. Widerstehen / widerstperren / oder widerstellen / zu widerstriben. HISP. Ser contrario en voto, resistir. ANGL. To resist, or ganyesay. Homer. ἀντιπαρῆται Plin. lib. 19. c. 8. Quoniam hæc maxime refragetur Veneti. Cic. 11. Philipp. Et si quis potest refragari non modò non potenti, verumetiam recusanti. Legitur etiam refrago, as teste Nonio, pro suffragari apud antiquos. Sisenna. lib. 2. dist. Multi populi plurimæ concionis Dictaturam omnibus animis & studiis refragavere, id est, Dictaturæ suffragati sūt. Refragari ingenium alicui dicitur, quando ingenio aliquid assequi nequit. Quint. 1. 10. c. 6. Ut is cui non refragetur ingenium &c.

REFREQUENTO, as, Sueton. in August. Italiam duo de XXX. Colonia-tum numero deductarum ab se refrequentavit.

REFRICO, as, Renovo. ἄνωθι. GAL. R. frotter, renoueler. ITAL. Rinovare. GERM. Erneueren. HISP. Renovar. ANGL. To rubbe hard or againe. Tractum à vulneribus, quæ plerumque fricando renovantur. Cic. ad Sestium lib. 5. Epist. Sin autem omnia quæ sentio, præscripserim, ne refricem meis literis desiderium, ac dolorem tuum. Propriè refricare, est rursus vel valde fricare. GAL. R. frotter, ou fort frotter. ITAL. Molto d un altra finta frigare. GERM. Wider aufsiggen / oder heftig siggen. HISP. Refregar. Cato c. 87. Id omnē ita facito, & refricato denuo. Cic. Attic. lib. 10. neutrum posuit, Crebro, inquit, refricat lippitudo, non illa quidem perodiosa, sed tamen quæ impediatur descriptionem meam.

REFRIGEO, es, vel potius refrigesco, is, Frigidus fio. ἄνωθι. GAL. Se refroidir, devenir froid. ITAL. Raffreddarsi. GERM. Widet erkalten. HISP. Refriarse. ANGL. To waxe cold. Cato cap. 105. Vbi jam vinum refrixerit, in dolium quadragenarium infundito. Col. lib. 2. c. 2. Et boves inhibeat, ut colla eorum refrigescant: quæ celesciter conflagent, nisi assidue refrigerentur. Ovid. 2. Metam.

parvo vulnere lasum

Corpore cum toto post tela educta refrixit.

REFRIGESCIT res, per translationem, pro cessavit, desit. Quint. lib. 10. Calor ille cogitationis scribendi mora refrixit. Cic. ad Dolabellam. lib. 9. Ego cætera qui animo æquo fero, unum vereor, ne hasta Cæsaris refrixerit. Terent. Adelph. Nihil est refrixerit res.

REFRIGERO, as, Denuo frigore imbudo, frigus induco, rem calidam frigidam facio. ἄνωθι. GAL. Refroidir, rafraichir. ITAL. Rinfrescare, raffreddare. GERM. Keltten / kalt machen. HISP. Refriar otra cosa. ANGL. To mak cold. Cic. in Catone, Vbi enim potest illa ætas aut calefcere, aut applicatione melius vel igni, aut vicissim umbris, aquisve refrigerari salubrius? Col. lib. 2. Atque ita rursus in sole siccata, & mox refrigerata reconditur. Novum vinum refrigerare, vetus calefacere dicitur. Gell. cap. ult. lib. 13. Et Quintil. Nec Oratio refrigerat. Refrigerare pro retardare. Suet. in Claud. c. 41. Et cum primum frequenti auditorio commississet, ægrē perlegit, refrigeratus sæpē à semetipso. Refrigerati item tumor vel sermo per translationē dicitur, quom paulatim evanescit atque minuitur, & in orē hominum esse desinit. Cic. Appio pulero, Refrigerato jam levissimo sermone hominum provincialium. Sic etiam negotium aliquod refrigerari dicitur, quod jam minore cura studioque geritur. Accusatio item refrigerata dicitur, cujus aculei iudicium animis infixi, temporis tractu elanguerunt. Idem 1. Verr. Defessa, ac refrigerata accusatione, &c. Quint. Refrigerandus testis aliquo dicto urbano.

REFRIGERATUS, a, um, participium. ἄνωθι. GAL. Refroidi. ITAL. Raffreddato, rinfrescato. GERM. Erkaltet. HISP. Refriado. ANGL. Made cold. Cic. 1. de natura deorum, Quæ, si mundus est deus, quoniam mundi partes sunt, dei membra partim ardentia, partim refrigerata dicenda sunt. Velleius, Refrigeratus ab Antonio Plancus, (id est, minus amatus.) Vide Lipsium in Velleium.

REFRIGERATIO, nis, ἄνωθι. GAL. Refroidissement, rafraichissement. ITAL. Raffreddamento, rinfrescamento. GERM. Erkaltung / erlabung. HISP. Refriamiento. ANGL. A making cold, a cooling. Cic. de senect. Et refrigeratio æstate, & vicissim aut sol, aut ignis hybernus. Columell. lib. 1. cap. 11. 14. Captare umbras aiborum, fonticulorum amœnitatem, vel auræ refrigerationem. GAL. Prendre l'ombrage, & le frais, ou la fraischeur.

REFRIGERATOR, is, & Refrigeratrix, icis, ἄνωθι. GAL. Refroidisseur, refrigeratif. ITAL. Raffreddatore, rinfrescatore. GERM. Ein erkalter / erlaber / erkulterin. HISP. Refriador. ANGL. He or she that maketh any ting cold. Plin. lib. 19. c. 8. Est quidem natura omnibus refrigeratrix.

REFRIGERATORIUS, a, um, quod refrigerat. ἄνωθι. GAL. Refrigeratif. ITAL. Rinfrescativo. GERM. Das kält / oder keltet. HISP. Cosa que da resfriamiento. ANGL. That hath the strenght or nature to coole. Plin. 1. 22. c. 22. Refrigeratoriam ramen vim esse convenit nigro, & hac causa imponendum cum polenta. Idem 1. 25. c. 1. Semini & foliis refrigeratotia vis.

Refrigerium, solarium Salmaf.

REFRINA, x, Faba, (ut inquit Festus ex Cincij sententia) quæ ad sacrificium refertur (olet domum à segete, auspicij causa Ailius Gallius. teste eodem Festo, addubitat an ea sit quæ prolata in segetem, domum refertur: an quæ refingatur, id est, feratur. Sed Cincij opinionem

nionem adjuvat, quod in sacrificiis publicis quum puls fabata diis præbetur nominatur refrina. Hæc Festus.

REFRINGO, is, refrégi, refractum, Rumpendo aperio, effringo. ἔφραγ. ἡ ἀνακλάω. GAL. D. rompre, briser. ITAL. Frangere, fracassare. GERM. Aufbrechen. HISP. Quebrar. ANG. To break open. Plaut. Capt. sc. 3. a. 4. Cellas refrégit omnes intus, reclusitq; armarium. Liv. 4. bell. Macedon. Cōparaverat homines qui pluribus simul locis urbis nocte incēdia facerēt, ut in consternata nocturno tumultu civitate refringi carcer posset. Refringere vim fortunæ, per trāslationē. Liv. 5. ab Urb. adeo occēcat animos fortuna, ubi vim suā ingruētē infringi nō vult.

REFRACTUS, a, um, participium. ἔφραγ. ἀνακλάω. GAL. Desrompu. ITAL. Fracassato. GERM. Aufgebroschen / zerbrochen. HISP. Quebrado. ANGL. Broken up, weakened. Plin. Epist. 18. Nunc refractus pudoris & reverentiæ claustris omnia patent omnibus.

REFRACTARIUS, a, um, contumax, pertinax, alienam in se actionem refringens. ἔφραγ. ἀνακλάω. GAL. Opiniastre, refractaire, rebelle. ITAL. Contumace, ostinato. GERM. Widerspenig / vnd eygensinnig / der von seinem Kopff sich nicht abweisen lässt. HISP. Cosa que contradiz, porfiado. ANGL. Rebellious, stubborn, wilfull in opinion. Refringendo, quasi nimium liber, obstantiaque omnia refringens, nullisque rationum claustris se patiens coerceri. Seneca Epist. 74. Existimant philosophiæ fideliter deditos contumaces esse, ac refractarios. Equus refractarius est retrogradus, ac cessim sive recessim cedens & imitans nepam, ut loquitur Plautus.

REFRACTARIOLUS, adjectivum diminutivum. ἀνακλάω. Cic. ad Attic. lib. 2. Et quod se ab hoc refractariolo judiciali dicendi genere abjunxerit, &c.

REFUGIO, is, Aufugio, vel fuga me retrorsum recipio. ἔφραγ. ἀνακλάω. GAL. Refuir, viter, se retirer arriere. ITAL. Fuggire, fuggire in dietro. GERM. Wider hinder sich ziehen. HISP. Huyr a huyr atras. ANGL. To flee away or to flee back. Gellius posteaquam prælio victus in ultimam regionem refugisset. Cic. pro Calio. Cur illecebris cognitis non refugisti? Ovid. 3. Fast.

— Et ex oculis visa refugit humus.

Idem Eleg. ult. lib. 3. Trist.

— Nullo exarcente refugit (vena ingenij.)

Per translationem sumitur pro detrectare, recusare, & tanquam a re perniciofa resilire. Cic. de Oratore. Semper ego a genere hoc toto sermonis refugi. Idem 8. Philipp. Refugit animus, eaque reformidat dicere, &c.

REFUGA, æ, communis gen. Fugitivus vel fugitiva. ἔφραγ. ἀνακλάω. GAL. Qui s'en refuit. ITAL. Fugitivo. GERM. Flüchtling. HISP. Hombre a muger que huye. ANGL. A fugitive. Vlpian. in l. aut damnium, de pœnis, Quique refugæ ex opere metalli in metallum damnatur.

REFUGUS, a, um, pro eo quod est reclive, ac rejectum. ἔφραγ. ἀνακλάω. GAL. Qui s'ensuit arriere. ITAL. Chi fugge a dietro. GERM. Das sich hinder sich zeucht / hinder sich sticht. HISP. El que huye atras. ANGL. That fleeth back. Sidonius, Capitis apex rotundus, in patulum a planitie frontis verticem cæsaries refuga crispatur: id est, in frontem rejecta. Lucan. lib. 10.

— refugosquo gerens a fronte capillos.

Mare refugum, id est, restuum, & quasi refugiens. Stat. 12. Theb.

REFUGIUM, ij, Perfugium, profugium, asylum, locus vel persona ad qua refugimus ut tuti simus. ἔφραγ. ἀνακλάω. GAL. Refuge. ITAL. Rifugio, luogo di salvarsi. GERM. Ein Zuflucht / oder fluchthaus / etwas darzu man flucht. HISP. Lugar adonde huy mos y adonde nos acogemos para escapar de algun peligro. ANGL. A sanctuary or place of refuge. Cic. 1. 2. de off. Regum, populorum, nationum portus erat, & refugium Senatus. Suet. in Tib. Ne refugiu in tali fraude cuiqua esset.

REFULGEO, es, refulsi, resultu fulgorem remitto, fulgeo. ἔφραγ. ἀνακλάω. GAL. Resplendir, reluire. ITAL. Resplendere lampeggiare. GERM. Heftig glühen / oder scheinen. HISP. Resplandecer. ANGL. To shine bright, to glister much. Plin. lib. 11. c. 28. Nunc pennarum hiatu refulgentes. Virg. 1. Aeneid.

— claraque in luce refulsit.

Ibidem,

— rosea cervice refulsit.

Senec. 16. de consol. ad Helu. Non tibi divitiæ refulserunt.

REFULGENTIA, ἀπλάω. Apul. Florid. lib. 4. Nec culminum eminentia, nec lacunarium refulgentia.

REFVNDO, is, Fundendo regero. ἔφραγ. ἀνακλάω. GAL. Refondre, respandre. ITAL. Refondere, spandere. GERM. Widerumb hinschütten oder ausgießen. HISP. Derramar. ANG. To melt, to dissolve, to cast out againe. Ovid. 11. Metam.

Egerit hic fluctus, aquor que refundit in aquor.

Idem 13. Metam.

Amisissaque mea virtutem voce refundo,

(sup. in animos.) aliàs refresco. Cic. 2. de nat. deor. Quibus altæ renovatæque stellæ, atque omnis æther refundunt eadem, rursus trahunt indidem. Ictu evoluta intestina refunduntur, id est pristinis sedibus reponuntur, apud Celsum lib. 7. cap. 14. Refundere pecuniam, pro restituere Vlpian. D. lib. 12. tit. 4. l. 5.

REFUSIO, ἀνακλάω. Macrob. Saturn. lib. 1. 12. Vnde enim imber caderet in terras, nisi Solis ardor ad supera traheret humorem? cuius refusio pluvialis est copia.

REFUSUS, a, um, adjectivum, Redundans. ἔφραγ. ἀνακλάω. GAL. Respandu, regorgeant. ITAL. Sparso, andato per di sopra. GERM. Aufgegossen / oder übergegossen. HISP. Derramado. ANG. Melted, dissolved or cast out againe. Plin. lib. 36. c. 26. Non nisi refugio mari arenas fatetur. Virg. 2. Georg.

— Ponto sonat unda refuso.

Idem 1. Aeneid.

Stagna refusa vadis, id est, effusa.

REFUSÈ, adverbium, Redundanter. ἔφραγ. ἀνακλάω. GAL. Largement, abondamment. ITAL. Largamente, in copia. GERM. Mit hauffen / überflüssig. HISP. Rebofadamente, abundantemente. ANGL. Largely, abundantly. Colum. lib. 4. cap. 1. Nam semper in plano refusus ege-

stat hujus timidior est, &c.

REFUTO, as, a futo, quod frequentativum est a fuo, suis quod protulit Plaut. in Amphir. Ne quisquam tam audax fuit homo qui obviam obstitit mihi. Præsertim quum dicat Festus, Futare arguere est. Vnde & confutare, & refutare, redarguere est, sive refellere, & non ita esse ostendere. ἔφραγ. ἀνακλάω. GAL. Refuter, confuter, reprandre. ITAL. Riferire, arguire. GERM. Widererfenn mit widerweysungen vmbstossen. HISP. Redarguir, reprovar, destruyr por razones. ANG. To refute, to reprove. Cic. Dolabella. Non tam id laboro, ut si qui mihi obrectent, a te refutentur, quam intelligi cupio (quod certè intelligitur) me a te amari. Alio modo dixit idem de Arusp. reslonis, Et aut concedente, aut adjuvante Milone, ejus conatum refutabo. i. aut facto. aut verbis repimam. Refutare etiam ponitur aliquando pro repellere & profligare, ut quum dicimus, refutare hostes & refutare bellum, quemadmodum idem Cic. locutus est Orat. de provin. consul. Suet. in August. c. 71. Infamiam impudicitiae familiarissimè refutavit & presentis & postera vitæ castitate. Quint. Refutare temporis munera.

REFUTATIO, nis, verbale, actus ipse refutandi. ἔφραγ. ἀνακλάω. GAL. Confutation, refutation. ITAL. Confutatione. GERM. Widererfennung / widerlegung. HISP. Destruymiento por razones, reprouamiento. ANG. A confuting. Cic. Top. Refutatio autem accusationis, in qua est depulsio criminis, quæ Græcis γάρις dicitur, Latine appellatur status in quo primum insistit, quasi ad repugnandum congressa defensio, Firma refutatio. Quint. lib. 5. c. 10.

REFUTATUS, us, vi, Refutatio. Lucretius,

Ancipiti que refutatu convincere falsum.

REGALIOLUS, i, avis est exigua, eadem (ut docti credunt) cum trochiloe quem Plin. lib. 8. cap. 24. & lib. 10. cap. 74. in Italia avium regem aut appellari, eoque nomine aquilæ esse invisum, quod regiâ illi dignitatem præcipere videatur. ἔφραγ. ἀνακλάω. GAL. Un petit oiseau appelle Regalet. ITAL. Vecelleto nimico all' aquila. GERM. Ein Königlin / ist ein Heinsvögelin. HISP. El ave, rey de las aves. ANG. A vorenne. Suet. in Jul. Caf. Pridie autem ejusdem Idus avem regaliolum cum laureo ramo Pompeiana curiæ se inferentem, volucres varij generis, e proximo nemore, profecuta, ibidem discerpserunt.

REGALIS, vide Rego.

Regalia in scriptis Iuriconsultorum sunt feuda Regis beneficio concessa, jus & auctoritas regalia feuda conferendi, ceteraque jura fiscalia. Et insignia & ornamenta regiae inaugurationis.

REGILO, as, Gelu resolvo X Gelo, congelo. ἔφραγ. ἀνακλάω. GAL. Desgeler. ITAL. Disghiacciare. GERM. Entfrozen / aufstören. HISP. Deshelar. ANG. To thaw or resolve that is frozen. Col. lib. 1. c. 5. Quamtoque fuerit ædificij solum pronius Orienti, & æstate liberius capere per flatus, & hyemis procellis minus infestari, & matutino regelari ortu poterit, concreti rores liquecant. Idem lib. 10.

Post ubi Riphæa torpentia frigora bruma

Candidus aprica Zephyrus regelaverit aura.

Senec. epist. 68. Vix ætas mea regelatur æstate.

Regendarij, Singularij, Notarij, qui libellos supplices in Codicem regerebant. Bud.

REGENERO, as, Iterum, sive rursus genero. ἔφραγ. ἀνακλάω. GAL. Regenerer, refaire de nouveau. ITAL. Rigenerare. GERM. Wider gebaren. HISP. Tornar a engendrar. ANG. To engender againe. Plin. lib. 12. cap. 1. Sed ex ea primum quæ est in Creta, platani satæ regenerare vitium.

Per translationem accipitur pro representare, & formæ, motum ingeniivæ similitudinem referre. Plin. lib. 14. cap. 22. de Tiberij Imperatoris, & Drusi bibacitate verba faciens, Nec alio magis Drusus Cæsar regenerasse patrem Tiberium ferebatur. Regenerare avum, pro Avo similem gigni. Idem lib. 7. cap. 12. Indubitatum exemplum est Nyxæi nobilis pictæ Bizantiij geniti, qui adulterio Æthiopis nata matre, nil a cæteris colore differente, ipse avum regeneravit Æthiopem, id est, niger natus est, qualis fuerat avus, quum tamen alba esset mater.

Regeneratio summatim est.

I. in Physicis: actio ejus, quod iterum gignit, passio ejus, quod regignitur: status, quem res regenerata accipit.

II. in Theologicis actio Dei convertentis hominem ad fidem sanctam per verbum & spiritum suum tum definiendo res credendas, tum inclinando animâ ad assentiendum: passio hominis qui convertitur: status conversi: sanctificatio regenerati, qua excitatur ad exercendas vires renascendo acceptas: item renovatio activa qua Deus plenè reformat ad imaginem suam: reformatio activa, illam consequens cujus pars refutrectio gloriosa, tempus illius renovationis in fine mundi.

REGERMINO, as, Iterum gemino. ἔφραγ. ἀνακλάω. GAL. Regermer. ITAL. Germogliare di nuovo. GERM. Wider fürhin sprossen. HISP. Tornar a echar las plantas. ANG. To spring or budde againe. Plin. 16. c. 33. Et in araria succisa regerminat.

REGERMINATIO, nis, verbale. ἔφραγ. ἀνακλάω. GAL. Regermement. ITAL. Effer germogliare di nuovo. GERM. Das wider herfür sprossen. HISP. Obra de echar renuevo. ANG. Springing or budding againe. Plin. 16. c. 20. Regerminatione cædua, vel salice latior.

REGERO, is, gessi gestum, Refero, reporto, reicio, reddo, ἔφραγ. ἀνακλάω. GAL. Rapporzer, reprocher, rejetter. ITAL. Riferire, riportare. GERM. Widerumb hin entgegen halten. HISP. Referir. ANG. To cast up againe to one, to cast bak againe, to beare againe. Plin. 1. 2. c. 9. In coitu quidem non cetni quoniam haustum omnem lucis aversa illo regerat unde accepit. Cic. lib. 11. Epist. Pro quo tibi rusticos Stoicos regeram ut Catiium Athenis natam esse dicas. Quint. Regerere invidiam in aliquo. Interdum regerere, est scriptis mandare: quod quis legendo aut audiendo didicerit, ἀποσηκισιου. Quint. lib. 3. cap. 8. & cap. 12. l. 2. in fine. Sunt enim velut res regestæ in hos commentarios, quos puer deduxerat schola. Vnde regesta dicuntur, quæ jam in tabulas librosve redacta sunt, τὰ ἀποσηκισιου βιβλια, τὰ ἀποσηκισιου.

Regerendarij, Singularij, Notarij, qui libellos supplices in codicem regerebant. Bud.

REGIUS

Regestus, a, um participiū. ἔγρητο μισχάβ ἔγρητο nigbal. ἀνέλασθαι. GAL. Rejeté, rapporté. ITAL. Regestato, riportato. GERM. Wideranshin gelegt / wider hin geworffen / oder getragen. HISP. Referido, llevado. ANGL. Borne or brought againe, cast up to one. } ut Regesta crapula, apud Apuleium in Asino. id est, vomitu ejecta, Regesta (inquit) crapula vestem inquinaverat. Terra regesta, id est, eodem relata unde fuerat egesta. Ovid. 11. Metam.

recedit, humumque
Effodit, & domini quales conspexerat aures
Voce refert parva, terraque immurmurat hausta.
Indiciumque sua vocis tollere regesta
Obruit, & serobibus tacitus discedit operis.

Regestum i, Terra ex sulco egesta, & in aliquantulam altitudinem elevata. Col. lib. 3. c. 13. Quam a parte superiore in inferiorem detrahatur humus, vix iustum pastinationi praebet regestum. Idem lib. 1. c. 3. Potest etiam in siticissimis locis opus custodiri, si depresso pastinetur solum, eiusque abunde est gradum effodere tribus pedibus, ut in quatuor confluat regestū. Regestum etiam dici potest (inquit Budaeus) quod nos registrum appellamus. Vide supra in verbo Gero.

Regia, Regio, Regisus, vide Rego.

Regiesco, vide Regisco.

Regifugium, Festum erat Romanorum celebrari solitum postridie Terminaliorum, hoc est, vj. Cal. Martias (quo die Tarquinius Roma profugit. Inter Terminalia autem & refugium quarto quoque anno interferebatur dies unus, quem ob id intercalarem vocabant. Vide Macrobius & Censorinus. Refugium item dies notatur in fastis Kal. Iunias, qui dies, quia totus nefastus non est, legi debet cum nota N. non NP. quod ille dies sit e nefasto fastus. Fest.

Regigno, is, Iterum gigno. ἔγρητο ἔγρητο. GAL. Regenerer, reengender. ITAL. Rigenerare. GERM. Wiederum gebären HISP. Tornar a engendrär. ANGL. To engender againe. } Regignos, passivū, apud Lucret. l. 5.

quapropter maxima mundi,
Quum videntur membra ac partes consumpta regigni: ἀναφύουσι.

Regilla, vestis regia quae & basilica & trabea dicitur, quonia ea reges uterentur, auro & purpura intexta. Est & vestis muliebris genus, a superibris fortassis similitudine dictum. Plaut. in Epid. Quid erat induta: an regillam induculam, an mendiculam?

Regillianus, Imperator Romanus fuit miro fortunae ludibrio ad tantae dignitatis fastigium evehctus. Nam quum forte milites aliquot apud ipsum cenarent, exortaque esset quaestio unde Regilliani nomen deductum foret: quibusdam ad Regillum lacum, aliis aliò originè ejus referentibus, Grammatista qui forte aderat, deflectere hoc nomen a rege exorsus est. Rex, inquit, regis, regi, inde Regillianus. Qua voce veluti omnino quodam excepta succlamatum est protinus a militibus (ut est id hominum genus, ad ea quaecunque in mentem veniunt praeproperum,) Merito itaque rex eris, utpote cui divino quodam praesagio id nominis est impositum. Quid multa? quum postridie in publicum prodisset, ab universis Imperator est consalutatus.

Regilli, orum, gens Claudia ex Regillis orta, Suet. in Tib. c. 1.

Regillus, regulus. id vide.

Regillus, ἔγρητο. Lacus in Algide sylvae ingressu, ad quem Aulus prothumius Dictator prospere advectum Tarquinium Superbum patria eiecit, & Latinos bellum inferentes pugnavit. Vide Liv. 2. ab Urbe.

Regimen, Regina, Reglo, vide Rego.

Registrum, i. Index memoriae causa factus, in quem regetimus, quae in necessarios usus obvia esse volumus. Vocabulum parum receptum apud idoneos scriptores: quo tamen usus est Vopiscus in Erobo, Vfus (inquit) etiam ex registris scribarum porticus porphyretica, Budaeus docet Latine regestum posse appellari.

Regium, ἔγρητο. ITAL. Regno di Lombardia GERM. Ein stat in Zombardien heissen Reggio. } Oppidum Cisalpinae & Galliae, a Lepido aedificatum: unde & Regium Lepidum vocatur: Regium, propter pulcritudinem, & amoenitatem. Est & aliud Regium in finibus agri Bruttij, ubi olim Sicilia impetu maris ab Italia creditur esse divulsa. Vulgo Regio. Sed hoc in prima syllaba aspirationem recipit: quum dictum putetur ἔγρητο, quod est abruptum. Ab hoc Rhegini, teste Serv. ab illo, Regienses dicti sunt.

Regius, vide Rego.

Regluti, no, as, quod glutinarum erat dissolutio. ἔγρητο. GAL. Desgluer, descoler. ITAL. Discolare. GERM. Etwas gelemets wider austen. HISP. Desoludar. ANGL. To dissolve char was glued. Plin. lib. 2. 5. Purgant ulcera oculorum, explentque, & ad cicatricem perducunt, palpebras reglutinant. Catullus.

Remitte pallium mihi meum, quod involasti,
Sudariumque Setabum, catagraphosque thyinos
Inepit qua palam habere soles tanquam arcta
Qua nunc tuis ab unguibus reglutina & remitte.

Reglutinosus, a, um, valde glutinosus. ἔγρητο. GAL. Fort gluant. ITAL. Molto incolato. GERM. Dar leimechtig oder kläberechtig. HISP. Muy pegajoso. o con mucho en grudo ANG. Full of glue. } Plin. l. 11. c. 1. 5. Sequens probatio: ut sit odoratum ex dulci acre, reglutinosum per lucidum.

Rego, is, xi, ctum, Gubernio, administro. Perottus, Rego quasi rem populi ago. Vet. Vocab. Rego q. recte ago Martinius, q. re ago, id est, opere duco, quo scilicet praesum alij facto & verbo. ἔγρητο nihégo ἔγρητο ἔγρητο. ἔγρητο. GALL. Regir & gouverner. ITAL. Reggere, governare. GERM. Regieren, herfchen. HISP. Regir o govarnar. ANG. To rule or governe } Virg. 4. Eclog.

Pacatumque reget patris virtutibus Orbem.
Cicero in somn. Scip. Siquidem deus est qui viget, qui sentit, qui meminit, qui praevidet, qui tam gerit & moderatur, & movet id corpus, cui praepositus est, quam hunc mundum princeps ille Deus. Virg. 1. Georgicor.
Per duodena regis mundi sol aureus astra.

Terentius Eunuch. Here quae res in se neque consilium neque modum habet ullum, eani consilio regere non potes. Sic, Regere Galliam

dixit Sueton. cap. 9. Item Quintilian. Ad quam speciem dicendi re-cturus se sit orator, &c. Item Regere exercitus, pro Imperatorem esse. Suet. in Calig. cap. 2. 5. Item, Regere suos affectus, Senec. cap. 16. de consol. ad Polyb. Regere, est rectum tenere. } ἔγρητο ἔγρητο. Cornelius Celsus, Qui nimio dolore regere caput non possit. Regi fines dicuntur, autore Boetio, cum propriis finibus quisque ager terminatur. Hinc finium regundorum, vel de finibus regundis iudicium quod inter confines redditur. Hujus composita sunt Arrigo, Corrigo, Dirigo, Erigo, Porrigo, Pergo, Surrigo, Surgo: quorum significata aperiuntur suis locis.

Rectitas, justitia, aequitas, veritas. Gl. Isid. Vulgo dicimus Rectitudo. Sed neutrum purior latinitas novit. Rectitudo hodie omnibus usitata dictio est sicut aptitudo.

Rectus, a, um, quod nullam in partem flectitur. X. Obliquus. } ἔγρητο ἔγρητο. GAL. Droit, juste. ITAL. Dritto, giusto, GERM. Recht / schlecht / oder (schlichtig) / gered. HISP. Derecho, justo. ANGL. Right even iuste, straight. } Plin. lib. 12. c. 19. Hi recto cursu per sinus impelluntur. Plaut. Milit. sc. 6. a. 2. & Pseud. sc. 4. & 7. a. 4. Hic ad me recta habet rectam viam. Idem Milit. sc. 3. a. 2. Nihil est qua transire huc possit nisi recto ostio. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Discolor ut recto grassetur limite miles.

Quintilian. Dum rectum clavum tenent. Lucr. lib. 7.

Vidit ut hostiles in rectum exire caeterum Pompeius.

Per translationem accipitur pro bono, & laudabili. X. Pravus, Cic. 1. Academ. Tertia de disserendo, & quid verum, & quid falsum, quid rectum in oratione, pravumve: quid consentiens, quid repugnet, iudicando. Idem Attic. Saufeium sine meis literis ad te venire, vix rectum erat. Idem pro Murena, Negat Cato rectum esse, hoc est, aequum, justum, & pro ratione officij. Conscientia recta. Item ad Atticum l. 13. In omni vita sua quaeque a recta conscientia transversum unguem non oportet discedere. Quint. Rectum quoque iudicem inclinat miseratio. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Sic igitur tamen, recta si mente legatur,

Constabit nulli posse nocere meum.

Senec. c. 3. de tranquill. Recta torquent in deterius calumniarorecti. Rectum ingenium, Senec. c. 22. de consol. ad Martiam. Neque enim recta ingenia qualem in adolescentia spem sui fecerant, usque in senectutem pertulerunt, sed interverla plerumque sunt. Rectis oculis aliquem aspiciere. Suet. in August. c. 16. Consilium rectum Terentius in Andria, Facile quum valemus, recta consilia aegrotis damus. Via recta rem narrare, est narrare rem ut est, nullo colorum uti circuitu. Idem in Heaut. Imò ut recta via rem narrem ordine. Cic. 2. de Oratore, Ego mehercule, inquit, Antoni, semper is fui, qui de te oratore sic predicarem, unum te in dicendo videri rectissimum. Recta caena, vel recta, absolute, a veteribus dicebatur caena quam clientibus & convictoribus, & recto ordine discumbentibus laute principes dabant, ἔγρητο. Suet. de Aug. Convivabantur & assidue, nec unquam nisi recta, non sine magno ordinum, hominumque delectu. Idem in Domitia. Multa etiam in conviviorum usu noravit: sportulas publicas sustulit, revocata cenarum rectorum consuetudine. Mart. lib. 8.

Promissa est nobis sportula, recta data est.

Vnde Plaut. in Mercat. sc. 4. a. 4. Rectius cenare. (i. lautius.) Liberaiores enim divites, civilioresque saluatoribus suis legitimum convivium exhibebant, quae recta caena vocabatur. Sordidi autem, & maligniores recta caena loco sportulam tantum praebant. Sportula specimen erat pusilli, parvaeque hominis. Suet. in Nerone, Adhibitus sumptibus modus, publicae caenae ad sportulas redacta. Recta tunica dicebatur quae ita contexta erat ut veluti rigens staret: vel quae a stantibus ab imo in altum terebatur. ἔγρητο. Hac tyrones, & novae nuptae induebantur. Hanc parentes liberis suis conficiendam curabant, omnis causa, ut tradit Festus. Rectum intestinum, ἔγρητο ἔγρητο, sextum est & postremum in ordine intestinorum, a crasso intestino, quod ἔγρητο appellant, ad sedem usque productum nullis finibus involutum, unde & nomen accepit. Rectus casus, vide Casus supra. Rectus, aliquando procerus ἔγρητο. Cellus, Catullus de Quintia, Mihi candida, longa, recta est Horat. 1. Serm. Candida rectaque sit.

Rectum, i, neutrius generis substantivum, Officium perfectum, omnes virtutis numeros complens, quod Graeci ἔγρητο, appellant. ἔγρητο ἔγρητο. Cicero. 1. Offic. Perfectum autem officium, rectum opinor, vocemus, quod Graeci ἔγρητο. Idem 2. de finibus. Quae autem nos aut recta, aut recte facta dicimus, si placet, illi autem vocant ἔγρητο, omnes numeros virtutis continent. Ponitur aliquando pro aequo & iusto, non pro perfecto officio. Virg. 1. Aeneid.

Et mens sibi conscia recti.

Ovid. 1. Metam.

qua vindice nullo

Sponte sua sine lege fidem, rectumque colebat.

Recta, adverbium, per rectam viam. } ἔγρητο ἔγρητο. GAL. Tous droit. ITAL. Al dritto. GERM. Den nächsten / Getraets. HISP. Por camino derecho. ANG. Even forward. } Ter. in Eunuch. Quid hic stabas? cur non recta introibas? Cic. Attic. lib. 6. Et navi recta ad me venit. Plaut. Milit. sc. 6. a. 2. Perij: hic ad me recta habet rectam viam. Idem Pseud. sc. 2. a. 4. Ad me adit recta. Idem Milit. sc. 5. a. 2. Introimpam recta in ades Idem Amphitr. facit recta in angues impetum.

Rectangulus, a, um, quod habet lineas in rectum productas, itaque coeunt ut nulla sit quae magis prominat quam altera. ἔγρητο.

Recte, adverbium, Bene. } ἔγρητο. GAL. Bien, proprement, droitement, a droit. ITAL. Bene, dritamente, giustamente, ragionevolmente. GERM. Recht / woll. HISP. Bien y derechamente y justamente. ANG. Rightly well. Cicero. 4. Academ. Recte conclusit, tenco, sin vitiosè, minam Piogenes reddet. Idem Attic. l. 9. Recte auguraris de me: bene enim tibi cognitus sum. Cicero. in Epist. ad Fab. Recte omnia Recte, mortuus est. (sup. Vatinius.) Plaut. Men. sc. 7. a. 6. Si recte facias, me emittas manu. (quia te servavi.) Idem Curc. sc. 3. a. 4. Tibi res soluta est recte?

recte: Idem *Capt. sc. 4. a. 5.* fecisti & recte & bene. Idem, Morata recte; vide *Moratus*. Idem, *Curc. sc. 3. a. 1.* Recte obiurgat, (id est, merito.) Idem *Amphit. sc. 3. a. 2.* Recte ita est ut obfignavi. ¶ Aliquando ponitur pro iuste. *id est, in iure.* Terent. *n. Andr.* Pater, non recte vincit, id est, iniuste. ¶ Aliquando pro non oblique. *id est, in re.* Cicer. *1. de finibus.* Sive alia declinabit, alia suo nutu recte feretur. ¶ Ponitur aliquando in responsiones, quò sine injuria interrogantis aliquid reticemus, ait Donatus, Terent. *in Hecyr.* Quid tu igitur lacrymas: aut quid est tibi tristis? A. Recte mater. Idem *in Adelph.* Quin si quid agitur? S. Recte. ¶ Aliquando pro sic, vel etiam. *id est, in re.* Tu rus hinc abis? D. Recte ¶ Recte, *id est, in re.* lautè, opiparè. Tranquillus, Sed & convivabatur assidue, nec unquam nisi recte & dapsile. Seneca. Hanc petunt omnes isti, qui, ut ita dicam, recte vivunt. Apud eundem rectus apparatus, id est, lautus: & recta cœna, id est, dapsilis & opipara Non, inquit, magnam rem facis, quòd vivere sive recto apparatu potes. ¶ Non recte dicere alicui est illi maledicere Plaut. *in Pseud. sc. 6. a. 4.* Nā quid refert ei nec recte dicere, qui recte nihil faciat? Idem *Asin. sc. 3. a. 1.* Nec recte quæ in nos dicis. (id est, malè.) Idem *Mostell. sc. 3. a. 1.* Nec recte si ei dixeris, vapellassis, cui opponitur bene loqui. *id est, Asin. sc. 4. a. 2.* Malo magno tuo isti nec recte dicis. ¶ Recte restituere urbes, (id est bona fide.) Liv. *1. 8. a. 4.* ¶ Ponitur aliquando pro tuto, *id est, in re.* Cicer. *ad Terentium lib. 14.* Recte in presentia domi esse potestis. Idem *ad Lantulum lib. 3.* Quoties mihi certorum hominum potestas erit, quibus recte de, non prætermittam. (id est, quibus tuto, & citra periculum dare possim literas.) ¶ Recte esse alicui, est, illi recte valere, quòd etiam dicimus pulcre alicui esse. Cicer. *ad Attic.* De Attica pergratum mihi fecisti, quòd curasti antè scirem recte esse quàm nò belle fuisse. Plaut. *Menach. sc. 4. a. 3.* Hic tibi erit rectius. (id est, domi quàm foris.) Idem *Aul. sc. 4. a. 1.* Quæ res recte vortat mihi. Et Gell. *cap. ult. l. 13.* Recte sit oculis tuis, (verba bene precantis) Recte esse alicubi, est illic sine reprehensione manere. Cicer. *ad Attic.* Qui minus autem ego istic recte esse possim, quàm Marcellus? Ponitur aliquando pro patienter, Terent. *in Eunuch.* Neque præterquam quas ipse amor molestias habet, addas: & illas quas habet, recte feras. ¶ Recte oria ponere, dixit Horat. *2. Ser. m.* pro eo quòd est utiliter dispensare. ¶ Recte parere, est non monstru parere, inquit Donat. Ter. *in Hecyr.* Præsertim quum & recte & tempore suo pepererit. ¶ Recte, dicere, est, aptè & compositè loqui. Differunt autè recte dicere & verè dicere, quòd recte, ad verba, verè dicere, ad sententiam referatur. Nam possumus recte & falsum dicere, dummodo nullo vitio verborum dicatur. Terent. *in Adelph.* Et recte, & verè dicis. Hæc tamen differentia non ubique servatur Plaut. *Pseud. sc. 7. a. 4.* Recte meministi & mox: Vera memoras. Idem *Capt. sc. 2. a. 5.* Neque verè, neque rectè fecisti unquam. *id est, sc. 1. a. 1.* At ego dico rectè, (id est, verè, sive vera) Idem *Menach. sc. 1. a. 5.* Satin hoc est, rectè fabulor, (id est, verè,) ¶ Rectè atque ordine, hoc est, nihil præposterè agendo. *id est, in re.* Cicer. *6. Philip.* Rectè atque ordine, exque Rep fecisse videri. Idem *7. Philip.* Literas Bruti rectè atque ordine scriptas videri. Rectè pro Nihil, interpretè Donato. Terent. *Eunuch.* Dum hæc dicit, abiit horar: rogo nunquid velit. Rectè, inquit ab eo. Est rectè pro Satis est. Terent. *Heaut.* Tum quòd dum ei, rectè est: nam nihil esse mihi, religio est dicere. Plaut. *Menach. sc. 2. a. 5.* Ancillis penum rectè præbet. (id est, abundè præbet) ¶ Rectè interdum pro lautè, splendide, unde Rectius cœnare (id est, lautius.) *id est, sc. 5. a. 1.* Iubeas, si sapias hæc intrò auferrier: Eadè licebit mox cœnare rectius. ¶ Nec rectè, i. non rectè, pro malè. Idem, Si nec rectè dicis nobis.

Rectio, nis, Administratio, gubernatio. *id est, in re.* *פקודא* *pekudâh* *חברותא* *chabulâh*. GAL. Gouvernement. ITAL. Amministrazione, governo. GERM. Regierung, Herrschun. HISP. Regimiento ó obra de regir. ANG. A ruler, à governing. Cic. *3. de finib.* Omniumque rerum publicarum rectiones præscripsimus. Et paulò post. Ea quoque non solum ad privatæ vitæ rationem, sed etiam ad rerum publicarum rectionem relatum.

Rectör, is, Gubernator, administrator. *id est, in re.* *רעה* *robêh* *מנהג* *menahêgh* *מדינה* *madbhîr*. GAL. Gouverneur. ITAL. Rettore governatore. GERM. Ein Regierer / oder Herrscher. HISP. Regidor ó endereçador. ANG. A ruler or governor. Cicer. *de somn.* Civitatum rectores & conservatores. Idem *de Orat.* Rectör Reipublici consilij auctor. Rectör navis, apud eundem *1. de divinât.* *κωδισπότης*. Cur genitor deum & rector Iuppiter. Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Tri.* Rectores provinciarum & exercituum. Sueton. *in August. cap. 88.* ¶ Rectör, de Imperatore. Idem *in Claud. cap. 10.* ¶ Pro tutore sive Curatore appposito parvis atate. Idem *in August. cap. 48.* Rectorem quoque solitus est apponere atate parvis ac mente lapsis.

Rectrix, icis, Gubernatrix. *id est, in re.* *מנהגה* *menahêghesh* *רעה* *rohah*. GAL. Gouvernresse, gouvernante. ITAL. Governatrice. GERM. Ein Regiererin herrscherin. HISP. Regidora, ó endereçadora. ANG. She that governeth. Colum. *lib. 3. c. 10.* Videmus hominibus inspiratam velut aurigam reatricemque membrorum animam: sensusque injectos ad discernenda, quæ tactu, naribus, auribusque & oculis indagantur: pedes ad gressum compositos, brachia ad complexum, &c. Plin. *1. 37. c. 13.* Italia reatrix, parensque mundi altera.

Regimén, inis, ipsa reatio. *id est, in re.* *פקודא* *pekudâh* *חברותא* *chabulâh*. GAL. Gouvernement, regime. ITAL. Governo, maneggio. GERM. Ein Regiment. HISP. Regimiento. ANG. Government. Liv. *3. ab Ube.* Regimen totius magistratus penes Appium erat favore plebis. Plin. *lib. 7. cap. 16.* Vocis sermonisque regimen primores tenent dentes. Luct. *lib. 3.*

In quo consilium vita regiménque locatum est.
Suet. *Aug. c. 2.* Motum regimen, &c. Ovid. *lib. 3. Metam.* Regimen carinæ flectere.

Regulâ x, Norma qua lineæ reguntur, id est, diriguntur *id est, in re.* *קו* *kar* *פל* *pêles* *משקל* *mischkâl* *קו* *qô*. GAL. Regle. ITAL. Regola misura retta. GERM. Ein Nichtscheit / Regel / Lini. HISP. La regla para juzgar lo derecho. ANG. A rule or squire. Colum. *lib. 3. cap. 13.* Nam duas regulas ejus latitudinis, qua pastinator sulcum facturus est, speciem Græcæ literæ x decussavimus. ¶ Per translationem acci-

pitur pro brevi rerum præceptione. Cicer. *4. Acad.* Hanc enim esse regulam totius philosophiæ, constitutionem veri, falsi, cogniti, incogniti. Quintil. Ad hanc regulam & diligentiam non sunt locuti veteres. Idem, Ad legem & regulam compositum. ¶ Ponitur aliquando regula pro baculo quo aliquid rectum tenetur. Columel. *lib. 6. c. 19.* Ut inserto capite descendentibus per foramina regulis, cervix teneatur. ¶ Ponitur quoque pro instrumento eundem usum præbente quem fiscus in factura olei. Idem *lib. 12. cap. 52.* Suspensa mola oleum frangito, eamque vel in regulas, vel in novos fiscos adiccito, &c. Vide *Fiscus*. ¶ Regula Lesbia, id est, flexibilis Proverbio dicitur, cum aliquid præposterè accommodatur.

Regulâtim & regulariter, adverbia sunt, teste Diomede *Grammatices l. 1.* Regulariter. Festus Amussum regulariter. Tractum à regulâ, ad quam aliquid exæquatur, quæ amissis dicitur, ita Festus.

Regulâris, e, quòd secundum regulam est, vel quòd in regulâ trahi potest. *id est, in re.* GAL. Regulier, fait à la regle. ITAL. Fatto con regola ó misura. GERM. Nach dem Nichtscheit gemacht / nach der Regel gemacht. HISP. Hecho con regla. ANG. Made with a rule and squire. Unde æs regulare dictum est, quòd à caldario, coronariòque distinguitur, nam coronarium est quòd tenuatur in laminas, taurorumque selle tinctum speciem auri præbet in histriorum coronis. Caldariù verò quòd funditur tantum, malleis fragile. Regulare quòd obsequitur malleis & ab aliis ductile appellatur. Sed in cæteris metallis regulare dicitur excoctû igni diligentius est vitis que purgatum. Plin. *1. 34. c. 8.* In Cypro coronarium æs, & Regulare est, utrumque ductile.

Regulo, dirigo per regulam verbum barbarum. Onom. Regulo *id est, in re.*

Regulaticus, a, um, quòd dirigit: *id est, in re.*
Rex, Regis, Princeps qui ex legum præscripto suis imperat. Nam si pro libidine id fiat, tyrannus est. *id est, in re.* GAL. Roy, ITAL. Re. GERM. Ein König. HISP. Rey. ANG. A king. Hinc regiones dictæ videntur quòd singulæ singulis parerent legibus: quibus & Regna appellantur. Dicit tamen & Reges possunt, qui unius tantum urbis imperium habeant. Sic principio Reges Romanorum dicti sunt, quibus imperium urbis permittebatur. Cic. *2. Offic.* Milii quidem non apud Medos solum, ut ait Herodorus, sed etiam apud majores nostros justitiæ fruendæ causa videntur olim bene morati Reges cõstituti. Idè *3. de finib.* Rectius enim appellabatur Rex quam Tarquinius, qui nec se, nec suos regere potuit. Virg. *1. Æneid.*

divinam pater atque hominum Rex.
Horat. *1. Serm. Satyr. 3.*

hæc magnos formula Reges Excepto sapiente tenet,
Ovid. *1. Amor. Eleg. 15.*

Cedant carminibus Reges, Regumque triumphis.
Plaut. *Amphit.* per supremi Regis regnum Iuro. (id est, Iovis.) Idem *Curc. sc. 3. a. 4.* Quid refert me fecisse Regibus, ut mihi obedirent. Idè *Capt. sc. 1. a. 4.* Non parasitus sum, sed Regum Rex regaliõ. ¶ Rex regum dictus olim Persarum Rex, viri doctis, annotavere, exponetes illud Suetonij *in Calig. c. 5.* Regum etiam Regem & exercitatione venandi, & convictu Megistanum (id est, magnatum sive procerum regni) abstulisse, quòd apud Parthos Iustitij instar est. ¶ Qui Rex Memorensis erat, idem quoque & Sacerdos. Idem Suet. *ibid. c. 35.* ¶ Hinc Interrex, qui post prioris, decessum, interea Regis locum tenet, donec novus præficiatur. *id est, in re.* & interregnum, spatium illud quo est Interrex. Sed de hoc latius suo loco. ¶ Reges itè à tenuioribus per assentionem appellabantur potètiõres, ditioresque quos illi sui alteriusve commodi gratia observabant. Martial. *lib. 9.*

Qui Rex est, Regem, Maxime, non habeat.
Colum. *in Præfat. lib. 1.* An honestius duxerim mercenarij salutaris mendacissimum aucupium circumvolitantis limina potentioris, somniumque regis sui rumoribus augurantis. Neque enim rogantis quid agatur intus, respondere dignantur servi Plaut. *Menach. sc. 5. a. 5.* Parasitus, qui suo regi tantum concivit mali. ¶ Pomponij, Pinarij, Calpurnij, Mamerci cognomento reges à Numæ filiis, Plutar. *in Numa.* & Martij Idem *in Coriolano.* ¶ Rex, & victor etiam à Latinis dicitur qui rem absoluit, & perficit. Varro *de L. L.* Quartus ubi est aditus & initia Regis, i. qui ad quartum gradum pervenerit, rex fuerit, & planè modis omnibus rem absoluerit. Horat.

rex eris aiunt, Si rectè facies.
Aufonius.
Qui rectè faciet, qui non dominatur, erit rex.
Sic & victor dicitur. Virg. *in Æneid.*

victorque virum volitare per ora.
Rursus,

illi victor ego, & phrygio conspectus in ostro.
Reginâ, x, Regis uxor. *id est, in re.* *מלכה* *malchâch*. GAL. Reine. ITAL. Regina. GERM. Ein Königin. HISP. Reyna. ANG. A queen. Cic. *Attic. lib. 14.* Regina fuga mihi molesta est: Vel quæ regnum possidet etiam si virum nunquam habuerit, ut potest ad quam regnum ex successione pervenit, ut Cleopatra in Ægypto, Dido apud Carthagineuses. Quandoque ponitur pro muliere divite. Terent. *in Eunuch.* Quia solæ utuntur his reginæ. ¶ Aliquando pro domina. Plaut. *in Trucul.* Sed reginæ domi suæ fuerè ambæ. ¶ Refertur & ad inanimata. Horat. *Epist. 6.*

Et genus & formam regina pecunia donat.
Oratio regina omnium rerum. Cic. *2. de Orat.* Siderum regina bicornis Luna. Horat. *in Carm. seculari.*
Regius Mons, Xönigsberg / urbs anno 1260. ab Equitibus Teutonicis exstructa, Episcopi Sambienfis olim sedes, nunc Ducanus Prusciæ metropolis, Academia & emporium.

Regulûs, diminutivum est à Rege deductum non staturæ, sed potentie diminutionem significans, qui & regillus. *id est, in re.* GAL. Va roy de quelque petit pays, roitelet, petit roy. ITAL. Duca, signore, principe. GERM. Ein König der kein groß reich vnder im hatt / sondern eines freinen gewalts ist. HISP. Duque, señor, principe. ANG. The king of a little kingdom. Salust. *in Jugurth.* Postquam illa iusta more

aliquem locum exulatum mitto. ἔξομακίζω, φυγάσθαι. Plin. Epist. 3. 5. Martianum in quinquennium relegant. Ovid. 2. Trist.

Vide precor supplex ut nos in tuta releges.

RELEGATI, dicuntur in exilium missi, מוגלים. ὁ φυγάς, ἔξομακίζω, ἔξομακίζω. GAL. Releguez, chassez loing, bannis, confinez. ITA. Banditi, confinati, acciati lontano. GERM. Verwoisone / oder verschickte in das essend/ban diten. HISP. Desterrados. ANG. Send away, banished. Cic. ad Attic. lib. 2. Relegatus mihi videor postquam in Formiano sum. Ovid. 5. Trist. Eleg. 12.

Ipse relegati, non exulis utitur in me

Nomine: tuta suo iudice causa mea est.

Idem Eleg. 3. lib. 5. Trist.

Arva relegatum iussisti visere Ponti (non exulem.)

Idem ibid. Eleg. 1. lib. 2.

Quippe relegatus, non exul dicor in illo. (edito sup.)

¶ Relegata, secunda correpta, apud Mart. Epigr. 9. lib. 11. ¶ Relegatus in perpetuum, Suet. in Aug. c. 16. ¶ Relegatus de iis, qui vetantur exire ex urbe. Idem Claud. c. 23. Differt autē relegatus ab exule, quod ille in certum aliquem locum est missus, in quo se continere debet: Exul verò ab patria tantum abest, ubicunque demum sit. Nam olim exules Italia solum prohibebantur. ¶ Ambitione relegata, id est, citra ambitionem, vel omnia omni ambitione. Horat. 1. Serm. Satyr. 10.

Ambitione relegata te dicere possum

Pollio.

RELEGATIO, nis, verbale, est exterminatio, quum quis fines patriæ exire jubetur: quod Cic. Sedibus expellere interpretatur. מוגלים. ἔξομακίζω. GAL. Bannissement, renvoy. ITAL. Effo bandire. GER. Verschickung vom Vaterland/verweysung in das essend. HISP. Desterramiento. Liv. lib. 8. ab Urbe, Exilio, & relegatione civium ulciscens Tribunos. Cic. pro Rosc. Amer. Tamēne hæc attenta vita & rusticana, relegatio atq; amandatio appellabitur? Relegationem semper exilio minorem facit Ovid. ut 2. Trist.

Adde quod editum quamvis immitte minaxque,

Attamen in pœna nomine leno fuit,

Quippe relegatus, non exul dicor in illo.

RELEGO, is, quod & religo scribebant, pen. corr. Rursus lego. ξαναλογίζω. GAL. Relire. ITAL. Rilleggers. GERM. Wiederumb oberlassen. HISP. Boluer otra vez a leer. ANG. To read againe. Ovid. 1. de Pontio, Quum religo, scripsisse pudet.

Cicero 3. de natur. deorum. Qui autem omnia quæ ad cultum deorū pertinent, diligenter pertractarent, & tanquam relegerent, sunt dicti religiosi ex relegendo, ut elegantēs ex elegendo. ¶ Relegere iter, est per eandem redire viam. Stat. 1. Achil.

Plenaque materni referens prasagia somni,

Culpatum relegabat iter.

Virg. 3. Aeneid.

Talia monstrabat, relegens errata retrorsum

Littora Achamenides.

¶ Relegere, colligere, ἀναλέγομαι, ut Relegere pecuniam. Horatius Epod. 2.

Omnem relegit Idibus pecuniam.

Pertinet autem hoc Horatij ad antiquam sceneratorum consuetudinem, qua ultra statutum Calendarum diem in Idus concederent dilationem. Itaque fieri solebat, ut quæ in Calendas sceneraverant, Idibus reciperent & relegerent.

RELENTESCO, is proprie est ad lentorem pristinum redire. ξαναλογίζω. GAL. Redevenir lent. ITAL. Divenir di nuovo lento. GERM. Wiederumb zâch/oder weich werden. HISP. Tornar otra vez a ser lento y flexible. ANG. To relent, to wax soft. ¶ Per translationem accipitur pro flaccescere, & vigore amittere. Ovid. 2. Amor.

Novo relentescat sapē repulsus amor.

RELEVUM, honorarium, quod novus vasallus patrono introitus causâ, largitur. GAL. Relief; a relevando, quod fundum, quasi collapsum, eo relevetur. GRÆC. εὐρεῖται: vulgò introitus.

RELEVO, as, item levō, exonero. ξαναλογίζω. GAL. Relevor, allegor. ITAL. Rillevare. GERM. Wiederumb auffheben. HISP. Aliviar a alzar alguna cosa. ANG. To lift againe, to ease and mak light. Ovid. 9. Metam.

— prorsumque ipsi dea sava capillis

Traxit, & è terra corpus relevare volentem

Arcuit

¶ Per translationem accipitur pro recreare, reficere. ξαναλογίζω. Terent. in Adelph. Nam & illi animum jam relevabis qui dolore & miseria tabescit. ¶ Relevare labores, minuire. ξαναλογίζω. Plinius in Panegyric. Ut studium omnium, laborumque & tanquam actor intenderes, & tanquam particeps, sociusque relevares. ¶ Relevare aliquem molestiis cura, metu, est liberare. Cicero 1. de divinaz. Hæc studia renovare cepimus, ut animus molestiis potissimum relevaretur, & prodessemus civibus nostris. Ovid. 1. Trist. Eleg. 4.

Omnis ab hac cura mens relevata mea est.

Relevare tertia parte mercedem publicanos. Sueton. in Cas. cap. 20. Relevare aux fermiers la troisième partie de leur ferme. ¶ Relevari usuris. Ulpian. D. lib. 26. tit. 7. l. 7. Et si usuræ fuerent graviores quæ ei debebantur, relevabitur eis pupillus.

RELEVINUS, capillus, ab Apuleio dici videtur recrispus, & versus occiput quodammodo refugians. Quod nomen quidam putant à recello deductum, quod significat retrahere, revibro, reclino, & cessum reduco. Et quoniam in recrispis ad cranium capillitium retorquetur, inde reclinus, veluti recellinus, crinis appellatur, euphoniæ causa. Verba Apuleij sunt hæc lib. 1. Floridorum. Laudavit sese, quod erat & coma relicinus, & barba squalidus & pectore hirsutus. Idem paulo post, frontem relicinam laudat in Alexandro magno. Et tabulis (inquit) & torumatis idem vigor acerrimi bellatoris, idem ingenium maximi bellatoris, eadem forma viridis juventæ, eadem gratia relicinæ frontis cerneretur.

Religens, entis, cui opponitur Religiosus (i. superstitiosus.) Nigidius

ex antiquo carmine refert apud Gell. c. 9. lib. 4. Religentem (inquit) esse oportet, religiosum, nefas.

RELIGIO, nis, (quod poetis ad producendam primam scribitur religio) pietas in Deum. מורא דיהוה. מורא דיהוה. GAL. Religio, devotion, crainte de Dieu. ITAL. Religione, diligentia di servire a Dio. GERM. Der recht Gottes dienst/der ernst vnd andacht Gott judien vnd zurochzen. HISP. Religion a temor de Dios. ANG. Religion, feare of god. ¶ Religio, inquit Cicero, lib. 2. de Inventione, est quæ superioris cujusdam naturæ, (quam divinam vocant) curam, cæremoniâque affert. Plutarch. in vita Pauli Emiliij, religionem interpretatur, divinarum rerum scientiam. Mafurius Sabinus scribit, ut Gellius refert cap. 9. lib. 4. noct. Attic. Religiosam esse id, quod propter sanctitatem aliquam remotum ac sepositum sit à nobi, à reinquendo dictum. Unde Virgilius

Est ingens gelidum lucus prope Cereris amnem

Religione parum late sacris, undique collis

Inclusere carvi, & nigra nemus abiete cingunt.

Ostendit enim religiosum locum esse à populi communione separatum, difficultate ad eundem. Cicero 1. de natura deorum, à legendo deducit. Qui (inquit) omnia quæ ad cultum deorum pertinerent, diligenter pertractarent, & quasi relegerent, sunt dicti religiosi à relegendo. Contra Lactantius à religando religionem dictam lib. 4. asserit. Hac conditione (inquit) gignimur, ut generati nos Deo justæ & debita obsequia præbeamus. Hunc solum noverimus, hunc sequamur: hoc vinculo pietatis astricti Deo, & religati sumus: unde ipsa religio nomen accepit, non (ut Cicero interpretatus est) relegendo. Quintilian. Morum & religionum Reip. peritus debet esse orator. Velleius, Templi se religioni supplicem credidit. Gell. cap. 5. lib. 4. Instituerant eam rem contrariis religionibus procurare. ¶ Venire in religionem res aliqua dicitur, quum religiosa esse putatur, & sancta: hoc est, quæ religiosè tractanda est. ¶ Religio. Latine loquentibus, id est, quod vulgò *Debitum officij*, hoc est, justam muneris functionem appellant. Cic. 4. Verr. Ego quos adhuc magistratus mihi pop. Romanus mandavit sic accipi, ut me omnium officiorum obstringi religione arbitraret. ¶ Ponitur aliquando pro anxia cura. Plin. Epist. lib. 4. ad Tacit. Sed parentibus solis jus præceptoris cõducendi relinquatur, iisdemque religio recti judicandi necessitate collationis addatur. id est, sollicita & anxia cura præceptoris eligendi. ¶ Religio est, pro non licet, fas non est. Sueton. in August. cap. 6. Huc introire necessario & castè, religio est. Et Gell. c. 15. lib. 10. Equo Dialem flaminè vehi, religio est. ¶ Aliquando pro scrupulo conscientiæ. Ibidem. Mortuum nunquam attingit; funus tamen exequi, non est religio. Plaut. Cure. sc. 3. a. 2. Vocat ad corna: Religio fuit (sup. mihi) denegare nolui. GAL. l'ensay quelque scrupule, quelque conscience, quelque difficulté. Cic. de Arusp. resp. Quæ tanta religio est qua in nostris dubitationibus, atque in maximis superstitionibus unius P. Servilij responso liberemur? Injicere alicui religionem, est deorum metum, & conscientiæ scrupulum ei incurrere. Idem Cæc. Quum Cotta Decemviris religionem injecisset, non posse sacramentum nostrum justum judicari. Pro eodem etiam dicimus, Offerre religionem. Idem in Ep. Oblata religio Cornuto est, pullariorum admonitu, non satis diligenter cum auspiciis operam dedisse. ¶ Religioni habere, est conscientia & deorum metu à re aliqua impediri. Idem 2. de divin. Nec eâ rem habuit religio, objecto signo, ne committeret prælium. ¶ Est mihi religio, id est, conscientia prohibeor. Idem in Cæcil. Quæ religio C. Matio non fuerat, quominus Glauciam prætorè occideret. In eadem etiam significatione dicimus, Religiosum est, hoc est, religioni repugnans, id est, conscientiæ, vel religio est, religio impedit, conscientia non permittit. Vulgò, faciendâ est conscientia. Liv. 2. ab urbe. Quem campi fructum, quia religiosum erat consumere, desertam cum stramento segetem, magna vis hominum simul immissa cordibus fudere in Tiberem ¶ Solvere, seu liberare religionem, est religionem omnem eximere, & à deorum metu securum reddere, & efficere ne quid nos deorū ira reddat obnoxios. Cic. pro Cæc. Ut civitas religione solvatur. Idem in Cæcil. Ea nos religione in P. Lentulo puniendo liberati sumus. Liv. lib. 5. d. 4. Soluti religione animi. & Cæc. lib. 1. de bell. civ. Obstringi religione mendacij, ¶ Venitur aliquando religio pro eo quod *Rectam conscientiam* dicunt. Cic. pro Cæc. Splendor ordinis Senatorij, decus atque ornamentum judiciorum, exemplar antiquæ religionis. ¶ Religio in dicendis testimoniis est deorum metus, ne pejerantes, eos offendamus. Cicero pro Flacco, Itaque videte qua confidentia dicant, tum intelligetis qua religione dicant. Ibidem, Testimonium, religionem & fidem nunquam ista natio coluit. ¶ Quandoque religio accipitur pro metu, connexa enim sunt timor & religio. מורא דיהוה. Virg. 8. Aeneid.

Iam tum religio pavidos reddebat agrestes

Dura loci.

Ubi Servius, Religio, id est, metus, vel sollicitudo, ab eo quod mentem religet. ¶ Religioni suæ consulere, (id est, fidei & sacramento militari.) Cæc. lib. 1. de bell. civ. ¶ In religionem ea res apud Pœnos versa est. Liv. lib. 6. bell. Pun. id est, Pœni interpretati sunt id diis non placere. Budæus.

RELIGIOSITAS, atis, qualitas religiosi, ἰωσέεια. Apuleius lib. de Philoso: phia, Religiositas Deum, honori ac supplicij divinæ rei mancipata est.

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer. מורא דיהוה. GAL. Religieux, consciencieux, devotieux, devot, craignant Dieu. ITAL. Religioso, huomo che theme Dio. GER. Gott vadschein dienst ergeben/ from vnd Gottsföchtig. HISP. Religioso a temeroso de Dios. ANG. Of a good devotion fearing god. ¶ Plaut. Asin. f. 1. a. 4. Si magis religiosa fuerit, (id est, si deorum invocandorū desiderio tonebitur) tibi dicat. Tu pro illa ores. Cicero in Verr. Orat. 6. Homines integri, innocentes religiosi. Idem pro Cæc. Huic ego testi gratias agam, quod & in reum misericordè se præbuit, & in testimonio religiosum. ¶ Interdum tamen religiosum in deteriore parte dicitur,

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer.

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer.

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer.

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer.

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer.

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer.

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer.

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer.

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer.

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer.

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer.

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer.

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer.

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer.

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer.

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer.

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer.

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer.

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer.

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer.

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer.

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer.

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer.

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer.

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer.

RELIGIOSUS, a, um, Religionis plenus, metuens deorum, pius, integer.

mus, pro superstitioso, timido, & hæsitabundo. Terent. in *Heaut.* Ut stultæ, & miseræ omnes sumus Religioſæ. Vide *Religens* supra. Loca religioſa dicuntur quæ sunt religione obſtricta, præcipue per mortui illationem, & nullam conſecrationem. Ulpian. l. i. ff. de relig. & ſum. ritibus funer. Non totus qui ſepulturæ deſtinatus eſt, locus religioſus ſit, ſed quatenus corpus humanum eſt. Religioſi dies (ut lib. 4. c. 9. docet Gellius) dicuntur triſti omine infames, impeditique, in quibus res divinas facere, & rem quampiam exordiri temperandū eſt, quos multitudo imperitorum pravè & perperâ neſtaſtos appellant, cum potiùs atti dicendi ſint, vel religioſi. Hinc Cic. ad Attic. lib. 9. diem Allienſis pugnæ religioſum eſſe dicit: majores noſtri, inquit, funeſtiorē diem eſſe voluerunt. Allienſis pugnæ, quàm urbis captæ, quòd hoc malum ex illo. Itaque alter religioſus etiam nunc dies, alter in vulgus ignotus. Macrobius lib. 3. Saturn. Religioſi ſunt dies qui faciendæ, & vitandæ diſcernunt. Interdum Religioſum eſſe, idem eſt quod religioſi repugnans, ut ex Livio 2. ab U. b. dictum eſt ſuprà in verbo Religio. Religioſum quid, & Religioſi dies, & religioſa delubra, & unde dicta, vide apud Gell. cap. 9. lib. 4.

Religioſus, adverb. Integre, piè, & cum deorum metu. ἰσοβῆτος, ὀπίστος, ἡσυχῆτος, ἰσλαβῆτος. GAL. Religieusement. ITAL. & HISP. Religioſamente. GERM. Gottsforchtiglich. ANGL. Godlie, devoutely, with the feare of god. Cic. pro Cal. Ut ſapienter moderatùſque vir religioſè testimoniū dixiſſe videatur. Interdum idem quod ſubtimidè, & verecundè, & Idem lib. 1. Epid. Faciamque id quod facere debent ij, qui religioſè, & ſine ambitione commendant. Sic Religio pro timore, ſup in Religio. Aliquando ſolicitè, & accuratè. Colum lib. 3. cap. 10. Nihil curioſè, nihil religioſè adminiſtrant.

Religioſas, Ligo, vincio. ἰσθῆν ἀσῶν ἡσῶν καſχῶν τῶν ἰσῶν. ἀσῶν, ἀσῶν, ἀσῶν. GAL. Lier, velier. ITAL. Legaro. GERM. Binden / anbinden. HISP. Atar. ANGL. To faſten, to bind hard. Virg. 7. Æneid. Gramineo ripa religavit ab aggere claſſem.

Cic. ante exilium, Manus ad demonſtrandam religantur injuriam. Caſar. 2. bell. civ. Religate navim clavis ligna. Ibidem ſuprà, Religare aſſeribus trabes. Item, Religate navim ferreis manibus. Religare religione bona alicujus, pro conſecrare alicui deo. Cic. pro domo ſua, Vidimus hoc idem Cn. Lentulo Cenſori Tribunum plebis facere? nunquid igitur is bona Lentuli religionibus religavit?

Religatùs, a, um, participium. ἰσθῆν ἀσῶν ἡσῶν καſχῶν. ἀσῶν, ἀσῶν, ἀσῶν. GAL. Liè, veliè. ITAL. Legato. GERM. Gebunden. HISP. Atado. ANGL. Faſtened, bound hard. Horat. 1. Carm. Ode 11. — eſt hedera vis

Multa, qua crimes religata fulges.

Religatio, nis, verbale, Religandi actus. ἰσθῆν ἐσῶν ἡσῶν μαſῶρεθ ἡσῶν χιſχῶρεθ ἡσῶν χιſχῶρεθ ἀσῶν. GAL. Relievent, attachement. ITAL. Legamento. GERM. Das binden / anbindung. HISP. Atadura. ANGL. A binding or making. Cic. de ſenect. Et ipſa natura delectat, adminiculorum ordines, capitum conjugatio, religatio, propagatio vitium ſarmentorumque.

Relino, is, relevi, relitum, quod oblitum obturatūque erat, aperio. ἰσθῆν ῥαθῆν. ἀσῶν, ἀσῶν, ἀσῶν. GAL. Ouvrir. ITAL. Aprire. GER. Die ſtreiche wider dannen thun / öffnen. HISP. Abrir lo cerrado. ANGL. To open up or diſcover with your ſmiled over with any thing. Terent. in Heaut. Relevi omnia dolia, omnes ſerias. Solebant enim dolia, nequid vaporis exhalaret, quàm accuratiſſimè oblini: unde quum aperirentur, dicebantur relini, ſoluta nimirum argilla, qua erant oblita. Plautus in Stich. Nolo ego nos pro ſummo bibere, nulli relevimus poſtea.

Relinquo, is, retro linquo, deſero, omitto ἰσθῶν ἡσῶν ἡσῶν ἡσῶν ἡσῶν ἡσῶν. GAL. Delaiſſer, laiſſer. ITAL. Rilasciare, abbandonare, diſmettere. GERM. Verlaſſen / ſein laſſen. HISP. Dexar. ANGL. To leave, to forſake. Plaut. in Moſt. ſc. 3. a. 1. Ubi caput colorem commutavit. Reliquit, deſeruitque me. Caſar 3. belli Gall. In littore molli, atque aperto deligatas ad anchoras relinquebat. Relinquit item heredibus dicuntur quæ ad eos parentis propinquæ morte devolvuntur. Plaut. in Aulul. Agri relinquit ei non magnaum modum. Quocunque labore magno, & miſerè viveret. Idem Capt. ſc. 4. a. 3. Reliquit pignori putamina. Idem Aul. ſc. 2. a. 1. Id argentum ſi relinquo ac non peto (id eſt, negligo.) Idem in Amph. An egomet me illic relinqui, ſi fortè oblitus fui? Idem Aulul. Prolog. Is ex ſe hunc relinquit qui nunc habitat, filium. Idem Curo. ſc. 3. a. 1. Jámne ego relinquo? &c. Terent. in Phom. At ſi talentum ré reliquiſſet decem, primus eſſes, memoriter Progeniem veſtram uſque ab avo atque atavo profereus. Relinquere aliquem, eſt ipſum nolle juvare. Cic. ad Syl. lib. 23. Tantum à te petimus, ut agas eam rem, ne relinquoſ hominem innocentem ad alicujus tui diſſimilis quaerſtum. Relinquere animam, eſt mori. Terent. in Adelp. Animam relinquam potius quàm illas deſeram. Reliquiſſe æs alienum dicitur, qui mortuus eſt non perſoluto ære alieno. Cic. de Orat. Quum æris alieni aliquantulum eſſet relictum. Hujus compositum eſt derelinquo.

Relinquitur, pro reſtat, ſive reliquum eſt. ἰσθῶν ἡσῶν ἡσῶν. GAL. Qui demeure en reſte, reliquaire. ITAL. Chi è ancora debitore. GERM. Der an einer ſchuld noch etwas ſchuldig bleibt / Der an einer ſchuld noch etwas überig hat zubezahlen. HISP. Que no ha pagada toda la deuda. ANGL. He that is in arriarage, or owes a certaine to be payed. Scævola de ſolution. & liberat. l. creditor. Accepi à Mario Marino ex ſumma majore tot aureos, Quarto an hæc ſumma in proximum annum ei accepta ferri debeat, quum ſuperioris anni ſit reliquator. Bud.

Relinquitur, pro reſtat, ſive reliquum eſt. ἰσθῶν ἡσῶν ἡσῶν. GAL. Qui demeure en reſte, reliquaire. ITAL. Chi è ancora debitore. GERM. Der an einer ſchuld noch etwas ſchuldig bleibt / Der an einer ſchuld noch etwas überig hat zubezahlen. HISP. Que no ha pagada toda la deuda. ANGL. He that is in arriarage, or owes a certaine to be payed. Scævola de ſolution. & liberat. l. creditor. Accepi à Mario Marino ex ſumma majore tot aureos, Quarto an hæc ſumma in proximum annum ei accepta ferri debeat, quum ſuperioris anni ſit reliquator. Bud.

Relinquitur, pro reſtat, ſive reliquum eſt. ἰσθῶν ἡσῶν ἡσῶν. GAL. Qui demeure en reſte, reliquaire. ITAL. Chi è ancora debitore. GERM. Der an einer ſchuld noch etwas ſchuldig bleibt / Der an einer ſchuld noch etwas überig hat zubezahlen. HISP. Que no ha pagada toda la deuda. ANGL. He that is in arriarage, or owes a certaine to be payed. Scævola de ſolution. & liberat. l. creditor. Accepi à Mario Marino ex ſumma majore tot aureos, Quarto an hæc ſumma in proximum annum ei accepta ferri debeat, quum ſuperioris anni ſit reliquator. Bud.

Relinquitur, pro reſtat, ſive reliquum eſt. ἰσθῶν ἡσῶν ἡσῶν. GAL. Qui demeure en reſte, reliquaire. ITAL. Chi è ancora debitore. GERM. Der an einer ſchuld noch etwas ſchuldig bleibt / Der an einer ſchuld noch etwas überig hat zubezahlen. HISP. Que no ha pagada toda la deuda. ANGL. He that is in arriarage, or owes a certaine to be payed. Scævola de ſolution. & liberat. l. creditor. Accepi à Mario Marino ex ſumma majore tot aureos, Quarto an hæc ſumma in proximum annum ei accepta ferri debeat, quum ſuperioris anni ſit reliquator. Bud.

Relinquitur, pro reſtat, ſive reliquum eſt. ἰσθῶν ἡσῶν ἡσῶν. GAL. Qui demeure en reſte, reliquaire. ITAL. Chi è ancora debitore. GERM. Der an einer ſchuld noch etwas ſchuldig bleibt / Der an einer ſchuld noch etwas überig hat zubezahlen. HISP. Que no ha pagada toda la deuda. ANGL. He that is in arriarage, or owes a certaine to be payed. Scævola de ſolution. & liberat. l. creditor. Accepi à Mario Marino ex ſumma majore tot aureos, Quarto an hæc ſumma in proximum annum ei accepta ferri debeat, quum ſuperioris anni ſit reliquator. Bud.

Relinquitur, pro reſtat, ſive reliquum eſt. ἰσθῶν ἡσῶν ἡσῶν. GAL. Qui demeure en reſte, reliquaire. ITAL. Chi è ancora debitore. GERM. Der an einer ſchuld noch etwas ſchuldig bleibt / Der an einer ſchuld noch etwas überig hat zubezahlen. HISP. Que no ha pagada toda la deuda. ANGL. He that is in arriarage, or owes a certaine to be payed. Scævola de ſolution. & liberat. l. creditor. Accepi à Mario Marino ex ſumma majore tot aureos, Quarto an hæc ſumma in proximum annum ei accepta ferri debeat, quum ſuperioris anni ſit reliquator. Bud.

Relinquitur, pro reſtat, ſive reliquum eſt. ἰσθῶν ἡσῶν ἡσῶν. GAL. Qui demeure en reſte, reliquaire. ITAL. Chi è ancora debitore. GERM. Der an einer ſchuld noch etwas ſchuldig bleibt / Der an einer ſchuld noch etwas überig hat zubezahlen. HISP. Que no ha pagada toda la deuda. ANGL. He that is in arriarage, or owes a certaine to be payed. Scævola de ſolution. & liberat. l. creditor. Accepi à Mario Marino ex ſumma majore tot aureos, Quarto an hæc ſumma in proximum annum ei accepta ferri debeat, quum ſuperioris anni ſit reliquator. Bud.

Relinquitur, pro reſtat, ſive reliquum eſt. ἰσθῶν ἡσῶν ἡσῶν. GAL. Qui demeure en reſte, reliquaire. ITAL. Chi è ancora debitore. GERM. Der an einer ſchuld noch etwas ſchuldig bleibt / Der an einer ſchuld noch etwas überig hat zubezahlen. HISP. Que no ha pagada toda la deuda. ANGL. He that is in arriarage, or owes a certaine to be payed. Scævola de ſolution. & liberat. l. creditor. Accepi à Mario Marino ex ſumma majore tot aureos, Quarto an hæc ſumma in proximum annum ei accepta ferri debeat, quum ſuperioris anni ſit reliquator. Bud.

Relinquitur, pro reſtat, ſive reliquum eſt. ἰσθῶν ἡσῶν ἡσῶν. GAL. Qui demeure en reſte, reliquaire. ITAL. Chi è ancora debitore. GERM. Der an einer ſchuld noch etwas ſchuldig bleibt / Der an einer ſchuld noch etwas überig hat zubezahlen. HISP. Que no ha pagada toda la deuda. ANGL. He that is in arriarage, or owes a certaine to be payed. Scævola de ſolution. & liberat. l. creditor. Accepi à Mario Marino ex ſumma majore tot aureos, Quarto an hæc ſumma in proximum annum ei accepta ferri debeat, quum ſuperioris anni ſit reliquator. Bud.

Relinquitur, pro reſtat, ſive reliquum eſt. ἰσθῶν ἡσῶν ἡσῶν. GAL. Qui demeure en reſte, reliquaire. ITAL. Chi è ancora debitore. GERM. Der an einer ſchuld noch etwas ſchuldig bleibt / Der an einer ſchuld noch etwas überig hat zubezahlen. HISP. Que no ha pagada toda la deuda. ANGL. He that is in arriarage, or owes a certaine to be payed. Scævola de ſolution. & liberat. l. creditor. Accepi à Mario Marino ex ſumma majore tot aureos, Quarto an hæc ſumma in proximum annum ei accepta ferri debeat, quum ſuperioris anni ſit reliquator. Bud.

Schemittah δαδελφίς. GAL. Delaiſſement. ITAL. Eſſo laſciare. GER. Ein verlaſſung. HISP. Dexamiento. ANGL. A leaving, or forſaking. Cic. 6. Verrem, Quibus illam relictionem, proditionemque conſulis, &c.

Relicta loca ſunt, quæ ſive locorum iniquitate, ſive arbitrio conditoris relicta, limites non acceperunt: hæc ſunt juris ſubſecivorum ſicut etiam quæ dicuntur extracluſa loca. Ex Frontino. de Limitib. Relicta etiam loca nominat Cic. oratione 1. in Rullum.

Reliquarium, λοιπῶν ἡσῶν, ἡσῶν. Gloſſ. Philox id eſt, expoſitio ejus, quod reliquatur. GAL. Reliques, & reliquaires, ſicut, reliquia. Budæus reliquaire, exponit ſacrum torcum.

Reliquia, arum, quæ quacunque ex re relicta ſunt. ἡσῶν ſcheer ἡσῶν ſcheer. GAL. Le reſte, reliques, le demeurant. ITAL. Reliquie, avanzi, reſto, rimanente. GERM. Die überbleibens. remanent. HISP. Los reliques. ANGL. That remaneth or reſteth of any thing. Virg. 1. Æneid. His accenſa ſuper jactatos æquore toto Troas reliquias Danaum. Cicero 2. de nat. deor. Cibi reliquæ depelluntur tum aſtringentibus ſe inſtinis, tum relaxantibus. Idem in Parad. Et reliquæ conjurationis à Catilinæ furiis ad tuum ſcelus furorēque converſus. Cæſus lib. 3. cap. 4. Etiam manentibus reliquiis februm. Plaut. Menſ. ſc. 2. a. 4. (aliàs ſc. 1. a. 3.) Ibo nunc jam: Spes enim reliquiarum animum oblectat meam, Idem Curo. ſc. 3. a. 2. Imò ſi ſcies, reliquæ quæ ſient. C. Nimis ſcire lubet: nam illis conventis opus eſt meis dentibus. Ibidem ſc. 1. a. 3. Reliqui in ventre cellæ uni locum, ubi reliquiarum reliquias reconderem. Cic. ad Caſſium lib. 12. Vellem Idibus Martiis me ad cœnam invitafſes reliquiarum nihil fuiſſet. Reliquæ pro cineribus. Modeſtinus in Liquidam. de cond. inſtit. Quidam teſtamento ſuo hæredem inſcripſerat tali conditione, ſi reliquias ejus in mare projiciat. Plinius ad Trajanum de reliquiis ſepulcrorum transferendis epistolam ſcripſit. Budæus. Apud Suet. in Domitiano, cap. 8. Monumentum, quòd libertus ejus è lapidibus templo Capitolini Jovis deſtinatis filio conſtruxerat, diruit per milites: oſſaque & reliquias, quæ inerant, mari merſit. Idem Sueton. in Aug. c. 100. Oſſa legenda, & paulò poſt, Reliquias legerunt primores equeſtris ordinis, &c. Item, Reliquæ de ruderibus ædificiorum, idem in Neron cap. 18. & in Calig. c. 38. Omnium ſpectaculorum reliquias ſubjecit, & venditavit. Et Senec. cap. 3. Livia mater Drufi filij reliquias longo itinere proſecuta eſt. Sueton. in Oſhon. cap. 10. Memoriam & reliquias ſuos commendavit, &c. Reliquias morbi effugere. Idem Senec. cap. 2. de tranq. animi.

Reliquus, a, um, reſiduum, quòdve ex re quampiam ſuper eſt. ἡσῶν niſcheur. λοιπός, ἡσῶν. GAL. Qui eſt demeuré de reſte, qui eſt de reſte. ITAL. Reſto, immanente, reſtante, reſiduo. GERM. Das überig laſſen / überig. HISP. Lo reſtante, lo que queda. ANGL. The reſidue. or remanent. Caſar. 1. Comment. Demonſtrant ſibi præter agri ſolum nihil eſſe reliqui. Reliquum eſt, ſuper eſt, reſtat. κατὰ λοιπῶν. Cic. Curo, Reliquum eſt ut certemus officiis inter nos. Terent. in Andr. Ut pernoſcatis quid ſpei ſit reliquum. De reliquo, id eſt, quantum ad reliqua attinet. Cic. ad Cornif. lib. 12. De reliquo velim tibi perſuadeas, &c. Reliquum feci, eleganter dicimus pro reliqui: ſicut Miſſum feci, pro dimiſi. κατὰ λοιπῶν. Idem in Ferr. Quos belli calamitas reliquos fecerat.

Reliquum, i, ſubſtantivum, Pars debiti, quæ in itis ſubductiſſique rationibus accepti & expenſi ſuper eſt: unde & reliquari, & reliquator & reliqua trahere dicitur is, apud quem ea ſuper eſt. ἡσῶν niſcheur. λοιπός, ἡσῶν. GAL. Le demeurant, reſte. ITAL. Reſto, reſtante, immanente. GERM. Das überig bleiben / überig reſtanti. HISP. Lo reſtante, lo que queda. ANGL. The remanent or arriarage. Cicero Attic. lib. 16. Maximè autem me angit ratio reliquorum meorum, &c. Plaut. Cif. Huic quod reliquum reſtat volo perſolvere. Ut expungatur nomen nequid debeat. Idem Capt. prolog. Accipite reliquum, alieno uti nihil moror.

Reliquor, aris, deponens, Reliqua traho, hoc eſt, poſt in itas ſubductaſque rationes reliqua debeo. ἡσῶν niſcheur. GAL. Demeurer endebeu. eſtre reliquaire. ITAL. Rimanere reſtante, reſtare debitore. GERM. Die reſtanti, oder das überig an einer Rechnung ſchuldig bleiben. HISP. Reſtar deudor. ANGL. To be behind in arriarage or in the payment of a certain ſumme. Ulpian. de mune. & hono. l. reſcripto. Eos demum debitores Reip. accipere debemus, qui ex adminiſtratione Reip. reliquantur.

Reliquator, is, verbale, qui integrum non ſolvit, aliquidque adhuc reliqui debet. ἡσῶν niſcheur. GAL. Qui demeure en reſte, reliquaire. ITAL. Chi è ancora debitore. GERM. Der an einer ſchuld noch etwas ſchuldig bleibt / Der an einer ſchuld noch etwas überig hat zubezahlen. HISP. Que no ha pagada toda la deuda. ANGL. He that is in arriarage, or owes a certaine to be payed. Scævola de ſolution. & liberat. l. creditor. Accepi à Mario Marino ex ſumma majore tot aureos, Quarto an hæc ſumma in proximum annum ei accepta ferri debeat, quum ſuperioris anni ſit reliquator. Bud.

Reliquatrix debitorum anima. Tertull. de anima c. 35.

Reliquatio, nis, Reliquorum debitorio. Plaut. l. 44. D. de admin. tut. Si pupillus poſt pubertatem rationibus à tutore acceptis, reliquationem ejus ſecutus, uſuras acceptaverat.

Reloco, as, are, Ruſum locare. ἡσῶν niſcheur. GAL. Relouer. bai/ler à loüage derechef. ITAL. Affittare da nuovo. GER. Auff ein neues verleihen. HISP. Arrendar otra vez. ANGL. To ſet for hire againe. Ulpian. in Liſem queritur, ſi lege ff. locati. & cond. ſi in lege operis locati comprehenſum eſſet, ut ſi ad diem effectum non eſſet, alij relocate id liceret.

Relucēo, es, Reſplendo lucē diſſundo. ἡσῶν niſcheur. GAL. Reluire. ITAL. Reſplendere. GERM. Wider ſcheinen ein ſiecht oder ſchein geben. HISP. Reluzir. ANGL. To ſhine and gliſter brightlie. Cicero 2. de nat. deor. Huc non una modò caput ornans ſtella relucet. Liv. 1. obell. Pun. Relucenrem ſtammam primò vigiles Cathaginiensium deinde excitati nocturno tumultu quum conſpexiſſent, &c. Virg. 12. Æneid.

Relucēo, es, Reſplendo lucē diſſundo. ἡσῶν niſcheur. GAL. Reluire. ITAL. Reſplendere. GERM. Wider ſcheinen ein ſiecht oder ſchein geben. HISP. Reluzir. ANGL. To ſhine and gliſter brightlie. Cicero 2. de nat. deor. Huc non una modò caput ornans ſtella relucet. Liv. 1. obell. Pun. Relucenrem ſtammam primò vigiles Cathaginiensium deinde excitati nocturno tumultu quum conſpexiſſent, &c. Virg. 12. Æneid.

Relucēo, es, Reſplendo lucē diſſundo. ἡσῶν niſcheur. GAL. Reluire. ITAL. Reſplendere. GERM. Wider ſcheinen ein ſiecht oder ſchein geben. HISP. Reluzir. ANGL. To ſhine and gliſter brightlie. Cicero 2. de nat. deor. Huc non una modò caput ornans ſtella relucet. Liv. 1. obell. Pun. Relucenrem ſtammam primò vigiles Cathaginiensium deinde excitati nocturno tumultu quum conſpexiſſent, &c. Virg. 12. Æneid.

Relucēo, es, Reſplendo lucē diſſundo. ἡσῶν niſcheur. GAL. Reluire. ITAL. Reſplendere. GERM. Wider ſcheinen ein ſiecht oder ſchein geben. HISP. Reluzir. ANGL. To ſhine and gliſter brightlie. Cicero 2. de nat. deor. Huc non una modò caput ornans ſtella relucet. Liv. 1. obell. Pun. Relucenrem ſtammam primò vigiles Cathaginiensium deinde excitati nocturno tumultu quum conſpexiſſent, &c. Virg. 12. Æneid.

Relucēo, es, Reſplendo lucē diſſundo. ἡσῶν niſcheur. GAL. Reluire. ITAL. Reſplendere. GERM. Wider ſcheinen ein ſiecht oder ſchein geben. HISP. Reluzir. ANGL. To ſhine and gliſter brightlie. Cicero 2. de nat. deor. Huc non una modò caput ornans ſtella relucet. Liv. 1. obell. Pun. Relucenrem ſtammam primò vigiles Cathaginiensium deinde excitati nocturno tumultu quum conſpexiſſent, &c. Virg. 12. Æneid.

Relucēo, es, Reſplendo lucē diſſundo. ἡσῶν niſcheur. GAL. Reluire. ITAL. Reſplendere. GERM. Wider ſcheinen ein ſiecht oder ſchein geben. HISP. Reluzir. ANGL. To ſhine and gliſter brightlie. Cicero 2. de nat. deor. Huc non una modò caput ornans ſtella relucet. Liv. 1. obell. Pun. Relucenrem ſtammam primò vigiles Cathaginiensium deinde excitati nocturno tumultu quum conſpexiſſent, &c. Virg. 12. Æneid.

Relucēo, es, Reſplendo lucē diſſundo. ἡσῶν niſcheur. GAL. Reluire. ITAL. Reſplendere. GERM. Wider ſcheinen ein ſiecht oder ſchein geben. HISP. Reluzir. ANGL. To ſhine and gliſter brightlie. Cicero 2. de nat. deor. Huc non una modò caput ornans ſtella relucet. Liv. 1. obell. Pun. Relucenrem ſtammam primò vigiles Cathaginiensium deinde excitati nocturno tumultu quum conſpexiſſent, &c. Virg. 12. Æneid.

Relucēo, es, Reſplendo lucē diſſundo. ἡσῶν niſcheur. GAL. Reluire. ITAL. Reſplendere. GERM. Wider ſcheinen ein ſiecht oder ſchein geben. HISP. Reluzir. ANGL. To ſhine and gliſter brightlie. Cicero 2. de nat. deor. Huc non una modò caput ornans ſtella relucet. Liv. 1. obell. Pun. Relucenrem ſtammam primò vigiles Cathaginiensium deinde excitati nocturno tumultu quum conſpexiſſent, &c. Virg. 12. Æneid.

Relucēo, es, Reſplendo lucē diſſundo. ἡσῶν niſcheur. GAL. Reluire. ITAL. Reſplendere. GERM. Wider ſcheinen ein ſiecht oder ſchein geben. HISP. Reluzir. ANGL. To ſhine and gliſter brightlie. Cicero 2. de nat. deor. Huc non una modò caput ornans ſtella relucet. Liv. 1. obell. Pun. Relucenrem ſtammam primò vigiles Cathaginiensium deinde excitati nocturno tumultu quum conſpexiſſent, &c. Virg. 12. Æneid.

Relucēo, es, Reſplendo lucē diſſundo. ἡσῶν niſcheur. GAL. Reluire. ITAL. Reſplendere. GERM. Wider ſcheinen ein ſiecht oder ſchein geben. HISP. Reluzir. ANGL. To ſhine and gliſter brightlie. Cicero 2. de nat. deor. Huc non una modò caput ornans ſtella relucet. Liv. 1. obell. Pun. Relucenrem ſtammam primò vigiles Cathaginiensium deinde excitati nocturno tumultu quum conſpexiſſent, &c. Virg. 12. Æneid.

Relucēo, es, Reſplendo lucē diſſundo. ἡσῶν niſcheur. GAL. Reluire. ITAL. Reſplendere. GERM. Wider ſcheinen ein ſiecht oder ſchein geben. HISP. Reluzir. ANGL. To ſhine and gliſter brightlie. Cicero 2. de nat. deor. Huc non una modò caput ornans ſtella relucet. Liv. 1. obell. Pun. Relucenrem ſtammam primò vigiles Cathaginiensium deinde excitati nocturno tumultu quum conſpexiſſent, &c. Virg. 12. Æneid.

Relucēo, es, Reſplendo lucē diſſundo. ἡσῶν niſcheur. GAL. Reluire. ITAL. Reſplendere. GERM. Wider ſcheinen ein ſiecht oder ſchein geben. HISP. Reluzir. ANGL. To ſhine and gliſter brightlie. Cicero 2. de nat. deor. Huc non una modò caput ornans ſtella relucet. Liv. 1. obell. Pun. Relucenrem ſtammam primò vigiles Cathaginiensium deinde excitati nocturno tumultu quum conſpexiſſent, &c. Virg. 12. Æneid.

Relucēo, es, Reſplendo lucē diſſundo. ἡσῶν niſcheur. GAL. Reluire. ITAL. Reſplendere. GERM. Wider ſcheinen ein ſiecht oder ſchein geben. HISP. Reluzir. ANGL. To ſhine and gliſter brightlie. Cicero 2. de nat. deor. Huc non una modò caput ornans ſtella relucet. Liv. 1. obell. Pun. Relucenrem ſtammam primò vigiles Cathaginiensium deinde excitati nocturno tumultu quum conſpexiſſent, &c. Virg. 12. Æneid.

ut remittam, rogas. ¶ Remittere repudium, vide *Repudium*. Remittere intercessionem, dicebantur Tribuni quum cessant ab intercessione, Liv. lib. 34. Item Remittere pro mittere, dixit Cæsar. lib. 1. de bell. civ. ¶ Interdum pro relaxare. Ovid. Eleg. 3. lib. 1. Trist.

Cervicis rigida fræna remittit equo.

Cui opponitur Adducere fræna, sive habenas. Item, Intenderè. Plin. lib. 26. c. 10. Superioris radix in lacte ovis coloniz data nervos intendit. ¶ Aliquando pro recreo, & reficio. רִפְּיָה רִפְּיָה רִפְּיָה *rippáh rippáh rippáh*. GAL. Cæsar de travuiller. ITAL. Cæsar della fatica. GER. Nachlassen, vnderleybung gaben. HISP. Afloxar el trabajo. ANGL. To ease or stay, to slak. ¶ Vnde animum remittere dicimus, quum depouimus cûras. X. Intendo, sumpta translatione ab arcu. Cic. in Hortensium. Quæro non quibus intendam animum rebus, sed quibus remittam. Suet. in Calig. c. 32. Animum quoque remittendi ludique & epulis dedito. Et Senec. c. 15. de tranquill. animi. Remittas animû, an solvas multum interest paulò antè dixerat. imperus animorum assiduus labor frangit, vires accipient paulum resoluti ac remissi. Hinc intelligimus Remittere animum nihil aliud esse, quàm animû à cûris & laboribus solitis paulisper laxare, dum ludo, potu, epulis, ambulatione reficiatur recreeturque, vide *Soluo*. infra. Gell. c. 2. lib. 18. aliud esse contendit remittere animum? aliud animum laxare iucundis sermonibus? sed perperâ, deceptus Musonij autoritate. Saturnalia inquit, Athenis agitabamus hilarè profum ac modestè, nõ, ut dicitur, remittentes animum. (Nam remittere, inquit Musonius animum quasi amittere est.) sed demulcentes eum paulum, atq; laxantes iucundis honestisque sermonum illectationibus. Hæc ille. ¶ Sic remittere disciplinam, vel custodiam, dicimus pro eo quod est negligentius disciplinam, vel custodiam observare. Colum. lib. 1. c. 8. de re rust. Nunquid absentia sua de disciplina & custodia remiserit num aliqua vitis, num arbor, num fruges absint. ¶ Aliquando remitto accipitur pro concedo & condono. רָצַח רָצַח רָצַח *racah racah racah*. Cic. Vat. lib. 5. Meam animadversionem & supplicium quo usus etiam in eum quem cepissem, remitto tibi & condono. Justinus, Igitur magi ad favorem populi conciliandum, tributa & militiæ vacationem in triennium remittunt. id est, concedunt. Velleius. Nihil aliis remittere, sibi omnia remittere, ignoscere (i. condonare.) ¶ Aliquando pro dimittere. X. רָצַח רָצַח רָצַח *racah racah racah*. Plin. lib. 2. cap. 32. Quum crexere aures acerrimi auditus, quum remisere, surdi. ¶ Aliquando pro intermitto hoc est ad tempus, cesso. ἀπαύομαι. Terent. in Heaut. Nullum remittis tempus, neque te respicis. Idem in Hætyr. Nam si remittent quippiam Philomelæ dolores, omnem rem narrabit, scio. ¶ Remittere ædes vëditori emptor dicitur, quum pendete venditore, contractum rescindit, permittitq; ut ædes à se emptæ redeant iterum ad ipsum venditorè. Plaut. in Moli. Mæstus est has vëdidisse se. TE. Quid tandem? Orat. ut suadeam Philolacheri, ut istas remittat sibi. ¶ Remittere frænos dolori est dolori habenas laxare. X. Adducere habenas. ¶ Remittere librum dicitur arbor, quando sua sponte corticem relinquit. ¶ Remittere nuntium uxori, est uxorem repudiare. Cic. ad Attic. lib. 1. Uxori Casarem nuntium remisisse. Idem in Topic. Si mulier, quum fuisset nupta cum eo cui connubij jus non esset, nuntium remisit: quoniam qui nati sunt, patrem non sequuntur, &c.

Rēmīssūs, a, um, Languidus, lenis, negligens, cui opponuntur vehemēs, & intensus. רָצַח רָצַח רָצַח *racah racah racah*. GAL. Remis. lib. he. ITAL. Remis. solanguido. GERM. Hinlâssig, der nicht fleißig anhalter. HISP. Floxo de trabajo. ANGL. Slaked, loosed. ¶ Cic. 2. de divin. Hæc scilicet in imbecillo, remissioque animo multa omnibus modis confusa & variata versantur. Idem 4. de finib. Itaque quanquam in eo sermone, qui cum Torquato est habitus, non remissi fuimus: tamen hæc verior est cû Stoicis parata contentio. Idem de Sestio, Facit enim, Judices, vester iste in me animorum oculorumque contuitus, ut mihi jam licere putem remissiore uti genere dicendi. Cæsar. 5. bell. Gall. Loca sunt temperatiora, quam in Gallia remissioribus frigoribus. Senec. c. 9. de cons. ad Polyb. Plus illi remissum, quam creptum est. Plaut. Capt. fr. 2. a. 1. Remissum reparare exercitum, (sup. epularum.) ¶ Remissa fronte aliquid facere, i. non severa, hilari, sive serena Senec. c. 8. de cons. ad Polyb. Hæc remissa fronte commentanda sunt. Suet. in Tib. c. 21. Ut nonnunquam remissiores hilariorisque sermones, superveniente eo (Tiberio) abrumperet. (Augustus.) Et Ovidius Eleg. 1. lib. 2. Trist. Ne tamen omne meum credas opus esse remissum. (i. jocosum) de scriptis suis loquitur. Idem 4. Fast. Vere nitent terræ, vere remissus ager. (id est, lætus, virens, florulentus.)

Rēmīssissīmus, superlat. Sueton. c. 98. in August. Remississimo ad otium, & ad omnem comitatem animo.

Rēmīssā, æ, remissio: vox est Ecclesiasticis scriptoribus, quàm Classicis linguæ Latinæ autoribus familiarior. רָצַח רָצַח רָצַח *racah racah racah*. GAL. Remission. relaschement, relasche. ITAL. Remissione perdono. GER. Ablass, nachlassung oder vergehung. HISP. Perdon. ANGL. Forgiveness of a fault. ¶ Cypri. lib. 5. Ep. 14 Omnia peccata remittentur filiis hominum & blasphemiz: qui autem blasphemavit in Spiritum sanctum, non habet remissam, sed reus est æterni supplicij.

Rēmīssio nis, actus remittentis: & passio, seu relatio ejus quod remittitur: & status consequens. רָצַח רָצַח רָצַח *racah racah racah*. GAL. Remission, relaschement, relasche. Item, Rabais. ITAL. Relaxatione, remissione. GERM. Vnderlassung, vnderbleibung. HISP. Aquella obra de afloxar el trabajo. ANGL. A refreshing or slaking. ¶ Cic. pro Calio, Quem non quies, non remissio, non æqualiū studia, non ludi, non convivia delectarent. Idem ad Gell. lib. 7. Sed visa est mihi, vel loci mutatio, vel animi etiam relaxatio, vel ipsa fortasse jam senescentis morbi remissio profuisse. ¶ Interdum ponitur pro venia, seu gratia delicti, vel pœnæ. רָצַח רָצַח רָצַח *racah racah racah*. ANGL. Forgiveness. ¶ ut remissio pœnæ, apud Cic. 4. in veit. in Cæcilin. ¶ Propriè tamen remissio est earum rerum quæ adductæ sunt, relaxatio. X. Contentio Cie. Offic. 1. Ex oculorum obtutu, ex elevatione, & remissione superciliorum aut ex contractione. Item pro deductione pensionis annuæ ex vestigalibus. GAL. Rabais. Sueton. in Cæsar. cap. 20. Publicanos remissionem petentes, tertia parte mercedum relevavit.

Rēmīssē, Leniter, placidè. X. Graviter, severè, vehementer. ἄσπετος, ἄσπετος, ἄσπετος. GAL. Laschement, humblement. ITAL. Humilmente, lentamente. GERM. Hüpflich, Anst, demütiglich. HISP. Baxamente, humilmente, lentamente. ANGL. Negligently, sheough, fally, slackly. ¶ Salustius Jugurth. Pauca timidè, remissè que locutus, abscessit. Cic. 3. de Orat. Quis unquam res præter hunc, tragicas penè comicè, tristes remissè, serenas hilarè, forenses scenica propè venustate tractavit. Idem 6. Verr. Iste nihilo remissius atque etiam vehementius instabat.

Rēmīssārīus, a, um, ἄσπετος, quod remittitur, quòdque cum in usum factum est, ut possit remitti, ut remissarius vectis in torculari. Caro de re rustic. cap. 19. Vectes longissimos pedum decem & octo, secundos pedum sexdecim, tertios pedum quindecim, remissarios pedum duodecim.

Remissor, qui remittit. Ambros. Rēmo, as, ut post Perottum annotarunt quidam, antiqui dicebant pro repeto. ¶ GAL. Retorner. ITAL. Ritornare. GERM. Wider ombhingehen. HISP. Tornar. ANGL. To returne. ¶ Ennius lib. 1. Rivos deserunt, camposque remant. Apud Festum tamen, unde hæc descripsit Perottus, Remanant legitur, non Remant, quod etiam in verbo Romano annotavimus.

Rēmōlīōr, iris, Multa vi loco moveo. ἄσπετος ἄσπετος ἄσπετος. GAL. Demolir & ruer sus. ITAL. Spinger un peso di suo luogo. GERM. Mit gewalt vertucken, oder dannen supfen. HISP. Mover algo con dificultad. ANGL. To put or tumble out of a place by force. ¶ Ovidius lib. 3. Metam.

Sape remoliri lucatur pondera terra & Oppidaque & magnos devolvere montibus ignes.

¶ Nonnunquam magno labore quippiam reparo. רָצַח רָצַח רָצַח *racah racah racah*. Silius 1. Iterum instaurata capessens arma remolitur dux agmina. ¶ Aliquando à conatu revoco. Sueton. in August. Vultu erat vel in sermone vel tacitus, adè placido serenòque, ut quidam ex primoribus Galliarum confessus sit, se eo inhibitum, ac remolitum, quo minus, ut destinarat, in præcipitium impellerent. Legitur & remolitum. Vide *Remollio*.

REMOLLITUS, participium. רָצַח רָצַח רָצַח *racah racah racah*. Senec. Herc. fur. — nec orbe remollito queat. Ad supera victor numina Alcides vchi.

Rēmōllīō is, idem quod mollio. רָצַח רָצַח רָצַח *racah racah racah*. GAL. Ramollir, rendre mol & effeminé. ITAL. Ramollire. GERM. Wider eroeichen, weich machen. HISP. Amolentar. ANGL. To mak soft and effeminate. ¶ Ovid. 4. Metam.

Unde sit infamis, quare malè fortibus undis Salamacis enervet, tactòsque remolliat artus; Discite.

Colum. lib. 2. c. 12. Nihil itaque amplius in itineratione quàm remolliri terra debet æqualiter.

Rēmōllītūs, a, um, רָצַח רָצַח רָצַח *racah racah racah*. GAL. Ramolly. ITAL. Amollito. GERM. Erweichet. HISP. Amollentado. ANGL. Made soft. ¶ Suet. in Aug. cap. 79. Vultu erat vel sermone, vel tacitus, adè tranquillo serenòque, ut quidam è primoribus Galliarum confessus sit inter suos, eo se inhibitum ac remolitum, quo minus ut destinarat in transitu Alpium per simulationes colloquij propius admissus, in præcipitium propelleret. Quo tamen loco quidam legunt remolitum unico l, à verbo remolior, pro eo quod est à molimine & conatu revocatum.

Rēmōllēscō, cis, Mollis fio. רָצַח רָצַח רָצַח *racah racah racah*. GAL. Se remolir. ITAL. Ramollirsi. GERM. Weich werden. HISP. Amollentarse. ANGL. To waxe soft. ¶ Cæsar. 4. bell. Gall. Vinum ad se importari non sinunt, quòd ea re ad laborem ferendum remollescere homines atque effeminari arbitrantur. Ovid. 20. Metamorphos. ut Hymettia solè Cera remollescit, tractatàque pollice multas Flectitur in facies. Per translationem accipitur pro mitigare, sive leniri. κατεμαυνοῦ. Ovid. 1. Metamorph.

— precibus si numina justis. Victa remollescunt, si flectitur ira deorum.

Remoneo, iterum moneo Apul. lib. 7. Mic benevolè remonebam. Remonium, Romæ locus, à Remo dictus. Plutarch. in Romul. Ibidem & Remonia.

Rēmōrā, vide Remoror.

Rēmōrbēscō, scis, in morbum recido, inquit Festus. ἄσπετος. GAL. Retomber en maladie, vecheoir. ITAL. Ricascare nella malattia. GER. Wider ombschlahen in die vorderige francheit, widerüb tranck werden. HISP. Tornar a enfermar. ANGL. To fall into sickness againe. ¶ Rēmōrdēō, es, Vicissim mordeo cum à quo fuerim morsus. ἄσπετος. GAL. Remordre, reassfigner & tourmenter. ITAL. Rimordere, cruciare. GER. Wider ombhin beissen. HISP. Remorader, ar, ormentar, fatigar. ANGL. To bite againe. ¶ Horat. Epod. 6.

Quin huc inanes, si potes, vertis minas, Et me remorsurum peris?

Per translationem accipitur pro crucio, sollicito. Virg. Æneid. 1. Quando hac te cura remordet. Lucret. lib. 3.

Præteritis admissa malis peccata remordent.

Livius lib. 8. ab urb. Remordet animos libertatis desiderium.

Rēmōrēs, Aves in auspicio dicuntur, quæ acturum aliquid remotari compellunt. Festus.

Remoria, aut (ut alij malunt) Remutia. Locus in summo Aventino, ubi Remus de urbe condenda fuerat auspiciatus. Festus.

Rēmōrōr, aris, Retardo, retineo. ἄσπετος ἄσπετος ἄσπετος. GAL. Retarder, ou retarger. ITAL. Ritardare, ritener. GER. Verhinderen / anst halten vng faumen. HISP. Retardar, retener. ANGL. To tary, to staye. ¶ Ter. in Andr. — Sed si quid est, Quòd mea opera opus sit vobis, aut tu plus vides; Manebo: ne quòd vestrum remorer commodum. Apul. Sic me abire oppido volentem, suavi remoratur illecebra. Terent. Eunuch. Ut illum dij deæque senium perdant, qui me hodie remoratus est. Ovid. 11. Metam. Livius habet solidum quod nec vestigia servet, Nec remoretur iter, nec operum pendens alga: Plaut.

ITAL. Effo tirare il remo. GERM. Das ruderen / oder ruyen. HISP. Obra de remar con remos. ANGL. Rowing. Cic. ad Attic. lib. 13. Inhibitiō autem remigum motum habet; & vehementiorem quidem remigationis navem convertentis ad puppim.

REMEX, igitur, qui remos agit. ἰσχυρὸς ἡσυχίας. GAL. Celuy qui tire à l'aviron, galior. ITAL. Uomo da remo, vogatore. GER. Ein ruderknecht / der ein ruder zeucht. HISP. El remador como galcote. ANGL. He that roweth. Cic. 2. de divinac. Quid, inquit, remex ille de classe Coponij, nonne ea prædixit quæ facta sunt? Curtius, Remex militis officia turbabat. Cæsar. 3. bell. Gall. Naves interim longas ædificari in flumine Ligeri, quod influit in Oceanum: remiges ex provincia in st. nautas, gubernatoresque comparari jubet. Ovidius 3. Metamorph.

— tu tantum corpore prodes,
Nos animo: quantoque ratem qui temperat, anteit
Remigis officium, quanto dux milite major:
Tantum ego te supero.

REMIGIUM, ij, ipsa remorum agitatio: remigum multitudo: ministerium auxilium. ἰσχυρία. Tirament à l'aviron. ITAL. Remigazione, vogata. GERM. Ruderung. HISP. Obra de remar. ANGL. To rowing of a ship or boat. Plaut. Asin. sc. 1. a. 1. Remigio veloque quantam potes festina & fuge. Virg. 1. Georg.

Non aliter quam qui adverso vix flumine lembum
Remigis subigit,
Idem 8. Aeneid.

— geminasque legit de classe biremes
Remigioque aptat, socios simul instruit armis.

Ovid. 3. Fast. Findite remigio (navita dixit) aquas. Translatè Plautus dixit in Milite, Mco remigio rem gerot quasi diceret meis remigibus impero, non alienis, itaque ut mihi pareant necesse est. Virg. 1. Aeneid. transtulit ad aves, volat ille per aera magnam Remigio alarum

Lucret. lib. 6. Remigij oblitæ pennarum, vela remittunt. Aves enim alis, velut remis quibusdam, ad diffundendum aërem acuntur. Aliquando ponitur pro remigum multitudine. Idem li. 3. Remigium supplet, socios simul instruit armis. Cic. 5. Tusc. Quæ pugna, quæ acies, quod remigium, qui motus hominum, &c.

REMIPES, edis, qui pro pedibus remos habet Ausonius. Remipedes certant medio cum flumine lembi. Et apud Plautum in Menach. A servatote hæc sultis navales pedes, i. remigos.

REMUTO, as, are. ἡμερὶν hemir. ἀλλάττω. GAL. Muer, changer. ITAL. Mutare, cambiare. GERM. Wider enderen / abwächselren. HISP. Mudar, cambiar. ANGL. To change. Tacit. de Orat. Vidit namque conditionem temporum, & diversitates autorum, formam quoque oratione remutandam.

RENARRO, as, Narro, vel narrando repeto. ἰσχυρὸς ἡσυχίας. GAL. Raconter, renarrer. ITA. Narrare, contare. GER. Wieder rumb erzellen. HISP. Narrar à contar. ANGL. To tell againe or repete. Virg. 3. Aeneid.

Sic pater Aeneas intentis omnibus unus
Fata renarrabat divum cursusque docebat.

RENASCOR, eris, Iterum nascor. Nascor ad similitudinem prioris alicujus, ut cum res non numero, sed specie eadem regignitur. Item, orior, seu apparet iterum. Ita Sol renascens. Solin. c. 21. & spiritualiter regeneror. Vide. Regenero. ἡναρρῶμαι. GAL. Renaistre. ITA. Rinascere. GERM. Widerum geboren werden. HISP. Tornar otra vez à renacer. ANGL. To be borne againe. Plin. lib. 11. c. 29. Deinde ad canis ortum obiit, & aliàs renasci.

Renascens annus, pro vere. Plin. lib. 16. cap. 25. Flos est pleni Veris indicium & anni renascentis.

Renascibilitas, propriè potentia renascenti.
RENATUS, aliud Partip. Rursus natus. Liv. 6. ab Urb. Clariora deinceps, certioraque ab secunda origine, velut ab stirpibus latius feraciusque renatae urbis, gesta domi, militiæque exponuntur. Cic. ad Brutum Renatum enim bellum est, idque non parvo scelere Lepidi.

RENAVIGO, as, Navigando revertor; retrorsum navigo. ἡναρρῶμαι. GAL. Renaviger, retourner par eau d'où on estoit party. ITA. Navigare in dietro. GERM. Wider hindersich schiffen, onder ombhin. HISP. Navegar atras. ANGL. To sayle back or returne by sailing. Cicero Attico, Per paucis diebus in Pompeianum, post in Puteolana & Cumana regna navigare cogitabant.

REN, usitatus plurali, RENES. ἡσυχία. GAL. Les reins, les roignons. ITAL. Reni. GERM. Die niere. HISP. Los riñones. ANGL. The reynes or kidneys. Viscera duo utrinque, non procul à vena cava sita, sanguinis serum hoc est, urinam pervenas emulgentes attrahentia, & per longos quosdam meatus, quos ἀρτηρίας Græci nominant, ad vesicam transmittentia. νεφροί. Dicitur renes ut quidam existimant à verbo Græco ῥῆν fluere, quod per eos tanquam per colum quoddam fluat urina. Plaut. in Curc. sc. 1. a. 2. Lien necat, renes dolent. Cic. 2. Tuscul. Nam quum ex renibus laborares, ipso in ejulatu clamitabat, falsa esse illa, quæ antea de dolore ipse sensisset. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. Quod latus, aut renes morbo tentantur acuto. Renes pro lumbis, apud Ausonium. Nemesianus in venenat.

Renibus ampla satis validis diducæque castis.

Renunculus, parvus ren.
Renale, zona circa renes. Cathol. & Papius.

Renitiolus, vaporibus qui ex renibus laborat.

RENITĒO, es, secunda syllaba producta, Reluceo, splendorem reddo. ἡσυχία. GAL. Reluire, resplendir. ITA. Risplendere. GER. Stineren / ein widerschein geben. HISP. Resplender. ANGL. To shine or glister. Horat. lib. 2. Carm. Non ebur, neque aureum Mea renidet in domo lacuar. Plin. lib. 37. Neque in recessu gemmarum, aut in dejectu renident. Stat. lib. 1. Thebaid.

Emicant effigies, & sparsa orichalca renident.

Quintilian. Renidet oratio. Interdum usurpatur in malam partem, ut apud Liv. lib. 5. d. 4. Homo gloriosus, & renidens, &c.

RENITĒO, es, etc. ἡσυχία. GAL. Renideo. Plin. lib. 37. c. 6. Arabice excedunt candore circuli prælucido, atque non gracili, neque in recessu gemmarum, aut in dejectu renitente, sed in ipsis umbonibus nitente, præterea substrato nigerrimi coloris.

RENITĒO, eris, pen. corr. renitus, vel renixus sum. ἡσυχία. GAL. Resister, s'efforcer à l'encontre. ITAL. Resistere, sforzarsi all'incontro. GERM. Widersträben / darwider drigen / widerstehen. HISP. Esfribar. ANGL. To gainstand, withstand or resist. Contra vel adversum niti. Liv. 5. ab Urbe, Quum illi renitentes pactos dicerent sese, negat eam pactionem ratam esse. Plin lib. 2. c. 82. Postèsequè alterno pulsu renitentes.

RENITĒUS, us, verbale. ἀντιρῶν, ἀντιρῶν. GAL. Resistance & effort-contra. ITAL. Resistenza contra altri. GERM. Einwidersand / widerhaltung. HISP. Obra de esfribar. ANGL. Gainstanding. Cell. lib. 5. c. 28. de fistulis, At cartilago ubi subhæsit, ipsa sedes docet, per ventum quo esse ad eam ex renixu patet.

RENŌ, as, are. Iterum no, vel narando redeo. ἡσυχία. GAL. Renager, revenir en nageant. ITA. Rinuotare, ritornare nuotando. GERM. Wiederumb hin schwimmen. HISP. Nadar atras. ANGL. To swimme againe or to returne by swimming. Ovidius ad Liviam. Nullaque per stygias umbra renavit aquas. Horat. Epod. — simul imis saxa renarint Vadis levata.

RENŌDO, as, are, In nodum constringo. ἡσυχία. GAL. Renouer. ITAL. Ranodare. GERM. Wieder knüpfen. HISP. Añudar otra vez. ANGL. To cast a knot againe. Horat. Epod. II.

Aut tereti pueri longam renodantis comas.

Valer. 5. Argon.

Tæque renodantam pharetris, ac pace fruentem.

RENŌNĒS, vestimenti genus ex pellibus, dictum (ut quibusdam videtur) quod partes corporis renibus objectas tegat. ἡσυχία. Nobis potius ἀντιρῶν, hoc est, ab ovibus dici persuasum est: uade & Rhonones scribendum putamus, prima syllaba aspirata: ut latius infra docebimus suo loco.

RENŌVO, as, Instauro, interpo, redintegro, refico. ἡσυχία. GAL. Renouveler. ITA. Rinovare. GERM. Wieder erneueren. HISP. Renovar. ANGL. To renvo, or restore, to the former state. Cicero, pro Deiot. Tu vetus hospitium renovare voluisti. Idem de Orat. Accus. ba sanè recordatio veterem animi curam molestiamque renovavit. Tibull. lib. 4.

— Fecundos Titan renovaverit annos.

Ovid. Eleg. 6. lib. 4. Trist.

Hac renuat dentem terram renovantis avatri.

RENŌVĀŌ, nis, Instauratio, interpolatio, ad pristinum novumque statum reductio. ἡσυχία. GAL. Renouvellement. ITAL. Rinovazione. GERM. Ein erneuerung. HISP. Renovacion, obra de renovar. ANGL. A renewing. Cicero. 2. de natur. deor. Quod rursus renovatio mundi fieret.

Renovativum fulgur vocatur, cum ex aliquo fulgure functio fieri cepit, si factum est simile fulgur, quod idem significet. Fest.

RENŌVELLO, as, are, Rursus novellum facio. ἡσυχία. GAL. Renouveler. ITA. Rinovare. GERM. Wieder zu cinem neues einrichten. HISP. Renovar. ANGL. To renovo. Col. de Arbor. c. 6. Eiusmodi itaque vinea si non aridos in corpore habet truncos, & flecti potest, factis sulcis, optime sternitur, atque ita renovellatur.

Rentes, redditus. Gl. g. b.
Rentifolia. Plin. lib. 21. c. 4. Rentifolia tosa, in Calepino emendatur, ut sit lentifolia. Sed lege Centifolia. Centifolius, a, um, adjectivum est.

Renubo, iterum nubo. Tertull. lib. 1. ad uxor.
Renudo iterum nudo, contra nudo.

RENŪMĒO, as, Reddo. ἡσυχία. GAL. Reconter & rendre ce qu'on avoit recen par conte. ITA. Rendere cosa havuta per conto. GERM. Wider auffhin zellen. HISP. Tornar à contar lo contado. ANGL. To compte an paye. Terent. Heeyr. Sin alio est, animo, renumeret doctem huc, eat.

RENŪNTIO, as, are, propriè nuntiorum est, aut exploratorum, aut legatorum, quum reversi, quid egerint referunt. ἡσυχία. GAL. Renoncer, redire, faire rapport. ITAL. Rinunziare, riportare. GERM. Wider vertünden / oder anzeigen wider zuwissen thun. HISP. Renunciar lo mensaje. ANGL. To mak relation, to report, to bring word againe. Cic. 8. Philipp. Quum legati renuntiarent (quod certe renuntiabant) Antonium non esse in vestra potestate. Cæli. 1. comm. bell. Gal. Qualis esset natura montis, & qualis esset in circuitu ascensus, qui cognoscerent, misit: renuntiatum est facilem esse. Plaut. Pseud. sc. 5. a. 1. Hoc alij mihi renuntiant. Idem Men. sc. 4. a. 2. Meruebam hunc ne uxori renuntiare de palla. Idem Aul. sc. 1. a. 4. Eam hero renuntiatum est nuptum Megadaro dari Senec. c. 3. de Tranquil. Si conversationem tollimus, generi humano renuntiamus. Idem cap. 8. ad Mart. Ipsa illi (dolori) renuntia. (i. nuntium remitte.) Idem c. 14. de consol. ad Mart. Posteaquam renuntiatum est geminum funus. (i. allatus nuntius de morte duorum liberorum.) Idem Epist. 76. Non renunciat ingenio philosophia. Renuntiare repudium, vide Repudium. Item, Renuntiare legationem, Livius lib. 9. d. 4. Renuntiare ad cœnam, ut vulgò escondire à soupper, i. reculare invitationem ad cœnam. Seneca Suasoria. 2. Asydius venustissimus inter Rhetores scurra, cum hanc sententiam Leonidæ (nempe, Prandete commilitones tanquam apud inferos cœnaturi) retulisset, ait, Ego illi ad prandium promississem, ad cœnam renuntiassem, Aliquando ponitur pro enuntiare, significare, declarare. Terent. in Andr. Quasi non renuntiata sint hæc sic fore. Et iterum. Id ego jam nunc tibi here renuntio futurum, ut sis sciens. Ne tu hoc mihi posterius dicas Davi factum consilio, aut dolis. Donatus, Renuntiare est quasi secretum consilium, vel malum nuntiare. Re enim syllaba apud veteres interdum abundat, Quintilian. Renuntient sibi quanta sit vis ingenij humani. (i. secum cogitent & repudent.) Renuntiare Consules, renuntiare Prætores, vel Sacerdotem, id est, declarare, ἀναγγελλειν τῆς ἐπιτέρας. Cic. pro Pompeio, Prætor primus cunctis centurijs

centuriis renuntiatus. Idem lib. 9. Epist. Eo modo Climachias facer-
dos renuntiatus est. ¶ Renuntiare alicui hospitium, vel familiarita-
tem, est significare se ejus hospitio, vel familiaritate amplius non
usurum, *ἀποδοξάω*. Suet. in Calig. c. 3. Ac ne tunc quidem ultra pro-
gressus, quam Sthenio vehementer infensus, hospitium ei renuntiat,
domo emigrat. Sic renuntiare conductionem, apud eundem Epist. ad
Attic. i. id est, irritam nuntiare, inquit Asconius. ¶ Cum solo dativo,
pro nuntium remittere, & salutem ultimam dicere. Quintil. lib. 10. c.
7. Mea quidem sententia, civilibus officiis renuntiabit. Cic. de Orat.
Pedem nemo in illo iudicio supposit, credo ne Stoicis renuntiare-
tur. Suet. in Sergio Galba cap. 11. Non multum abfuit quin vitæ renun-
tiaret. ¶ Renuntiare ad cœnam, ut vulgò *refuser à souper*, id est,
recusare invitationem ad cœnam. Senec.

Renūnciatio, nis, Nuntij, vel legati alterius cujuspiam relatio. *ἡ ἀνυψω-
λία*. GAL. Denoncement, rapport, procès verbal. ITAL. Dimunziamento,
relazione. GERM. Ein vertündung/wideransagnug. HISP. Aquella obra
de renunciar. ANGL. A reporting, bringing of word againe. ¶ Renuncia-
tionis Coss. (i. relationis.) vide apud Suet. in Calig. c. 15. Cic. 5. Verr.
Cælio renuntiat se dixisse: Cognoscite renuntiationem ex literis.
Idem 2. Verr. Renuntiationemque ejus quæ erat in publicas literas
illata illorum legibus, tolli iusserat. ¶ Renuntiationem quoque re-
ctè vocare possumus relationem architectorum & magistrorum
uniuscujusque opificij, quum inspecto opere iudici referunt quæ
compererint. ¶ Renuntiatio item dici potest quem processum verba-
lem vulgus appellat: cujusmodi est viatorum, & eorum qui edicta aut
sententias exequuntur. ¶ Renuntiatio, item dicitur recusatio ejus
rei quæ in pactum & promissionem venerat. Hinc renuntiatio spon-
saliorum & nuptiarum.

Renuntiator, qui aliquid commissum vel occultum enuntiat, ac re-
regit.

Renūntius ij, qui aliquid iterum nuntiat. *ἡ ἀπαγγελία, δίοτις, ἀγγελ-
λα*. GAL. Denonciateur. ITAL. Dinunziatore. GERM. Ein wideransager/
der einem ein ding wider vertündiget / vnd fund thut. HISP. Denun-
ziador. ANGL. That bringeth word againe. ¶ Plaut. in Trin. Cantrices,
sitellatices, nuntij, renuntij.

RINVO, is, re, est motu capitis, aliòve signo renuere & recusare. *ἡ ἰν-
μέν.* *ἀναδύω*. GAL. Refuser proprement en faisant signe de la teste.
ITAL. Rifutare accennando col capo. GERM. Das haupt etwar ab schüt-
ten / mitt dem haupt ein zeichen geben das man etwas abschlage oder
versähe. HISP. Negar con señas. ANGL. To nod with the head in token
of denying. ¶ Accipitur tamen pro quovis modo recusare, vel ne-
gare. Martial. lib. 2.

Omnia quum fecit, sed veniente Deo.

Renūntus, us, Capitis signum quo repulsam, vel negationem signifi-
camus. *ἡ ἀνάκλιση*. GAL. Refus en faisant signe de la teste. ITAL. Ser-
no di negare con la testa. GERM. Ein zeichen des abschlagens mitt dem
haupt. HISP. Obra de negar con señas. ANGL. A refusing by nodding of
the head. ¶ Plin. Epist. 7. Nam ego quoque simili nutu ac tenui
respondere voto tuo possum.

REOR, ætis, opinor, existimo. *ἡ ἰσχυρά, ἡ ἐπιπέδω*. GAL. Cui der, pen-
ser, estimer. ITAL. Stimare, pensare, credere, haver opinione. GER. Achten/
meinen. HISP. Pensar, estimar, tener opinion. ANGL. To suppose, to ludge
or esteem. ¶ Plaut. Amph. An id joco dixisti; Equidem seriò ac verò
ratus. Idem Asin. sc. 1. a. 3. An verba blanda esse aurum tere? Ibid. sc. 2.
a. 5. Meum victum rata fui sicum & frugi Idem Pseud. sc. 2. a. 5. Hoc
ego nunquam ratus sum fore, ut, &c. Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Quòtque aderant vates, rebar adesse deos.

Cic. 1. Offic. Quod si qui simulatione, & inani ostentatione: & ficto
non modò sermone, sed etiam vultu stabilem se gloriam consequi
posse rentur, vehementer errant. Virg. 6. Æneid.

Sic quidem ducebam animo rebarque futurum.

Rātus, a, um, nomen adject. Firmus, fixus, constans, immobilis. *ἡ ἰσχυ-
ρά, ἡ ἐπιπέδω*. GAL. Firmus, fixus, constans, immobilis. ITAL. Fer-
me & arresté, approuvé, confirmé. ITAL. Fermo, stabile, costante. GERM.
Stiff / starr / fest. HISP. Firme, cierto y estable. ANGL. Firme, constants
stable. ¶ Terent. in Hecyr. Ne quod egissem esset ratum. Cic. 2. de nat.
deor. Qui quum tam certos cæli motus, tam ratos astorum ordines,
tamque inter se omnia connexa & apta videret. Ibidem, Astorum in
omni æternitate rati, & immutabiles cursus. X. Irritus Idem de pro-
vin. Consul. Cujus Tribunatus si raturus est, nihil est quod irritum ex
actis Cæsaris possit esse. Idem pro Cal. Si populus iusserit me tuum,
aut item te meum servum esse, id iustum ratum, atque firmum futu-
rum? Ovid. Eleg. 10. lib. 3. Et Eleg. 4. lib. 1. Trist.

Ratam debet testis habere fidem.

Gell. 2. 11. lib. 13. Sed agitabat hominem (Labeonem scilicet) libertas
quædam nimia atque vecors, usque eò, ut ratum pensumque nihil
haberet, nisi quod iustum sanctumque esse in Romanis antiquitati-
bus legisset. ¶ Ratus. X. Ruptus Cicero de Orat. Testamentum ra-
tum, aut ruptum. ¶ Ratum habere aliquid, est approbare, confirma-
re. Idem pro Rosc. Com. Quis hoc frater fratri, quis parens filio tri-
buit, ut quodcumque retulisset, id ratum haberet. ¶ Ratum facere,
est quod vulgus dicit ratificare. Cic. 1. de divin. Quid enim habet
anulplex, cur pulmo incisus etiam in bonis extis dirimat tempus, &
proferat diem? quid augur, cur à dextera corvus, à sinistra cornix fa-
ciat ratum? Subaudi augurium. ¶ Ratum mihi est, id est, approbo,
confirmo. Idem ad Gallum lib. 7. Attamen ista ipsa quæ te emisse
scribis, non solum rata mihi erunt, sed etiam grata. ¶ Pro rata, sive
pro rata parte, id est, habita ratione proportionis, quod vulgus di-
cit ad aquipollentiam. *ἀνισοποσότης*. Cæli. 1. bell. Gall. Quadraginta iu-
gera in singulos proponit, & pro rata parte centurionibus, evocatis-
que. Livius 5. decad. lib. 5. Tantum pediti daturum fuisse credunt, &
pro rata aliis, &c. Cicero 1. Tuscul. Omnia ista perinde, ut cuique
data sunt pro rata parte è vita longa, aut brevia dicuntur. Pro rata
portione. Plin. lib. 11. c. 15. Æstiva mellatione decimam partem Tha-
sio Dionysio apibus relinqui placet: si pleni alvei: sin minus, pro
rata portione: aut si inanes, omninò non attingi. ¶ Rata preces,
id est, exauditz. Ovid. 1. Fast. Bud,
Calepini Pars II.

Ratifico, as, ratificare, Approbare, quod actum est confirmare *ἡ ἰσχυ-
ρά, ἡ ἐπιπέδω*. Veteres Ratare pro ratificare dicebant, unde est irri-
tare contrarium. Sipont. *συρρατίζω*.

Rator, iudex. Gl. Isid. qui retur, censet, arbitratur, iudicat: *ἡ ἰσχυ-
ρά, ἡ ἐπιπέδω*.

Ratum absolutè, quod ratum & sancitum.

RĀ PĀGŪLV, i, Obex sive vectis, qui ostio adversus vim opponitur.
ἡ ἰσχυρά, ἡ ἐπιπέδω. GAL. Une barre ou barriere, qui on met au tra-
vers de l'huïs. ITAL. Cadenazzo, è stanzetta alla porta, ch'è vistella.
GERM. Ein rigel oder sparten für die thür. HISP. La trana de la puer-
ta. ANGL. A rayle or barre. ¶ à re & pango propterea quòd non uno in
loco pangatur, hoc est, figatur, sed ad utrunque postem. Repagula
sunt, inquit Festus, ex Verrij sententia, quæ paterfaciendi gratia ita
figuntur ut ex contrario quoque oppangantur. Ovid. lib. 5. Metam.
*Rapraque de dextro robusta repagula, post
Ossibus illis.*

Cic. 1. de divin. Herculis valvæ clausæ repagulis subito se ipsæ ape-
ruerunt. Plin. lib. 16. c. 42. Firmissima in rectum abies eadem valvarum
repagulis, & ad quælibet intestina opera aptissima. ¶ Repagula item
in ludis equestribus dicuntur quæ equis obijciuntur, ne ante tem-
pus procurrant, Græci *ἡ ἰσχυρά, ἡ ἐπιπέδω, ἡ κρηπίδα*, nominant. In sta-
bulis quoque & pascuis obices quibus armenta coërcentur, repagula
dicuntur. Ovid. 2. Metam.
*Interea volucres Pyrois, Eous & Æthon,
Solis equi quartisque Phlegon hinnisibus auris
Flammiferis implent, pedibusque repagula pulsan.*

Per translationem accipitur pro quovis obstaculo sive impedimento:
unde perfringere repagula juris, pudoris & officij, ait Cic. 7. Verr. pro
eo quod est nullo neque jure, neque pudore, neque officio ab aliqua
re impediri.

Repagularij, iudices disceptatores, commissarij ad fores curiæ jus di-
centes, horum sententia dicta Repagularia. Bud.

Repagularia acta Scriban.

RĒPĀNDŪS, a, um, Recurvus, reflexus, latus. *ἡ ἀνάκλιση*. GAL. Qui est cam-
bre & courbé dehors en haut. ITAL. Ritorto, ripiegato, largo. GERM.
Gebogen / aufhin oder vber sich gebuckt. HISP. Corvo hazia tras, an-
cho. ANGL. Bent ob bowed or broode backward. ¶ Plin. 1. 14. c. 22. de ebric-
tate, Ad hæc pertinent peregrinæ exercitationes & volutatio in ec-
ceno, & pectorola corvicis repandæ ostentatio. Cic. 1. de nat. deor. Quam
tu inquam, ne in somnis quidem vides, nisi cum pelle caprina, cum
hasta, cum scutulo, cum calceolis repandis. Ovid. 3. Metam.
*truncòque repandus in undas
Corpore desiluit*

RĒPĀNGO, is, Pango, sive planto. *ἡ ὑπὸ τὰ κάθ.* GAL. Reficher, fi-
cher fort. ITAL. Piantare, fircare, conjugner. GERM. Einstrecken / oder
eingen zupflanzen. HISP. Plantar, hincar añadir. ANGL. To fasten, or
dirive in. ¶ Colum. lib. 1. de arborib. c. 22. In quo scrobe destinaveris
nucem serere, terram minutam in modum semipedis ponito, ibique
semen ferulæ repangito.

RĒPĀRĒO, is, idem quod non parco. *ἡ ἰσχυρά, ἡ ἐπιπέδω*. GAL. E-
spargner, pardonner. ITAL. Perdonare, rimettere, sparnare. GERM. Spa-
ren vnd schonen. HISP. Perdonar, guardar escassamente. ANGL. To pare,
to pardon. ¶ Plaut. Most. sc. 2. a. 1. bis usus est: Suo usque sumptu operæ
repareunt suæ. Item; Sibique haud materiæ reparant. (i. non par-
cunt.) Vulgò ibi legitur, ne pareunt. sed perperam & mendosè. Lu-
cret. lib. 1. Scilicet ex ulla facere id si parte reparcent, Occidet ad
nihilum, nimium funditus ardor. Omnia reparant facere. (i. facere
inquit Lambin.) Item Plaut. Truc. sc. Num tibi nam. 4. a. 2. utinam à
principio rei item parcissem meæ, ut nunc reparcis suavis, id est, non
parcis, ut exponit Lambin. Interpres.

RĒPĀRO, as, iterum paro: restauro & in pristinum statum redigo.
ἡ ἰσχυρά, ἡ ἐπιπέδω. GAL. Reparer, restaurer, resai-
re. ITAL. Riparare, risare, rinovare. GERM. Wider zurüsten / widerbrin-
gen, erneuweren. HISP. Reparar, tornar à reparar. ANGL. To repair and
bringe to the first state. ¶ Reparare est nummis ex venditione conflatis
aliquid emere. Horat.
Vina Syra reparata merce.

Est enim *parare*, nonnunquam emere. Cic. ad Atticum, Cogito trans
Tiberim hortos aliquot reparare, &c. Id primus omnium notavit
Franc. Duarenus Iuriconsultus. Curtius, Ille non ignarus & princi-
pes amicorum & exercitum offendi, gratiam liberalitate donisque,
reparare tentabat. Plin. Epist. 291. Sed quæ sunt vetustate sublap-
sæ, reparentur in melius. Horat. lib. 2. ferm.
*Hoc quoque Tiresia præter narrata petenti
Responde, quibus amissas reparare queam res
Artibus atque modis.*

Ovid. Epist. 4.
*Quod caret alterna requie, durabile non est:
Hæc reparat vires, fessaque membra levat.*

RĒPĀRĀTOR, is, Instaurator. *ἡ ἰσχυρά, ἡ ἐπιπέδω*. GAL. Reparatour,
restaurateur. ITAL. Riparatore, ristoratore. GERM. Einwiderbringer /
widerbringer. HISP. Reparador. ANGL. A repaierer. ¶ Stat. 4. Syl.
*Ipsæ etiam immensi reparator maximus ævi,
Attollit vultus.*

RĒPĀRĀTĪO, Instauratio, renovatio. *ἡ ἰσχυρά, ἡ ἐπιπέδω*. GAL. Re-
paration. ITAL. Rinovazione. GERM. Widerbringung. HISP. Repara-
miento. ANGL. A repairing, or renewing. ¶ Salust. in Jugurt. Sed sanè fuerit
regni reparatio, plebi sua jura restituere.

RĒPĀRĀBĪLĪS, e, quod reparari potest, sive refarciri, *ἡ ἰσχυρά, ἡ ἐπιπέδω*, *ἡ ἀνα-
κλιση*. GAL. Reparable, qui on peut reparer. ITAL. Che si può riparare.
GERM. Widerbringlich. HISP. Lo que se puede reparar. ANGL. That may
be repaired or restored. ¶ Ovid. Epist. 5.
*Tu quoque clamabis, nulla reparabilis arce
Lasa pudicitia est: deperit illa semel.*

RĒPĀRĀMĒN, Reparatio. *ἡ ἰσχυρά, ἡ ἐπιπέδω*. GAL. Rempar, reparation. ITAL. Ri-
paro, riparazione. GERM. Widerbringung / erneuwerung. HISP. Obra de re-
parar. ANGL. A repairing. ¶ Sipont.

RĒPĀSTĪNO, as Refodio, ex re & pastino, fodio. *ἡ ἀναβαλλοστροφία*,
G g

GAL. Rehöier, robiner. ITAL. Zappare, rissolare. GERM. Wides rumb hacken mit dem Karst. HISP. Carvar la viña d ravez. ANGL. To digge againe about vynes, to alter ground voit often digging. Colum. lib. 3. cap. 8. Pastinum vocant agricolæ ferramentum bifurcum quo semina panguntur: unde etiam repastinata dictæ fuere vineæ veteres quæ refodiebantur.

Repastinatio, nis, verbale ῥεπαστίνω. GAL. Rehöiment. ITAL. Rizzappamiento. GERM. Das widerumbhacken oder umbgraben. HISP. Obra de carvar la viña otra vez. ANGL. A digging againe about vynes. Cic. de senect. Quid agri refossiones repastinationisque proferam?

Repatrio, as, are, redeo in patriam: redeo Solin. c. 46. ad finem, Hoc Arabia sat est, hinc ad Perusum repatriemus. Idem. cap. 40. Assiduis denique exemplis patet eos peperisse, quum multi captivorum aliquot leonibus obviis intacti repatriaverint.

Reperto, is, Rursum pecto. ῥεπερτω. GAL. Repigner, peigner derechef. ITAL. Reppistinare. GERM. Widerstrålen. HISP. Peynar otra vez. ANGL. To kembe againe. Unde Repexus participium. Ovidius 2 de arte amandi.

Et neglecta decet mulcas coma: sapè jacere
Hesternam credas, illa repexa modo est.

Repedo, as, Pedem retraho, redeo. ῥεπεδο. GAL. Retourner. ITAL. Ritornare. GERM. Wider hinder sich tråtten oder gehn. HISP. Tornar por el mesmo camino. ANGL. To come backe, to recule. Lucil. apud Non. Sancto ego à Metelli Romam repedabam munere.

Repello, is, repuli repulsum. Arceo, reiicio. ῥεπελλω. GAL. Repousser. ITAL. Sacciare, ributtare. GERM. Hindersich/oder dammen treiben/hinwegstossen/verschupffen. HISP. Rechazar. ANGL. To put backe, to put away. Cicero post reditum in Senatu, Tu meum generum propinquum tuum, tu affinem tuam meâ filiam superbissimis & crudelissimis verbis à genibus tuis repulisti. Ovid l. 3. de arte amandi.

Iudice me fraus est concessa repellere fraudem:
Armague in armatos sumere jura sinunt.

Idem lib. 1. Amor. Eleg. 8.
Nève relentescat sape repulsus amor.

Prima præteriti syllaba aliquando producitur, p litera carmine coeunte duplicata, Lucan.

Reppulit à Libycis immensum Syrtibus aquor.
Alioqui cortipitur, quemadmodum & Præsens, Ovid, in Ep. Medea ad Ias.

Quaque fereos repuli doctis medicatibus ignes.

Repulsus, us, actus repellendi. ῥεπουσος. GAL. Repoussement. ITAL. Rispignimento. GERM. Hinwegstossung / oder gegenstossung / abtreibung. HISP. La rechaza. ANGL. A repelling or putting backe againe. Plin. lib. 37. Vipera prægnans veneno impresso dentium repulsi virus fundit in morsus. Cic. 1. de divin. Ortus adaugefcit scopulorum sape repulsi.

Repulso, as, frequent. ῥεπουσος. GAL. Repousser souvent. ITAL. Scacciare souvente. GERM. Oft hindau treiben oder stossen. HISP. Rechazar muchas vezes. ANGL. To put back often. Lucret.

ita colles collibus ipsis.
Verba repulsantes iterabant dicta referre.

Repulsã, proprie passio ejus qui repellitur. Sed speciali sensu est ea qua quis rejicitur ab honore, vel magistratu, aut alia re petita, vel sperata. ῥεπουσος. GAL. Repoussement, refus, esconduite. ITAL. Repulsa, spigimento. GERM. Verschupffung / abschlagung dessen darumb jemandis gewor den hat. HISP. Rechaza en la demanda. ANGL. A repelling or putting backe againe. Dicimus autem accipere repulsam & ferre repulsam, Cicero pro Plancio, C. Marius duas ædilitias accepit repulsas. Idem ad Attic. lib. 5. Quod scribis libenter repulsam tulisse eum qui cum sororis tuæ filij patruo certaret: hoc magni amoris signum. Ovid. Eleg. 1. lib. 3. Trist.

Confusaque pudore repulsa.

Repelta, lapis excelsus Gl. vet.
Rependo is Retribuo, recompenso, refero, reddo. ῥεπενο. GAL. Recompenser. ITAL. recompensare, rimunerare. GERM. Widergelten. HISP. recompensar. ANGL. To recompense. Tractum ab are gravi quod ante pecuniam signatam appendi solebat, non numerari. Virg. 1. Æneid.

satis contraria facta rependens,
Ovid. 21. Epist.

Ingenio forma damna rependo mea.
Plin. lib. 11. c. 25. Quum duplo rependebatur argento.

Repensus, a, um, participium. ῥεπεσος. GAL. Donnè en recompense. ITAL. Dato in ricompensa. GERM. Widergolten. HISP. Dado en recompensa. ANGL. Recompensed. Cic. lib. 2. de Orat. Vt noster Scævola Septimuleio illi Anagnino cui pro C. Gracchi capite erat aurum repensum, &c.

Repensio, as, frequent. de quo infra.
Repens, tis, Subitus & Repentinus. ῥεπεσος. GAL. Soudain, subit. ITAL. Subito. GERM. Schnell. ANGL. Hastie, subdine, coming unwarres. Verbum poeticum & historicum magis, quam oratorium, quo tamen Cicero usus est 3. Tuscul. Quamquam hostium repens adventus magis aliquando conturbat quam expectatus: & maris subita tempestas, quam antè provisa, terret navigantes vehementius. Liv. 10. ab Urbe. Si quod repens bellum oriat. Idem lib. 6. ab Urbe, Fama repens belli Gallici allata perpulit civitatem, ut M. Furius Dictator quintum diceretur. Idem 9. bell. Pun. Civitatem, eo tempore repens religio invaserat.

Repente, adverbium, Subitò, statim ῥεπετη. GAL. Soudainement, incontinent, qui vint subitement. ITAL. Subito, istò, presto. GERM. Eins wags flugs. HISP. Subitamente, luogo. ANGL. Suddenly, hastily unwarres. Cic. Epist. 1. 4. ad Serv. Sulp. Nam & ipse Cæsar accusata acerbitate Marcelli (sic enim appellabat) laudatæque honorificentissimè, & æquitate tua, & prudentia, repente præter spem dixit, se Senatui roganti de Marcello, ne

hominis quidem causa negaturum. Plaut. Menach. sc. 2. a. 5. Cur filia sic repente experit ut ad se irem. Idem Milt. sc. 2. a. 2. Abripuit repente sese subitò. Idem Amphit. Anguineo repente hostes peperit feminio, (sup. Cadmus.) Quidam à Repois derivant per antiphrasim sed non videtur verum, quòd repente primam correptam habeat: sed magis à repens, cujus prima similiter corripitur. Ovid. in Fastis,

Bina repens oculis occultis ora meis.

Repentinus, a, um, Subitus, repens, improvisus: ut Mors repentina, Bellum repentinum. ῥεπετινος. GAL. Soudain, qui vint soudainement. ITAL. & HISP. Subito, presto. GERM. Schnell / gschling / orplötzlich. ANGL. Suddaine, unlooked for. Cic. ad Dolabell. lib. 19. Oppressus est enim bello repentino. Idem 1. Offic. Leviora sunt ea quæ repentino aliquo motu accidunt, quàm ea quæ meditata, & præparata inferuntur.

Repentinior, adverbium. Apul. lib. de Mundo: Nimbis autem quanto repentinior, tanto vehementior.

Repentino, adverbium, Repente ἀφιδιον, ἐκιδιος. Cic. pro Quint. Mortitur in Gallia Quintius, quum adesset Mævius, & moritur repentino. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 1. Repente exortus sum, repetino occidi.

Repensio, as, Reponero, retribuio, compenso, frequentativum verbi Repondo. ῥεπεσος. GAL. Recompenser. ITAL. Riponderare, ricompensare. GERM. Widergelten / oder vergelten / wider vergeltchen. HISP. Repensar, recompensar. ANGL. To recompense. Lactantius. Nam qui violaverit impiè humilem, sentiet in potestate ultorem, eaque omnia quæ legunt & non intelligunt, repensante Deo patientur. Col. lib. 3. c. 2. Id tamen incommodum, repensant vuarum multitudinè. Velleius, Repensare bonis mala.

Repertio, is, Percutientem vicissim ferio, & per translationem resso. ῥεπερτω. GAL. refrapper, relever, rebatte. ITAL. ripercuotere / difenderse / ribattere. GERM. Widerschlagen. HISP. Tornar à herir, defenderse. ANGL. To stricke againe, to bente back. Plin. Epist. 95. Ita est aliquid, quod hujus fontis excursus per momenta ne percutiat. Repercussum lumen quod reverberatum vulgò vocant. Virg. 8. Æneid.

Sicut aqua tremulum labris ubi lumen ahenis
Sole reperculsum, &c.

Repercutere alicujus dicta, est refellere. Quint. Elevare aut repercutere dicta adversarij. Idem, Lacerare vel repercutere. Repercutere fascinoes est discutere. Plin. lib. 8. cap. 4. Hominum verò in primis jejuniã salivam contra serpentes præsidio esse, docuimus. Sed & alios efficaces ejus usus recognoscat vita. Despuimus comitiales morbos, hoc est, contagia regerimus. Simili modo & fascinoes repercutimus, dextræque clauditis occursum, id est, medemur fascinoibus, A Repercutio fit particip. pass. Repercussus. Ovid. 1. Met.

postaque ex ordine gemma
Clara reperculo reddebant lumina Phæbo.

Liv. 1. bell. Pun. Equi maximè infestum agmen faciebant, qui & clamoribus dissonis quos nemora etiam reperculsæque valles augebant terri trepidabant.

Repercussio, & Repercussus, hujus reperculsus, actus ipse repercutiendi. ῥεπερτω. GAL. refrapement, reverberation, rebatement. ITAL. Ridattimento, repercolsa. GERM. Widerschlagung / widergeschlung. HISP. Obra de tornar à herir. ANGL. A striking againe or beating back. Repercussus Solis, quæ vulgò reverberatio dicitur. Plin. lib. 13. Aut Solis reperculsu talem reddi colorem existimantes. Idem Epist. 282. Nec in flumen, sed in ipsum mare emittete, reperculsus maris levabit, & reprimet quicquid è lacu veniet.

Reperio, is, reperi, vel repperi, apud Poetas, per duplex pp, ex re & pario, Deprehendo, invenio, compertum habeo. ῥεπερτω. GAL. Trouver. ITAL. Trovare. GERM. Ohu geferd finden. Hist. Hallar. ANGL. To finde by adventure. Proprie reperire fortunæ est invenire consilij. Ovid. lib. 1. Metam.

Tu non inventa reperta es.

Ausonius uno disticho primam hujus præteriti & productam & correptam protulit:
Arqui condiderat, post quam non repperit aurum,
Aptavit collo, quem reperit laqueum.

Aliquando tamen reperire, consilij est, non fortunæ. Plaut. Cistell. Requirit servus reperit, &c. Terent. in Phorm. sed ubi Antiphonem reperiam? aut qua quætere insistam via? Promiscuè autem utrumque usurpari palam est. Plaut. Pseud. sc. 3. a. 1. Argenti numerum reperire non queo. Idem sc. 1. a. 1. dixit, Invenire. Idem. Aul. sc. 2. a. 4. pericuta bor si inveniam, sed si reperero. Idem Capt. sc. 4. a. 3. Hoc si secus reperies, causam non dico. Ibid. sc. 4. a. 3. Tu repertus (es) qui Philocratem superes veriverbio (i. extitisti.) Mox, Tu inventus. Idem Aul. sc. 3. a. 1. Nulla muta reperta mulier, &c. Reperire item dicimus id quod palam & aperte deprehendimus. Plaut. in Perysa, Repertus es ingratus, id est, palà compertus es esse ingratus. Sic Cic. in Catone. Reperio eum venisse Tarentum, id est, compertum habeo. Cæsar, reperiebamus id confectum bello, (id est, cognoscebamus. Dicimus autem Latine Reperire auxilium alicui rei, reperire consilium. Reperire causam, id est, invenire rationem quapropter aliquid fieri, aut minus fieri debeat Reperire occasionem, rationes, viam, exitum, aliquid novi, medicinam alicui rei, malefacta alicujus, negotium in aliqua re, parentes, gloriam armis.

Reperitissimus, ut compertissimus. Apul.
Reperitissus, a, um, adjectivum, quod repertum est. ῥεπερτω. GAL. Trouvé. ITAL. Trovato. GERM. Das ongefend gefunden ist. HISP. Hallado. ANGL. That is found. Salustius in Cicero. Reperitissus, ascitus, & paulò antè insitus huic urbi civis: quò tamen in loco emendatiores codices scripti irreperitissus legendum ostendunt.

Reperitorium, ij, Inventarium, Index apographa, seu commentarius particularitum rerum recensitarum descriptionem continens. Vulgus, Inventarium vocat. ῥεπερτω. GAL. Inventaire, table, repertoire. ITAL. Inventario, indice, tavola. GERM. Ein register. HISP.

l. pediculis, eod. tit. Antea emblemata, quæ in lapidibus, æpſidibusque argenteis essent, & replumbari possent, deberi Gallus ait, &c.

Repluo. *Gloss. Isid.* Repluentibus, ex abundantibus. Papias, Repluit, abundat. An *reſtuit*? Repluere proprie iterum plueri: quod dum fit, abundantia existit.

Repo, is, pſi, Serpo. *שׁוּרָא ramas שׁוּרָא זאחל. legu.* GAL. *Rampen, grimper, gravé, se trainer.* ITAL. *Rampare, rampegare, andar carponi.* GER. *Riechen.* HISP. *Gatear po el suelo, andar gateando y no furtiendo.* ANGL. *To creep, & to rumen as rootes do in the ground.* Proprie dicitur de animalibus quæ pedibus carent, & ventre gradiuntur, ut sunt vermes, quæ inde reptilia dicuntur. *שׁוּרָא.* Quamvis & ea quæ parvos pedes habent repere dicuntur, ut sunt lacertæ, & similia. *Plaut. in Am. h.* Quum Veneris filia angues reſiſſe tellus Epitotica vidit. *Lucan. lib. 5.*

Sed per iter longum caust: repere latenti.

Transfertur etiam ad radices, quæ & ipsæ repere dicuntur quum sese propagant, & diffundunt. *Colum. lib. 8.* Spatium autem radicibus quæ repant, lapides præbent. Idem *de Arberibus,* Ne antequam in aluerit, in altitudinem repat. *Bonaventura in 2. sentent. dist. 15.* Animalia se movent ad anteriora,

I. *impellendo se & pedibus,* ut gressilia. ad interiora *æ alis,* ut aves.

II. *Rependo,* seu trahendo se antrorsum, vi *oris,* ut vermes. *costarum,* & ventris, ut serpentes. *pinnarum,* ut pisces. *pedum,* sed breviorum, ut lacertæ, stelliones, &c.

Significat ergo *repere,* humi se movere in ventre. Etiam in aquis, ut piscis. Paulatim, seu pedetentim gradientem accedere Gradi. Spargi instar repentis, ut *radices,* serpunt per humum: & vinea per altitudinem repere dicitur.

Repens, participium. *שׁוּרָא romés שׁוּרָא זאחל. legu.* GAL. *Se trainant, rampant, grimpan.* ITAL. *Chi si traha, rampegante.* GER. *Riechend.* HISP. *Que gatea por el suelo.* ANGL. *Creeping.* Plin. lib. 16. c. 34. Repens humi. Est & Repens nomina, idem significans quod repentinus, seu subitarius. *שׁוּרָא רעפ.* Verum hoc priorem syllabam corripit, quum repens participium eandem producat. Sed de hoc supra satis multa suo loco.

Reptitius, a, um, quod clanculum irrepit. *שׁוּרָא רעפ. שׁוּרָא רעפ. שׁוּרָא רעפ.* ANGL. *That creepeth in prively.* Salust. in Cic. ubi M. Tullius leges, iudicia populi Romani, defendit, atque in hoc ordine ita moderatur, quasi unus reliquus ex familia viri clarissimi Scipionis Africani, ac non reptitius, ascitus, ac paulò antè insus huic urbi civis. Sic enim habent vulgata exemplaria. In aliis tamen scriptis codicibus irrepitius legitur, in quibusdam etiam repetitius: quorum utrumvis malim quàm reptitius: quod doctæ aures omnino respuunt.

Repto, as, frequentativum; à repò, serpe, seu continue repò. *שׁוּרָא רעפ.* GAL. *Se trainer souvent sur le ventre.* ITAL. *Rampare spesso.* GER. *Riechen eins riechens.* HISP. *Gatear à menudo.* ANGL. *To creep much to go soft. ly lik a snail.* Claud. 2. in Eutrop.

— constantia pronus
Per vada reptabat corno subnixæ senæci.

Lucr. lib. 2.
Nam sæpè in colli sondentes pabula læta
Lanigera reptant pecudes.

Reptare ad consolandum aliquem, sive ad obliganda vulneta, dixit Senec. c. 1. *de consol. ad Helv.* Reptare item dicimus eum qui segniter & quasi testudineo passu incedit: quales sunt qui in hortis, aut vineis spatiantur. *Horat. 1. Epist. 4.*

An tacitum sylvas inter reptare salubres.

Plin. Epist. ult. l. 1. Scholasticis porrò dominis, ut hic est, sufficit abundè tantum soli, ut televare caput, reficere oculos, reptare per limitem, una semita terras, omnèsque viticulas suas nosse, & numerare arbusculas possint. Cum accusativo solo, *Tacit. lib. 4.* Et adhuc reptabat (aliàs, raptabat) Africam Tacfarinas. *Plaut. Merc.* Iacent benevolentes odiosi, humum mordent, caput reptant, fremunt perstrepiuntque.

Reptabundus, Senec. cap. 28. *de vita beata.* Sed quam (vitam) agendam scio; quo minus virtutem adorem, & ex intervallo ingenti reptabundus sequar.

Reptatus, participium, ignominiosus. *Stat. 5. Theb.*
Et Nemes reptatus ager.

Reptatus, us, ui, ipse reptandi actus. *שׁוּרָא רעפ.* GAL. *Rampement, coulement, & glissement sur le ventre.* ITAL. *Rampamento, esso trahersi su il ventre.* GER. *Riechung / schleichung.* HISP. *Aquella obra de gatear.* ANGL. *A creeping, or going softly.* Plin. lib. 14. cap. 1. Eadem modici hominis altitudine adminiculatæ sudibus hærent, vincamque faciunt: & alie improbo reptatu, pampinorumque superfluitate peritia domini amplo discursu atria media complentes.

Reptile, is, quicquid repit, hoc est, sine pedibus progreditur, aut quod pedes habet adeò exiguos, ut eis carere videatur. *שׁוּרָא רעפ.* GAL. *Qui rampe & se traine sur le ventre.* ITAL. *Cio che rampega.* GER. *Ein jedes thier das da krecht.* HISP. *Lo que gatea.* GAL. *What soever creepeth.*

Reposcillum, id quod tegit ignem in nocte; vel quod retro ponitur, quasi cilium foci, super quod à posteriore parte foci ligna ponuntur, quod *Virg. 6. lar* dicitur, & dicitur à repono, focus, & cilium. *Ver. Voc. ab.* An potius, quod replum foci, id est, operimentum, i. extrito, sonoritatis causâ. Scribunt etiam *repositillum.*

Repolio, is, ire Rursus polio, interpolio, repurgo. *שׁוּרָא רעפ.* GAL. *Repolir.* ITAL. *ripollire.* GER. *Widerumb aufpollieren / oder aufsbügen / wolt aufseuberem.* HISP. *Tornar à polir y aseitar.* ANGL. *To polish and trimme againe.* Colum. lib. 2. cap. 21. Pura deinde frumenta, si in annos recondantur, repurgari debent. Nam quanto sunt expolitiora, minus à carculionibus exceduntur: sin protinus usui destinantur, nihil attinet repoliri, satisque est in umbra refrigerari, & ita granario inferti.

Repono, is, Rursus pono, retrò pono, recondo, reservo: abundanter colligè, aggero: reddo, revoco, reprimo, cohibeo, *שׁוּרָא רעפ.* GAL. *Remettre, poser derechef, mettre pour garder.* ITAL. *Ripor.* GER. *Wider umbhin setzen / oder legen.* HISP. *Guardar en lugar.* ANGL. *To put againe, to requite tho lik, to lay up to keep.* Cic. *pro Sest.* Hunc Pompeius erexit, atque inſigne regium quod de capite suo abjecerat, reposuit. *Virg. 3. Æneid.*

— ar, que reponimus ignem, id est, instauramus ignem. *Martial. lib. 2.*
Vilus si pudor est, repono cenam.

id est, rursus appone. Vnde reponere fabulas, & scripta Poëtæ dicuntur, quum secundo ea in scenam afferunt. Solebant enim (ut inquit Porphyrio) qui ludis apud veteres præerant, Scriptores quum primum in scenam prodirent benigne excipere: ut si forte non rectè egissent, iterum ad scribendum audientium benignitate allicerentur. Vide *Horat. in Arte.*

Fabula que posci vult, & spectata reponi.
id est, semel atque iterum spectari, & denudè agi. Senec. cap. 2. *de consol. ad Marc.* Reponere animum in sedem suam. Reponere capillum, *Quintilianus.* Quandoque reponere, est recondere. *שׁוּרָא רעפ.* ANGL. *To put againe, to requite tho lik, to lay up to keep.* Cic. 2. *de nat. deor.* Scientia condendi ac reponendi fructus. *Quint.* Reponere in hiemem alimenta. Idem reponantur scripta in aliquod tempus. (i. recondantur.) Idem, Reponuntur excidentes in memoriam unius verbi admonitione (i. reducuntur.) Animo vel mente reponere, est memorie imprimere, & veluti in intimo pectore recondere. *Virg. 1. Æneid.*

— manet alta mente repositum
Iudicium Paridis.

Quandoque idem quod ponere seu collocare. Cic. *pro Sestio,* Quibus equidem in deorum immortalium numero ac cætu repono. Idem 1. *de nat. deor.* Quo quid absurdius, quàm aut res fordidas, atque deformes deorum honore afficere, aut homines jam morte defunctos, reponere in deos? Idem *de opr. gen. Orat.* Tamen hunc in numero non repono. Idem *Quint. fratri,* Virtutes tuas in numero deorum repositas vides. *Lucret. lib. 4.*

Et bona sæpè valetudo quum dicitur esse
Corpus, & non est tamen hac pars ulla valetutis.
Sic animi sensum non cæsa parte reponunt.

Quandoque reddo, vel festituo. *שׁוּרָא רעפ.* ANGL. *To give againe, to requite.* Plaut. *in Pers.* Des mihi nummos sexcentos, quos pro capite illius pendam, quos continuo tibi reponam in hoc triduo, aut quadriduo. Reponi (inquit Senec. *ad Lucil.*) dicitur illud, quod creditori debemus, *Virg. 2. Georg.*

Et quantum longu carpent armenta diebus,
Exigua tantum gelidus vos nosse reponet.

Id est, instaurabit, refarciet, restituet. Reponere gratiam, id est, referre, & beneficium beneficio compensare. *שׁוּרָא רעפ.* ANGL. *To give againe, to requite.* Senec. *Epist. 82.* Reponere beneficium dixit, de axe alieno. Reponere poma in vetustatem, est ad eum finem reponere, ut diu incorrupta serventur. *Colum. lib. 11. cap. 44.* Omne autem pomum, quod in vetustatem reponitur, cum pediculis suis legendum est. Reponere in coronamenta, est in eum usum reponere, ut quum opus sit, coronamentis addatur. *Plin. lib. 22. c. 21.* de anthemide herba, in macro solo, aut juxta semitas colligitur vere, & in coronamenta reponitur. Reponere, item aliquid dicuntur Scriptores, quum argumentum ab iis tractatum retractant. *Horat. in Arte.*

— Scriptor honoratum si forte reponit Achillem,
id est, si de Achille aliquid scribendum susceperis post Homerum, qui primus mores ejus depinxit, gesta que celebravit. Reponere se in obligationem, id est, secundo obligari. *D. lib. 4. tit. 2. l. 10.* Illud verum est, si ex facto debitoris metum adhibentis fidei iustores acceptilatione liberati sunt: etiam adversus fidei iustores agi posse ut se reponant in obligationem. Reponere aliquid alicui, est vicissim illud obijcere, replicare, recriminari. Cic. *ad Lent.* Ne tibi idem reponam quum veneris.

Repositus, a, um, iterum positus. *שׁוּרָא רעפ.* GAL. *Remis, ferré, & gardé.* ITAL. *riposto.* GER. *Wider dargeseht.* HISP. *reposito.* ANGL. *Put againe, layed up to keep.* Quint. lib. 2. cap. 4. Necesse est iis, quum eadem pluribus iudiciis dicunt, fastidium ut moveant, ut repositi & frigidi cibi, id est, rursus appositi mensæ. Idem, Acquisita facultas (dicendi sup.) & quasi reposita, *Cell. c. 19. lib. 7.* Repositum hoc est in exemplis, Senec. c. 17. *de consol. ad Helv.* Repositi ad ocium mores: supra, seductum vitæ, genus, &c. Legitur & repositus per Sincopen. *Vig. 3. Georg.*

— acquir non Massica Bacchi
Munera, non illis epula nocuere reposita.
Idem 3. *Æneid.*

— & cuncti sua serunt numine divi
Italiam petere, & terras tentare repositas.
id est, longè positas, inquit Servius.

Repositorium, ij, Vas in quo reliquia ciborum, & mensæ instrumenta reconduntur, sive ex corio sit, sive ex alia materia. *שׁוּרָא רעפ.* GAL. *Repositorioire, buffet ou dressoir, boître.* ITAL. *repositorio.* GER. *Rehsterlein behalt.* HISP. *Lugar donde algo se guarda.* ANGL. *Ani place to abere things ar layed up to keep.* Plin. lib. 28. c. 2. Bibente conviva, mensam vel repositorium tolli, inauspicatissimum habetur. Idem lib. 9. c. 21. Testudinum putamina secare in laminas, lectòsque & repositoria his vestire, *Carbilius Pollio* instituit. Quid sit repositorium vide apud Senecam *epist. 79.*

Reporto, as, Refero, reveho. *שׁוּרָא רעפ.* GAL. *Rapporter, ramener.* ITAL. *Reportare.* GER. *Widerumb tragen.* HISP. *Traer à llevar, coger lo derramado.* ANGL. *To bring, or carie againe or back.* Vig. lib. 1. *Georg.*
— aut atra massam picis urbe reportat.
Colum. lib. 7. c. 1. Qui pleraque utensilia & ychere in urbem, & re-

portare

Fortare dorso vel collo potest commodè. Reportate aliquid ad au- res alicujus. Virg. 7. Æneid.

Quum provecus equo longavi regis ad aures Nuntius ingentes ignota in veste reportat Advenisse viros.

Reportare laudem ex hostibus. Cic. 3. de legibus. Nihil enim præter laudem bonis atque innocentibus, neque ex hostibus, neque à lociis reportandum.

Reposco, cis, Repeto, hoc est peto ab aliquo quod mihi debet, vel quod à me accepit. { עָרַבְתִּי בִּקְרִיבָהּ דָּרַשְׁתִּי מֵאֵלֶיךָ בְּבִרְיָהּ אֲנִי מֵאֵלֶיךָ אֲרַשְׁתִּי מֵאֵלֶיךָ גַּל. redemandar. ITAL. Adimandare in dietro. GERM. Widers begären/ widerfordern. HISP. Tornar à demandar, d demandar atrás. ANG. To ask againe. } Plaut. in Aul. sc. 6. n. 4. Aulam auri, inquam, te reposco, quam tu confessus mihi, Te abstulisse. Virg. 7. Æneid.

Partibusque reposcere signa.

Terent. in Adelpb. — nam ambos curare, propemodum Reposcere illum est quem dedisti. Plaut. Curs. sc. 2. n. 5. Quam tu virginem me reposcis? Ovid. 13. Metam.

vivo dederam (sup. arma.) post facta reposco.

Reposcere ad supplicium, & ad pœnas, pro simplici, Poscere. Virg. 3. Æneid.

Regem ad supplicium presenti Marte reposcunt.

Idem 2. Æneid.

Quos illi fors ad pœnas ob nostrâ reposcunt

Effugia, & culpam hanc miserorum morte piabunt.

Reposcit causa, id est, exigit. Vlp. in l. eos, ff. ad legem Jul. majest.

Repositorium, vide Repono.

Reposita, orum: dicta quum postidie nuptiarum apud novum maritum cenatur, quod quali reficiatur potatio. { τὴν ἐπιτύχη, μετὰ τὴν ἡμέραν. GAL. Le banquet qu'on fait le lendemain des noces. ITAL. Comiss, banchetti di nozze. GERM. Maalzeiten/ oder nächtmäler so man an dem nachtag einer hochzeit haltet. HISP. La tornaboda. ANG. Banketting of folks newwedded. } Horat. 2. Serm. Satyr. 2.

Illa repotia, natales aliisve dierum

Festos albatus celebret.

Vbi Porphyrio, Repotia, inquit, dicebatur dies ille, qui nuptias statim sequitur. Acron, contra, repotia interpretatur septimum diem, quo nova nupta redire solet ad parentes suos.

Repraesentatio, as, Rursus praesentio: praesentem sisto loco, notificatione, significatione, similitudine, vel proportione, ob signatione, finitione, praesentem infligo, exhibeo, vel praesto in genere: locum impleo, auctoritate, aut vicaria potestate: ante diem solvo, antequam debeat exhibeo. { הִקְרִיבְתִּי בִּקְרִיבָהּ מֵאֵלֶיךָ מֵאֵלֶיךָ מֵאֵלֶיךָ גַּל. Repraesentor, offerir. ITAL. Rappresentare. GERM. Zugestellen / für augen stellen. HISP. Representar contrahaziendo. ANG. To represent, to offer. } Colum. lib. 11. c. 1. Itaque villicus curabit, ut juxta reddantur: istaque non egrè consequetur si semper se repraesentaverit. Senec. c. 3. de consol. ad Marc. Repraesentare sibi filium amissum. Gell. c. 18. lib. 15. Repraesentare pugnam. Et Suet. in August. cap. 101. Repraesentari summam (sup. legata à se petuntia) voluit. Idem in Calig. cap. 16. Repraesentata legata. Idem in Claud. c. 34. Repraesentare tormenta, pœnas, &c. Et cap. 37. Ibidem. Repraesentare somnij fidem. Aliquando retribuio, solvo. { הִשְׁחִיבְתִּי שְׂכָרְךָ שְׂכָרְךָ גַּל. schillém. } Sueton. in Claud. cap. 18. Repraesentaturus pro opera dignam etique mercedem. Idem in Othon. cap. 5. Omnibus dena sestertia repraesentata: quinquagena promissa (i. prax manu soluta. GAL. Payez, consant, & sur le champ, au mesme instant.) Aliquando reddo, restituo, Cic. 5. Philipp. Ego corpus libenter obtulerim; si repraesentati morte mea libertas civitati posset. Nonnunquam refero. Columell. Repraesentant viridem saporem olivarum. Cicero pro Sext. Erat eo tempore Senatus in æde Concordiæ: quod templum repraesentabat memoriam Consulatus mei. Repraesentare est ante diem solvere. Idem ad Attic. lib. 12. Reliquæ pecuniæ vel usuram Silio pendemus, dum à Faberio, vel aliquo qui Faberio debet repraesentabimus. Senec. lib. Epist. 15. cap. 1. Petis à me ut id, quod in diem suum dixeram debere differri, repraesentem. Hinc C. Tironi. Dies promissorum adest: quem etiam repraesentabo, si adveneris. Et Sueton. in Neron. c. 44. Pensionem repraesentare. (i. ante diem solvere.) Spectaculum repraesentare, pro rursus exhibere. Idem in Calig. cap. 58. Ac nisi princeps gregis algete se dieeret, redire ac repraesentare spectaculum voluit. (i. rursus agere.)

Repraesentatio, verbale. { הִשְׁחִיבְתִּי מֵאֵלֶיךָ מֵאֵלֶיךָ מֵאֵלֶיךָ. Quintil. in p. 1. p. 1. GAL. Repraesentation. ITA. Rappresentazione. GERM. Ein scharbildung / oder darstellung vnter augen. HISP. representamiento. ANG. representation. } Plin. lib. 9. cap. 6. Cujus imago nulla repraesentatione exprimi possit alia, quam carnis immenlæ dentibus trulentæ.

Repraesentaneum, quod repraesentat. Tertull.

Reprehendo, is, vel per syncopen, reprendo, retraho, quasi retròprehendo. { לָקַחְתִּי מֵאֵחָרֵי וְעָרַבְתִּי מֵאֵלֶיךָ מֵאֵלֶיךָ מֵאֵלֶיךָ. GAL. reprendre, prendre par derriere. ITAL. riprendere, ripigliare uno di parole. GERM. Widerschihin ziehen. HISP. reprendar. ANG. To plucke back againe, to reprove or rebuke. } Liv. lib. 4. d. 4. Adeo turbati erant dextræ alæ equites, peditesque, ut quidam Consul Cato manu ipse reprehenderit, verteritque in hostem. Propert.

Quam possit nostros quisquam reprehendere cursus.

Plaut. Mil. sc. 1. n. 1. Quæ here pallio me reprehendere. Idem Pseud. sc. 2. n. 1. Reprehende hominem, assequere. Suet. in Calig. c. 4. 5. Veluti profugos ac reprehensos in catenis reduxit. (id est, retro prehensos.)

Alias significat arguo, inrepro. { הִשְׁחִיבְתִּי מֵאֵלֶיךָ מֵאֵלֶיךָ מֵאֵלֶיךָ. Cic. 4. Acad. Licet enim hæc quivis arbitrato suo reprehendat. Idem ad Brut. Nihil ut in Casare reprehenderes, nonnulla in Hirtio. Horat. 1. Epist. 19.

Nec tua laudabis studia, aut aliena reprehendes.

Ovid. Epist. 18.

Non sum qui solem Paridis reprehendere factum.

Reprehensio, nis, verbale. { הִשְׁחִיבְתִּי מֵאֵלֶיךָ מֵאֵלֶיךָ מֵאֵלֶיךָ. GAL. Repraesentation, reprise. ITAL. ripreensione. GERM. Das straffen mit wör-

Calpini Pars II.

ten beschaltung HISP. reprehension, obra de reprehender. ANG. Plucking back againe or reproving. } Cicero. de snib. Quamobrem differentiæ inter reprehensiones non sunt vituperandæ.

Reprehensor, is, Castigator, objurgator, qui reprehendit, tedarguitve. { מוֹחִיבִּים מוֹחִיבִּים מוֹחִיבִּים. GAL. Repreneur, qui blasme, ou reprend quelqu un. ITAL. Riprenditore, correttore. GERM. Ein beschalteter. HISP. Reprehendedor, corregidor. ANG. A rebuker, a reprocher. } Cic. de nat. deor. Nam ut profuens amnis aut vix, aut nullo modo conclusa autem aqua facile corrumpitur; sic orationis flumine reprehensoris vitia diluuntur. Reprehensor, pro emendatore, & correctore. Cic. pro Plancio, Nam si ita esset, quod partes apud majores nostros tenere non potuerunt, ut reprehensores essent Comitibrum, id haberent iudices, &c.

Reprehensio, as, frequentativum. { πάλιν μίμνησθαι. GAL. Reprendre souvent. ITAL. Riprendere sovente. GERM. Ofte schâften und straffen. HISP. Reprehender à menudo. ANG. To rebuke and reprove often. } Livius 2. ab Urbe, Reprehensans singulos, obistens obstansque deum hominumque fidem, testabatur, nequicquam deserto præsidio eos fugere.

Repressalia, quæ & represalia, & repræsalia, jus pignorandi homines: unde ἀνδραποψία Græcis, GAL. Repressailles. Vide Budæum in Pandect.

Reprimo, is, ssi, ssum, Contineo, cohibeo, restringo, comprimo. { מָנַחְתִּי מָנַחְתִּי מָנַחְתִּי. GAL. Reprimor, retentir. ITAL. Reprimere, ritenere. GERM. Hindersich trucken/ hinders halten/ vertrucken. HISP. Tener apretado. ANG. To refraine, to hold in er keep backe. } Cic. 1. de leg. Reprimam jam me, nec insequar longius, eoque minus, quò plus pœnarum habeo, quàm petivi. Idem 1. de fin. Difficilem quandam temperantiam postulant in eo quod semel jam missum coerceri reprimique non potest. Plautus Casina, Ita me dij bene ament, ut ego vix reprimo Labra ob istam rem, quin te deosculer voluptas mea. Terent. in Adelpb. Tandem reprime iracundiam, atque ad te redi. D. Repressi, redij: mitto maledicta omnia. Virg. 11. Æneid.

stetit acer in armis

Æneas volvens oculos, dextramque repressit.

Suet. in Tib. cap. 37. Reges infestos suspectosque comminationibus magis & querelis, quàm vi repressit. Idem in Calig. cap. 10. Repressio ac retento vehiculo.

Reprimentia medicamenta vocantur à Celso. lib. 3. quæ evocantibus contraria; Græcèque dicuntur ἀπορροια, quod vel frigiditate, vel astrictoria qualitate humoris affluxum repellant.

Repressus, a, um, participium. Profligatus, repulsus. { מִנְמָחַ מִנְמָחַ מִנְמָחַ. GAL. Reprimé, retenu. ITAL. Reprunto, ritenuto. GERM. Hindersich getruckt. HISP. retenido, apretado. ANG. refrained, holden in, or keepe backe. } Cicero. pro lege Manil. Tamen impetus hostium repressos esse intelligunt, ac retardatos.

Repressor, is, qui reprimit, compresso. { מוֹנֵחַ מוֹנֵחַ מוֹנֵחַ. GAL. Qui reprime, qui retient ou empesche. ITAL. Chi reprime. GER. Ein vertruckter. Der einem ding wehret das es nicht ausbrechen vnd sich vben möge. HISP. Que tiene apretado. ANG. A refrainer or holder in. } Cicero. pro Sextio, Extinctorem domestici latrocinij, repressorem cædis quotidianæ, defensorem templorum, atque rectorum, &c.

Reprobo, improbo, rejicio, abjicio, contemno. { מֵאֵס מֵאֵס מֵאֵס. GAL. Reprouver, rejeter. ITAL. rifiutare, riprovare. GERM. Derwerffen/ nit für gut gaben. HISP. No aprovar, reprovar. ANG. To disallow, to reprove, to reject. } Cicero. 4. Acad. Qui quum Zenonis fuisset auditor, reprobavit ea, &c. Idem lib. 1. de snib. Confirmat autem illud vel maxime, quod ipsa natura, ut ait ille, asseiscat & reprobet: id est, voluptatem, & dolorem.

Reprobatio, actio reprobationis, passio reprobat: status in quo moratur reprobatus, in specie est decretum, quod vocatur prædestinatio reprobatorum ad mortem. Idem. lib. 7. de summ. bono, cap. 6.

Reprobatus. Sævola D. lib. 48. t. 4. l. 4. Qui statuas imperatoris reprobatus conflaverit.

Reprobus, um. Non probus, inutilis: quod tamen apud veteres non facile invenias. { מִנְמָחַ מִנְמָחַ מִנְמָחַ. GAL. Reprouvé, rejeté. ITAL. Riprovato. GERM. Ein verwerffnet onniget mensch. HISP. Reprovado. ANG. Worthie of rejection. }

Reproces, pro asperis & difficilibus quidam legunt, apud Plin. lib. 18. c. 6. pro imbricibus rectè legitur ibid.

Repromitto, is, est, dum ei qui mihi stipulanti ante aliquid promissit, nunc jam vicissim à me stipulanti promitto. Spondeo stipulanti, restipulor. { δὲ σπῶμα. GAL. Promettre & s'obliger par stipulation. ITA. Obligarsi per stipulatione. GERM. Dergegen verheissen. HISP. Obligarse por promessa. ANG. To bind him self by promise in covenant. } Plaut. Curs. sc. 3. n. 5. Repromissit mihi, si quisquam hanc asseruisset manu, omne argentum reddere. Plaut. Asin. Verum istuc argentum tamen mihi si vis denuntiate, Repromittam istoc nomine solutam rem futuram. Cicero. post red. ad Quir. In referenda autem gratia hoc vobis repromitto, semperque præstabo, &c. Idem pro Q. Roscio. Repromittis tu abhinc triennium Roscio: recita istam restipulationem elarius. Repromitto, pro simplici, promitto. Sueton. in Claud. Cas. cap. 20. Fucinum aggressus est, non minus compendij spe quàm gloriæ: quum quidam, privato sumptu emissuros se promitterent, si sibi ficcati agri concederentur. Sueton. in Tib. c. 17. Eo contentum (cognomine sup.) repromittens. Idem in Othon. c. 4. Imperaturum vero brevi repromittens.

Repromissio, nis, ipse repromittendi actus. { ἐπισησις. GAL. Promesse ou obligation par stipulation. ITAL. Obligatione d promessa per stipulatione. GERM. Ein gegen verheissung. HISP. Promessa, obligacion. ANG. A promise or obligation. } Cicero. pro Roscio. Com. Roscius qui ex iurisperitorum consilio & auctoritate restipularetur à Fannio diligenter, ut quod is exegisset à Flavio, dimidiam partem sibi dissolveret, siquidem sine cautione, & repromissione, nihilominus id Fannius societati, hoc est, Roscio debebat.

Reptopitiare, parcere. Voc. Eccl.

Repullē, Reptitius, Repto, vide Repo.

Repūbēscō, is, Rursūm pubescō, ad pubertatem redeo. ἄνωβάν. GAL. Rejuvenir. ITAL. Ringiovanire. GERM. Wider jungen/oder jung werden. HISP. Tornar ser mancebo. ANGL. To waye yonge againe. Col. lib. 2. cap. 1. Nec revirescere, nec repubescere potest.

Repūdiūm, ij, propriē dicitur recusatio ea qua vir uxorem à se rejicit ob rem aliquam pudendam. ἡ ἀποδομή. GAL. Divorce, separation de mariage. ITAL. Repudio, rifiuto. GERM. Die verschuss pfung eines eheweibs/ eincheschidung. HISP. El desecho por cosa vergonzosa. ANGL. A divorce, a putting away of his wife. Plin. lib. 7. c. 36. M. Lepidus Apuleia uxoris charitate post repudium obiit. Cajus l. divorcium. D. de divor. In repudiis, id est, renunciationibus, comprobata sunt hæc verba, Res tuas tibi habeto. Item hæc, Tuas res tibi agito. Repudium renuntiare. Plaut. se. 6. a. 4. Is me nunc renunciare repudium jussit tibi. E. Repudium, rebus paratis, atque exornatis nuptiis? Terent. in Phorm. Iam accipiet, illis repudium renuntiet. Repudium remittere. Idem ibidem, Quum ego vestri honoris causa repudium alteri Remiserim, quæ tantundem dotis dabat. Et Plaut. Aul. se. 6. a. 4. Ea re repudium remisit avunculus causa mea. Sueton. in Tib. cap. 11. Comperit deinde Iuliam uxorem ob libidines atque adulteria damnatam, repudiumque ei suo nomine ex auctoritate Augusti remissum, &c.

Repūdiō, as, Matrimonium dirimo, & uxori nuntium remitto ἡ ἀποδομή. GAL. Repudier, refuse, rejetter. ITAL. Repudiare, cacciar via la moglie, rifiutare. GERM. Sein eheweib von im stossen vnd abschneiden. HISP. Desechar por tachas la muger casada. ANG. To put away his wife frome him. Sueton. in Cas. Neque ut repudiet illam, compelli à dictatore Sylla ullo modo potuit. Dicitur etiam uxor repudiare maritum. Quintil. lib. 7. c. 9. Sæpe secubanti amatorum dedit, repudiavit. Vlpian. de divorciis, l. 4. Iulianus libro 18. Digest. quærit an furiosa repudium mittere, vel repudiari possit: & scribit furiosum repudiari posse. Repudiare uxorem tribus de causis voluit Romulus. Plutarch. in Rom. Quis prius repudiavit: idem docet in Numa, & Lyc. Interdum ponitur simpliciter pro non accipio, recuso, respuo, aspernor. ἡ ἀποδομή. GAL. Repudiatio, rejetsment. ITAL. Rifiutamento, repudio. GERM. Verschussfund / verstossung / abschlagung. HISP. Desechamiento. ANGL. A putting away of his wife. Cicero ad Attic. lib. 2. Sed mihi simulatio pro repudiatione fuerit.

Repūdiōsū, adject. ἐπιδομή. Plaut. in Pers. Verum videto, me ubi voles nuptum dare, ne hæc fama faciat repudiosas nuptias, id est, ut hanc ob causam nuptiæ meæ repudientur.

Repūerāscō, is, In puerilem ætatem revertor. ἡ ἀναπηγία. GAL. Revenir en enfant. ITAL. Ritornare tutto fanciullo. GERM. Wider zu einem kind werden / kindtlich werden. HISP. Tornar muchacho, renascer. ANG. To waxe childish. Cic. in Cat. Ex hac ætate repuerascam, & in cunis vagiam. Interdum ad pueriles nugas & deliramenta redire. Idem lib. 2. de Orat. Quum iis diceret, socerum suum Lælium semper fere cum Scipione solitum rusticare, eosque incredibiliter repuerascere esse solitos, quum rus ex urbe, tanquam ex vinculis evolavissent. Plaut. in Mœr. Senex quum extemplo est, jam nec sentit nec sapit, aiunt solere cum rursum repuerascere.

Repūgnō, as, Resistō, contradico, obfisto, refragor. ἡ ἀντιλογία. GAL. Repugner, contredire, resister. ITAL. Resistere, contraddire, contrastare. GERM. Wider etwas streiten / widersprechen / widerstehen. HISP. Contradecir à resistir peleando. ANG. To gaine stand or resist, to gaine say. Cicero de Amic. Cum autem omnium rerum simulatio est vitiosa, tollit enim iudicium veri, idque adulterat, tum amicitia repugnat maximè. Ovid. Eleg. 6. lib. 4. Trist.

Et domitus frano sapè repugnat equum.

Idem Eleg. 8. lib. 4. Trist. Fata repugnarunt (votis.)

Repūgnāntiā, æ, Dissensio. ἡ ἀντιλογία. GAL. Repugnance, contrarietè. ITAL. Contrarietà, repugnancia. GERM. Widerwertigkeit / weispalt / widerstreit. HISP. Aquella obra de resistir. ANG. A gaine standing, dissension. Cicero Philipp. Sed qui tantarum rerum repugnantiam non videas, nihil profectò sapias.

Repugnatio, etiam ut repugnantia dicitur, ἡ ἀντιλογία, Apul.

Repūgnāx, acis, Contumax, qui obfistit & reluctatur. ἡ ἀντιλογία. GAL. Qui est contraire à toutes choses, & à tous. ITAL. Chi contraddice à ogni cosa, & à tutti. GERM. Widerstreitig / widerwärtig, der statts widerpart haltet. HISP. El que resiste à todas cosas. ANG. He that is voll full and gaine stand lesh all things. Cic. 1. de Orat. Te repugnacem in disputando esse visum.

Repūgnānter, adverbium. X. Patienter, ἡ ἀντιλογία. GAL. En contredisant, avec repugnance & contredit. ITAL. Contradicendo, malgrado d'altri. GERM. Widerstreblich vnd unger. HISP. Resistiendo, non resistiendo. ANG. With gayne saying or gaine standing. Cic. in Cat. Major, Alterum patienter accipere, non repugnante.

Repūllulāscō, is, Rursus pullulāscō, & novos pullos, hoc est, nova ger-

mina emitto. ἡ ἀναδασία πρὸς φύσιν. GAL. Repulluler. ITAL. Germinare di nuovo. GERM. Widerumb ansahen heisur (sprossen / heisurschiesse). HISP. renascer y crescer los arboles. ANGL. To burgen, or spring againe. Colum. lib. 4. cap. 22. Ut juxta cicatricem novellis frondibus repullulascant.

Repūmicō, as, Rursum pumico.

Repūmicatio, verbale, quod de arboribus dicitur, quando gemmæ hirsutæ propter frigus expoliuntur ipso vere. ἡ ἰδία ἡ κισθηρῶς λευκῶν. GAL. Polissure. ITAL. Polimeno. GERM. Gletzung / apstisenberung. HISP. Polidez. ANGL. A polishing, smooting or sliking. Plin. lib. 17. cap. 26. Gemmas si frigus retorridas, hirsutæque fecerit, remedio est repumicatio, & quædam politura.

Repūngo, is. ἡ ἀντιλογία. GAL. Repoudre, repiquer. ITAL. Ripungere, stimolare. GERM. Widerumbhin stechen / oder stupfen. HISP. Ponchar extra vez aguijonar. ANGL. To prik againe. Quando de ratione, vel calendario loquimur, facit præteritum Repunxi. ἡ ἀντιλογία. Quando verò vicem redditam ostendimus, repupugi. ἀντιλογία. Cic. Lentulo, Darem mihi ipsi alium Publum, in quo possem illorum animos mediocriter lacessitus repungere.

Repūrgō, as, idem quod Purgo, vel diligenter mundo. ἡ καθάρσις. GAL. Repurger. ITAL. Repurgare. GERM. Wider seuberen / wol seuberen. HISP. Macho alimpiar. ANG. To purge diligently and mak cleane. Plin. lib. 19. c. 19. Enecant cyminum ab imo dorso, nisi repurgetur. Ovid. de Nuce.

Dumque repurgas humum, collectaque saxa remittis.

Idem 5. Metam.

— viâque Aquilonibus Austro

Fusca repurgato fugiebant nubila calo.

Suet. in Tib. c. 8. Repurganda ergastula.

Repurgium, repurgatio, emundatio, à repurgando, utuntur Justin. C. de aquadulibus, & Ambrosius ad Theodosium, Non audisti, Imperator, quia quum jussisset Iulianus reparari templum Hierosolymis, divino qui faciebant repurgium igne cremarunt.

Repūto, as, Puto, animo revolve, existimo: item in computatione imputo, & subduco. ἡ ἀντιλογία. GAL. Reputer, penser, & repenser / imputer: mettre en compte. ITAL. Riputare, GERM. Steisig betrachten / wol bey im selbs erwodgen. HISP. Mucho pensar. ANG. To advise or consider with my self. Salust. in Catil. Quum sententias quorundam mecum reputo. Liv. lib. 1. ab Urbe, Quis sis, non unde natus sis, reputa. Cicero post red. Quibus ego rebus objectis multa mecum ipse reputavi. Cum animo reputare. Salust. in Jugurth. facinus suum cum animo reputans. Nonnunquam refeco, sive minorem summam à majori deduco. ἀντιλογία. Vlpian. de admis. & peric. tutorum, Item sumptus litis tutor reputabit, si ex officio necessario habuerit aliquò exire, vel proficisci. Item pro Imputorum apud Modestinum in l. nihil interest, si cum filius, ff. de inoff. test. Tamen est aliquid quod testatoris vitio repureretur, ut merito repellendus non sit.

Repūtiō, nis, Actus reputandi, & consideratio. ἡ ἀντιλογία. GAL. Pensament, & consideration. ITAL. Pensiero, consideratione. GERM. Betrachtung / erwodgung / nachdenkung. HISP. Pensamiento y consideration. ANG. A thinking, or considering in mythynd. Plin. lib. 10. c. 17. Harum volatus in reputationem cæterarum quoque volucrum nos impellit. Gell. lib. 12. cap. 15. Per inerementa ætatis exorta è seminibus suis ratio est, & vendi consilij reputatio, & honesti contemplatio. Reputaciones sub rubr. C. de reputat. dicuntur compensationes, quæ contra minores in integrum restitutos fiunt: ut enim illis contra venditionem restitutis, fundi cum fructibus restituantur: sic illi pretium cum usuris reddunt. Hotom.

Repystira, ludus latrunculorum. Fufius.

Réque capse, reapse, i. reipsa. Luer.

Réquestā, libellus, schedula supplex, supplex petitio, postulatio, vox barbara ex GAL. Requeste.

Réquies, ei, Cessatio à labore, quies, vacatio, otium. ἡ ἀντιλογία. GAL. Requies, requoy. ITAL. requie, riposo, quiete. GERM. Ruhe / rast. HISP. Holganza, descanso. ANG. Quietnesse, rest ease. Ovid. Epist. 4.

Quod caret alterna requie, durabilia non est.

Virg. 4. Æneid.

Tempus in mane peto, requiem spatiumque favori.

Cicero in Catone majore, Ut mea senectutis requiem, oblectamenta que noscatis. Suet. in Tib. c. 10. Requiem laborum præterdere. Ovid. Eleg. ult. lib. 3. Trist.

— Requies (mihi) non fama petita est.

Idem Eleg. ult. lib. 4.

— Tu cura requies, tu medicina venis &c.

Legitur & genitivus, requieris. Cicero 1. de finibus, Et ad dolores paratus est, ut meminerit maximos morde finire, parvos multa habere intervalla requieris.

Réquiescō, scis, Requiem capio, Cesso à labore, quietem ago. Item requiescere facio. ἡ ἀντιλογία. GAL. Se reposer, estre à recovy. ITAL. Riposarsi. GERM. Ruhen. HISP. Descansarse, d'holgarse. ANG. To beat rest or ease. ut, Requiescere à Reip. muneribus, apud Cic. 2. Offic. Ovid. Eleg. 2. lib. 39. Trist.

— Ve via finita est, & opus requievit eundi.

Plaut. Capt. se. 2. a. 3. Ibi vix quievi, (i. respitavi.) Virg. 1. Eclog. Hic tamen hæc mecum poterat requiescere noisæ Fronde, super viridi.

Cic. in Ver. Quum diutius in eo negotio, curaque fueram, ut requiescerem, curamque animi levarem: ad Carpinarium revertēbar. Requiescere in spe cuiuspiam, est spem omnem in illo repositam habere. Cic. pro Cal. Qui hoc unico filio nititur, in hujus spe requiescit. Legitur & activè positum, pro eo quod est resistere, & quietum reddere. ἡ ἀντιλογία. Ovid. Epist. 4. Donner repos. ITAL. Dar riposo. GERM. Stillen / ruhig vnd still machen. HISP.

Hisp. Holgar à otro. Virg. Pharmaceutria. Et mutata suos requierunt flumina cursus.

Vide Quiesco.

Requiescit, penultima producta. Particip. ἀναπαύωμαι. Qui requiescit. Paulum requiescit militibus. Et Livius lib. 4. d. 5. Requiescit miles, &c. Senec. c. ult. de tranq. vita, Requiescit animi aciores, Ovid 2. de arte,

Da requiem, requiescit ager bene credita reddit.

id est, ager, qui aliquandiu requiescit. Comparat. Requiescitior. Colum. lib. 2. cap. 1. Quod sit requiescitior & junior.

REQUIRO, is, Multum & diligenter quæro. קָרָה bikkésh שָׁרָה darásch שָׁרָה bāshāh. GAL. Requirir. ITAL. ricercare. GERM. Fleisich fugen / einem Ding nach frachen. HISP. Requirir, diligentemente buscar. ANGL. To enquire, or demande againe. Terent. in Phorm. Abi Phœdria, eum require, atque adduc huc. Suet. in Aug. c. 55. Requiere auctores facinoris. Plaut. Asin. sc. 2. a. 2. Vbi ego Litaniū requiram. (i. quæram.) Gell. cap. 1. lib. 19. Requiere aliquem oculis. Ovid. Eleg. 3. lib. 4. Trist.

Hei mihi, cur nimium quæ sunt manifesta requiro?

¶ Ponitur aliquando pro Interrogare. קָרָה schaal. πυνθάνωμαι, Plin. Epist. 137. A quibus libenter requisierim, cur concedant, &c. id est, quos libenter interrogaverim. ¶ Aliquando pro desiderare. Cicero in Parad. In quo equidem continentissimorum hominum majorum nostrorum prudentiam requiro. ¶ Nonnunquam pro, opus habere. Idem 1. de pnibus, Virtutem autem nixam hoc honesto, nullam requirere voluptatem. Idem pro leg. Manil. In hoc bello Asiatico non solum militaris illa virtus, quæ est Cn. Pompeio singularis, sed aliæ quoque virtutes animi multæ, & magnæ requiruntur, id est, necessariae sunt.

Requisita, oram Quintilianus, Ad requisita respondere. ¶ Requisita naturæ: honesta circumlocutio.

Requirito, as, frequent. Plautus in Mostell. Quid tu otiosus res novas requiritas?

Requisitio, verbal. ἀνατήρησις.

RES, rei, quod aliquid est, generalem habet significationem. דָּבָר dabár. מַשְׁכָּל mishkál. GAL. Chose, negoce. ITAL. Cosa, negozio. GERM. Ein Ding / sacht / handel / ein jertichs damit man ombgeht. HISP. Cosa / la haazienda. ANGL. Any thing, or business. Nam si (ut Paulus Iureconsultus inquit) tam corporalia, quam incorporalia comprehendit. ¶ Aliquando ita accipitur, ut verbo opponatur, hoc est, pro re per voces significata. Cicero 3. de Orat. Sine re, nulla vis verbi est, Idem 4. Tuscul. Rem opinor spectari oportere, non verba. Horat. in Arte.

Verbaque parvisam rem non invita sequentur.

¶ Nonnunquam ita ut opponatur personæ. Vnde loci argumentorum partim à rebus, partim à personis sumi dicuntur. Plaut. Asin. sc. 1. a. 3. Corpus quærit, animus orat, res monet. Ibidem sc. 1. a. 1. Estne hoc ut dico? Ea res est. Idem Aulul. sc. 2. a. 3. Quid tibi nos est tactio? Quæ res est? Ibidem sc. 5. a. 3. Res non melius structa domi est opinione. Idem Asin. sc. 3. a. 1. Illi rei studet: vult placere amicæ. Idem Men. sc. 3. a. 3. Hac re occupatos occupat. GAL. Il les surprend sur le fait. Idem Asin. sc. 2. a. 5. Aucupemus clanculum quam rem gerant. Idem Men. sc. 2. a. 5. Qua de re, aut cui rei rerum omnium. ¶ Sumitur & pro contentione, lite, negotio. תְּוִיב תוִיבָן. Cicero pro Sext. Rosc. Tecum mihi res est Rosci. Terentius, Quid huic rei est? id est, negotij. Cicero pro Muran. Nondum potuisse statuere Iurisconsultos, utrum rem an litem dici oporteret. ¶ Item pro imperio. מַלְכוּת malchúth. ἀρχή. Virg. 3. Aeneid.

Postquam res Asia, Priamique evertere gentem

Immeritam visum superis.

¶ Item pro actu venero. οὐνοισία Terent. in Eunuch. Ego cum illo, quo cum uno rem habebam tum hospite. Donatus Rem habere, honestè res impura dicitur. Plaut. Mitr. sc. 5. a. 2. Manifestaria res est. (i. stuprum palam est.) Idem Amph. sc. 3. a. 2. Hic rem tuam cures, & munus fungatur tuum, (de adulterio.) De tribus hisce postremis si significationibus, Aufonij versus est in Monosyllabis,

Imperium, litem, venerem, cur una nolet res.

Item pro experientia, sive effectu. ἔργον Terent. in Adolph. Re ipsa teperi facilitate nihil esse melius, neque clementia. Cic. in Caton. Habui hæc de Senectute, quæ dicerem, vobis, ad quam utinam perveniat, ut ea, quæ ex me audistis, te experti probare possitis. ¶ Item pro periculo: ut apud Ter. in Phorm. Verum pone esse victum eum. At tandem tamen non capitis ejus res agitur, sed pecuniæ. ¶ Dicere, vel cogitare quod res est, hoc est, veritatem dicere, vel cogitare. Idem Ter. in Adolph. Verum cogito quod res est. ¶ Res item pro bonis, sive substantia accipitur. ἄλμα. Idem in Phorm. At si talentum rem reliquisset decem, primus esses, &c. Plaut. Cure. sc. 2. a. 5. Mihi nulla res est; nam quam habui consumpsi. Idem Most. sc. 2. a. 1. Res, fides, fama deseruerunt. Et Men. sc. 2. a. 4. Res (i. pecunia) quæritur, non fides ejusmodi. Idem Pseud. sc. 2. a. 1. Rem quæruunt jurejurando malo. Idem Capt. sc. 5. a. 3. Me meamque rem dilaceravisti. Idem Cure. c. 5. a. 3. Dicendi, non rem perdendi gratiã lingua mihi nata est. Ibidem sc. 2. a. 4. Rem si demque perdet. Vnde dicimus, rem habere, pro eo quod est divitem esse. Cicero 2. Offic. Non esse duo hominum millia qui rem habeant. Rem augere, id est, locupletari. Idem pro Rab. Posthumo, Rem bonis & honestis rationibus auxit. Rem facere, Idem Horat. 1. Epist.

Isne tibi melius suadet qui ut rem faciat, rem,

Si possi velle, si non, quocumque modo rem, &c.

Avidus ad rem, id est, avarus. Ter. Eunuch. Ejus frater aliquantulum est ad rem avidior. ¶ Interdum res accipitur, pro utilitate. τὸ ὀφελός. Idem Hecyr. Si in rem est Bacchidis. Et rursum, Neque in rem nostram est, ut quisquam amator nuptiis, lateretur, laut. Amph. prolog. In rem communem fiet. Idem Aul. sc. 3. a. 1. Quod in rem esse utriusque arbitremur. Item, Quod in rem tuam optimam esse arbitror. Ibidem. Et in Men. sc. 2. a. 3. E te tua feceris ut referatur palla. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Non est ex re tua, ut emoriar. ¶ Pro prandio. Plaut. Men. sc. 3. a. 2. Res parata est. (id est, prandium.) ¶ Pro mihi, Idem Pseud. sc. 1. a. 3.

Calopini Pars II.

Nestio rebus quid faciam meis (id est, mihi) ¶ Rei capitalis dam-natus, cui poena, mors, aut aquæ & ignis interdictio fit. Africanus D. lib. 37. tit. 1. l. 13. ¶ Ex re ipsa natum dicitur, quod extemporale est. E renata, id est, occasione. Pro re nata, id est, pro eventu rei, & occasione. Ab re aliquando ponitur pro, ab eventu. ¶ Ad rem verba conferre is dicitur, qui aggreditur agere quod dixit. Terent. in Eunuch. Tam diu ejus magnifica verba pati possumus, quam diu verba sunt. Cæterum si ad rem conferantur, vapulabit. ¶ Res Romana, à Livio sæpè ponitur pro acie Romana: sed res Romana, inquit erat superior. ¶ res soli, bona immobilia, ut fundus, ædes. Macer. de hu quæ faciunt. cog. D. lib. 2. l. 15. Sciendum est possessores immobilium rerum satisfacere non compelli. Possessor autem is accipiendus est, qui in agro, vel civitate rem soli possidet. ¶ Ponitur aliquando pro modo, seu ratione. Plaut. in Rud. iam reperi rem quo pacto nec fur nec socius fiet. ¶ Re vera, duæ dictiones sunt idem significantes quod re ipsa, vel uti veritas se habet. X. Verbo, specie. Cic. pro Cluent. Verbo ille reus erat, re quidem vera, & periculo, & tota accusatione Oppianicus. Horat. lib. 2. Serm. Sat. 7.

velut si

Revera pugnent, feriant, &c.

¶ Alias res agere dicitur qui non attendit ad id quod aut dicit aut facit. Cicero ad Cassium lib. 15. Itaque facio me alias res agere, nec convicium Platonis audiam. ¶ Rem gerere, pro ludere, Suet. in Aug. cap. 71. Item Res agere, pro rem & bellum gerere, Liv. 7. bell. Punic. Item, Res gerere. Idem lib. 9. bell. Punic. ¶ Homo non bonæ rei, & vitæ turpi, Gell. cap. 2. lib. 14. Item, Grandi pecunia & re bona multa copiosus. Idem cap. 19. lib. 16. Item, Res bonæ, eodem sensu, c. 18. lib. 10. &c. ¶ Res mihi est (id est, negotium, opus faciendum.) Plaut. Men. sc. 1. a. 5. Hujus diminutivum est recula, ἀναμνηστικόν. ut à spes, specula. ¶ Res comperendinata dicitur, quum judicium in diem tertium dilatum est. ἀναμνηστικόν. ¶ Res judicata dicitur, quæ finem controversiarum pronuntiatione accepit, quod vel condemnatione, vel absolute contigit, ut autor est Ispian. ff. de re judicata, τὸ κεινὸν ἔμμενον. ¶ Res forensis, dicitur causa quæ agitur in foro, & ad caufidicos pertinet. ἀγορὰ. ἢ ἀγορεύω. ¶ Cuius res est, (id est, reus.) Gell. c. 12. lib. 1. Res enim veteribus dicebatur pro causa, unde Rei dicti. Hinc Gell. c. 1. lib. 20. Qui ob rem dicendam (id est, orandam causam,) pecuniam accepisse convictus est. ¶ Res pro arte, Gell. cap. 10. lib. 16. & c. 9. lib. 20. Rem enim Grammaticam doceo, non jus. Idem c. 16. lib. 17. Rei medicæ peritus. ¶ Rem facere, ut rem gerere, verbum castrense, pro adoriri atque dimicare, ἀναμνηστικόν. ¶ Ad rem musicam facili ingenio. (i. ad literas.) Idem Gell. c. 9. lib. 19. ¶ Sic, Res militaris, Res civilis, Politica, &c. dicitur. Et rerum actus pro judicijs, Suet. in Claud. c. 15. & 22. ¶ Res frumentaria, Cæsar ubique. ¶ Res, pro rei, Lucil.

RECUÏLA, æ, parva res, res parvi momenti: ut Græcis ἀναμνηστικόν. GAL. Petite chose, chosette. ITAL. Picciol cosa. GERM. Ein klein ding oder sacht / ein händeln / güttlin. HISP. Pequena cosa. ANGL. A little thing. ¶ quemadmodum specula à spes: quod quamvis generale sit sua natura vocabulum, rebusque omnibus exiguis commune: verumtamen tamen accipitur pro tenui re familiari, quæ ab Horatio curta supellex appellatur.

RESAVIO, is, ire, iterum scire. Ovid. 1. Trist. Eleg. 1.

Quaque quiescebat, ne mota resaviat ira.

RESALVTO, as, Salutantem saluto. ἑσπέρω. GAL. Resaluer. ITAL. Risalutare. GERM. Widerumbhin grüssen. HISP. Tornar à saludar al que saluda. ANG. To halse againe. ¶ Martial. lib. 4. Securus nullum resalutas, despicias omnes. Cic. 2. Philip. Sed tum nimis inter omnes constabat neminem esse resalutatum. Senec. c. 12. de tranq. Aut salutatum aliquem non resalutatum.

Resalutatio, nis: Suet. in Neron. c. 37. Centè neque adveniens, neque proficiscens quemquam osculo impertivit, ac ne resalutatione quidem.

RĒSARCIO, cis, si, tum, quod dilatum, aut scissum erat denuo sarcio. קָרָה badhák שָׁרָה taphár. ἀναρξάνω. GAL. Rabiller, racouiller, radouber. ITAL. Risar di nuovo. GERM. Widerbuzen / wider besetzen / wieder bestücken. HISP. Reharzer, remendar. ANGL. To amend, to boich. ¶ Terent. in Adolph. Fores effregit? restituentur, discidit vestem? resarcietur. Suet. in Claud. cap. 6. Quod decretum abolutum est, excusante Tiberio imbecillitatem ejus, ac damnum libertate sua resartuum pollicente.

RESARRIO, is, Rursus sarcio, ἑσάρω. GAL. Resarcler, sarcler de rechef. ITAL. Zappare da nuovo. GERM. Wieder säten. HISP. Sachar à escardar otra vez. ANGL. To rake or weed againe. ¶ Plin. lib. 18. c. 20. Quum hyeme prægelida captæ segetes essent, resarcuerunt, resarrientes campos.

RESCINDO, is, Cædo, tollo, aufero, destruo, revello, abrogo. קָרָה ghadhák שָׁרָה bikén שָׁרָה hithák. ἀναρξάνω, ἀναρξάνω, ἀναρξάνω. GAL. Couper, rogner, abolir. ITAL. Tagliare, troncare, distruggere. GERM. Abhau von dannen hawven / oder schneiden / item abroeffen. HISP. Cortar, destruyr. ANGL. To cut or break in sunder, to abolish, or fordoe. ¶ Cæli. lib. 1. bell. Gall. Pontem qui erat ad Genevam, jubet rescindi, Proprie tamen ad ea pertinet quæ scinduntur, rescanturve ferro, aut alio quovis instrumento. Col. lib. 2. Et quæ falx reliquerit, priusquam inarecant, vomis rescindat, atque obruat: id enim cedit pro stercore. Virg. lib. 3. Georg.

Non tamen ulla magis præsens fortuna laborum est,

Quam si quis ferro potuit rescindere summum

Viceris os: alitur vitium, vivitque regendo.

id est, aperire. Idem lib. 1. Georg.

calum rescindere fratres,

Ter sunt conati,

id est, oppugnare. Senec. cap. 2. de conf. ad Helv. Rescindere obduta vulnera. Sueton. in Tib. cap. 34. Rescindere mercedes scenitorum. Idem in Calig. cap. 55, armaturam Mirmilionum rescidit. ¶ Aliquando, non ratum habere, irritum facere, abrogare, abolere. ἀναρξάνω. Salust. in Jugur. Jugurtha inter alias res, ait oportere quinquennij consulta, & decreta omnia rescindi, id est, tolli, & destrui. Terent.

rent. in Phorm. Mihi non videtur, quod sit factum legibus, Rescindi posse. Gell. cap. 10. lib. 5. Ne sententia ipsa sese rescinderet. Ovid. Eleg. 11. lib. 3. Trist.

Rescindere crimina noli, &c.

Rescissio, actus rescindendi, ut rescissio turpis matrimonij: ἀναίρεσις. ἀναίρεσις.

Rescissoria, a, um, rescindendi vim habens: ut rescissoria actio. Vide C. lib. 8. tit. 52.

Rescisus, part. ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος. GAL. Coupé, rogné, retranché. IT AL. Tagliato, troncato. GERM. Abgeschnitten. HISP. Cortado. ANGL. Cutte in sunder. Lucan. lib. 4.

Rescisus quo vocent suspiria dura palato.

Suet. in Tib. c. 34. Mercedibus scenicorum rescissis.

Rescio, cognosco occultum, quasi repositum. Donat. in Hecyr. 1. 2. Scimus quæ ad nos deferuntur, rescimus relata. Idem 4. 1. Scimus manifesta, rescimus occulta.

Resciso, is, rescire incipio, rescio, est factum aliquod occultius, aut inopinatum, insperatumque cognosco. ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος. GAL. Esre adverti apres le fait, sçavoir puis après. IT AL. Risapere. GERM. Innen werden ein heimliche sache erfaren vnd vernemmen. HISP. Saber lo que se hizo. ANGL. To know and be advertised afterwards. Plaut. Amph. Nunquam, ut jamdudum dixi, resciscet. Idem Asin. sc. 4. a. 3. Ne uxor resciscat, metuit. Terent. in Adolph. En tibi, rescivit omnem rem, id est, quod occultum putabamus, præter nostram opinionem cognovit. Plaut. sc. 5. a. 1. Cur ubi hæc rescivisti, celata me sunt. Idem Men. sc. 2. a. 5. Quia rescivi refert pallam. Aliquando significat rem postquam gesta est, scio, quam nesciebam quam gereretur. Ter. Hecyr. Omnia omnes ubi resciscunt, hi, quos par fuerat resciscere, sciunt.

Rescribo, is, iterum scribo, scripto respondeo. ἀναίρεσις ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος. GAL. Rescrire. IT AL. Rescrivere. GERM. Wieder schreiben. HISP. Responder à lo que otro escribe. ANGL. To writt againe. Ovid. 1. Epist.

Nil mihi rescribas, utamen ipse veni.

Quint. Rescribere alicujus orationibus. Rescribere argentum, est renumerare, sive per mensæ scripturam reddere. Terent. in Phorm. Atque illud mihi argentum rursus jube rescribi, id est, cave mihi à mensa redditum iri. Vbi Donatus inquit, id est, reddi, seu per mensæ scripturam dari. Plaut. Asin. sc. 4. a. 2. Adivit domum ultrò, & rescribit nummos. Quoniam enim ad pecuniæ remunerationem sive redditionem antecedit scriptura, quam hodie chirographum vocamus, ideò rescribere dicebant pro remunerare sive reddere. Terent. ibid. Quòdne ego perscripsi porrò illis quibus debui? h. e. quod ad trapezitam attuli, & totum scripsi quibus dinumeraret certa die, ut nihil jam mihi reliquum sit, atque ita expunxi nomina quibus debebam. Servius, Scribi, est dari. Horat. lib. 2. Serm. Sat. 2.

Scribe decem Nerio: non est satis, adde Cicutæ nodos tabulis centum.

Rescribi verò, reddi. Idem paulò post.

Puridius multò est cerebrum (mihicrode) Perilli distantis quod tu nunquam rescribere possis.

i. quod tu nominibus ad mensam factis, non possis ei per argētarium renumerare. Dicitur & rescribere numos pro eodem. Plaut. in Asin. Adducit domum etiam ultrò, & rescribit nummos. Quæ omnia ex antiqua consuetudine intelligenda sunt, quæ fuit, ut creditores in argentariorum, apud quos suas pecunias collocarant, tabulis expensum aliis ferrent, & argentario id nomen dictarent. Debitorum autem cum eam pecuniã reddidissent, idem argentario, ut nomen expungeret, & pecuniam in acceptum referret, dictabat. Vide Numus. Pōnitur aliquando rescribo, pro eo quod est scribere contraria iis, quæ alij scripserunt. Suet. in Cas. c. 73. C. Memmij, cujus asperissimis orationibus in minore acerbitate rescripserat. Item, Rescripta, eodem sensu, in Aug. c. 85, & in Calig. c. 53. Rescribere. Quintil. lib. 10. c. 5. Melius hoc quàm rescribere veteribus oratoribus. Aliquando pro Respondeo, ut cum Jurisconsultus rescribere dicimus, cum cōsultoribus sua responsa scripta dabant. Rescribere ad equum, pro referre in numerum equitum: dicit Cæsar lib. 1. bell. Gall. Rescribere Commentarios, pro iterum scribere & emendare. Suet. in Cas. cap. 56.

Rescriptum, i, Epistola, qua Imperatores vel ad libellos præsentium, vel ad absentium magistratum consultationes responderunt. ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος. GAL. Rescrit, lettres du Prince, lettres royales. IT AL. Lettere d'un Prince. GERM. Ein schriftliche antwort ein gegen schreiben. HISP. Letras de un Prince. ANGL. A writing againe, letters of a Prince. Vlpian. in l. 1 ff. de appellationibus. Quæsitum est an adversus rescriptum principis provocari possit. Pro responso, sive responsione ad cōvitia alicujus. Suet. in Aug. c. 85. Multa varij generis prosa oratione composuit, &c. sicut Rescripta Bruto de Catone, &c.

Reseco, as, resecai, etum. Amputo, abscindo. ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος. GAL. Regner, couper, retrancher. IT. Tagliar via, ritagliare. GER. Abschneiden, beschneiden, abhauen. HISP. Cortar à tornar à cortar. ANGL. To cutt or pare away. Ovid. 11. Metam. Sed solitus longos ferro refecare capillos Videtat hoc famulus.

Cicero. de Divin. Aut quorum linguæ sic inhærent ut loqui non possent, hæc scalpello refecta liberarentur. Idem in Pis. Quem Carthaginenses refectis palpebris illigatum in machina vigilando necaverunt. Resecare ad vivum, est aliquid nimium strictè, & quod dicitur, ad regulam revocare: translatione sumpta ab iis qui vel ungues usque ad vivum, vel arbores usque ad radicem refecant. Cic. de Amic. Nec id ad vivum refeco, ut ij qui hæc subtilius disserunt. Resecare libidinem. Idem ad Attic. lib. 1. In qua ego nactus. (ut mihi videbar) locum refecandæ libidinis, & coercendæ iuventutis, vehemens fui. Resecate audacias & libidines, apud eundem 5. Verr.

Resectus, a, um, part. Abrasus. ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος. GAL. Coupé, retranché. IT AL. Tagliato via. GER. Abgehauert/abgeschnitten. HISP. Cortado. ANGL. Cutte of or away. Ovid. 4. Trist. Eleg. 10.

Barba refecta mihi, bisue, semel ve fuit.

Resectio, Amputatio, actus refecandi. ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος. GAL. Coupeure, retranchement. IT AL. Tagliamento. GERM. Beschneidung/ abhauung. HISP. Cortadura. ANGL. A cutting, or paring away. Colum. de Arboribus, Quæ ex refectioe enata fuerit, vim inuilem habebit.

Resegmen, inis, quod à re quapiam refecatur. ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος. GAL. Coupeure, rongneure. IT AL. Tagliatura. GERM. Ein abschneitung/ das man von einem anderen abhauert. HISP. Cortadura, mondadura. ANGL. That which is cutte or pared away frome any thing. ut, Resegmen unguium, quod ex unguibus amputatur, ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος. Plin. lib. 28. cap. 15. Nec pauci apud Græcos singulorum viscerum, membrorumque etiam sapes dixere, omnia persecuti usque ad resegmina unguium.

Resex, icis, ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος. GAL. Sarment à deux yeux ou trois. IT AL. Rasolo. GERM. Ein getten an einer weynraben so man schneidt. HISP. El sermiento del cuerpo de la vid. ANGL. A vine branche cutte. Palmes subsidiarius, sarmentum annotinum, quod putatur ut fructum ferat. Colum. lib. 3. cap. 10. Nam confiteor pampinarios quoque, quum è duro proreperint, tempore anni sequentis acquirere fecunditatem, & ideò in refecem summitti ut progenerare possit. Verum ejusmodi partum comperimus non tam ipsius refecis, quàm materni esse muneris.

Resecro, as, à re, i. contra, & sacro. ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος. GAL. Reprier, ou delivrer aucun de la priere que je luy ay faite au nom des choses saintes, divines & sacrées. Obsecrare enim est per omnia sacra orare & obtestari: & Resecrare, est hujusmodi obsecratione eum, quem obsecravimus, liberare. Lambin. in Plauti Aul. se. 5. sive 7. a. 4. Resecro, inquit Festus, id est, religione solvo, uti quum reus populum comitiis oraverat per deos, ut eo periculo liberaretur, jubebat magistratus eum refecrare. hæc Festus. Vtus est in hac significatione Plaut. in Aul. se. 5. sive 7. a. 4. Nunc te obsecro fac mentionem cum avunculo, mater mea. Resecroque mater quod dudum obsecraveram. Marcell. l. 24. Exclamavit indignatus acriter Iulianus, Iovemque testatus est nulla Marti jam sacra facturum, nec refecravit celeri morte præreptus. Plaut. in Persa. To. Obsecro. SA. Resecro.

Reseda, x, herba quæ apud Ariminum copiosè provenit, sedandis collectionibus inflammationibusve utilis. Plin. lib. 27. c. 12. Circa Ariminum nota est herba, quam refedam vocant. Discutit collectiones inflammationesque omnes. Qui curant eã, addunt hæc verba, Refeda morbos refeda, scisne, scisne, quis hic pullos egerit radices, nec pedes, nec caput habeant. Hæc ter dicunt, totiesque despuunt.

Resedo, as, are, ἀναίρεσις ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος. Idem quod simplex Sedo: Exemplum vide in dictione proximè præcedente, Reseda.

Resegmen. vide Reseco.

Resemino, as, are, Iterum seminare, Ovid. 15. Metam.

Vna est qua reparat, sequo ipsa seminet ales.

Resequor, iterum sequor. Vade Particip. Resecutus. Ovid. 8. Metamorphos.

Illæ Dei manus bene cedere sensit, & à se se queri gaudens, his est refecuta rogantem. id est, sic respondit interroganti. Et lib. 13.

Nereis his contra refecuta Cræcide natam est.

Resero, as, retro seram traho, aperio: à sera deductum. ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος. GAL. Ouvrir. IT AL. Aprire. GERM. Aufschließen, das schloß auffthun. HISP. Abrir. ANGL. To open. Cic. 2. Offic. Nec ita claudenda est res familiaris, ut eam benignitas aperire non possit: nec ita referanda ut pateat omnibus. Virg. lib. 12. Æneid.

Vrbem alij referare jubent, & pandere portas Dardaniã.

Lucan. lib. 2.

Vt referet pelagus, spargasque per aquora bellum.

Valer. Flac. 2. Argon.

hospitibus referans secreta Thyotes.

Reseratus, part. ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος. Ovid. 2. Fast.

& sex referata diebus

Carceris Æoli janua latè patet.

Resero, is, resevi, relatum, Rursus semino, seu rursus planto. ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος. GAL. Replanter, resemer. IT AL. Riplantare, risemmare. GERM. Wiederumb säen. HISP. Replantar, sembrar otra vez. ANGL. To plant or sovee againe. Plin. lib. 18. cap. 20. Nam quum hyeme prægelida captæ segetes essent, reseverunt, relatiertes campos mense Martio.

Reservo, as, In aliud tempus, vel in futurum servo, retineo. ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος. GAL. Reserver. IT AL. Riservare. GERM. Hinder sich behalten. HISP. Reservar à guardar. ANGL. To keep, untill an other time. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. Præsentis sermoni reserventur cætera. Idem in Orat. Vsum loquendi populo concessi: scientiam mihi reservavi. Virg. 4. Æneid.

Nam quid dissimulo? aut qua me à majora reservo?

Senec. cap. 11. de tranq. Quò te reservem malum & trepidum animal.

Reses, vide Resideo.

Resex, vide Reseco.

Resido, es, penult. corrept. Quiesco, sedeo, firmiter sto. ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος. GAL. Se r assise, estre assis. IT AL. Risedere, sedere. GERM. Ensitzen/ersitzen. HISP. Tornar otra vez à se assentar, estar mucho assentado. ANGL. To sit a long time. Virg. 7. Æneid.

Omniisque repente resedit

Flatus.

Livius lib. 5. a. 4. Postquam resedit terror. Residere esuriales ferias est otiosi, ageræque ferias esuritione plenas. Plaut. in Capt. sc. 1. a. 3. Ita venter, gutturque resident esuriales ferias.

Reses, idis, segnis otiosus, dissolutus. ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος ἡμίσητος. GAL. Assis de lascheté, lasche, paresseux. IT AL. Tarozoso. GERM. Faul vnd träg/müssig sizer. HISP. Floxo à perrezado. ANGL. Slouthfull, sluggish, idle. Liv. lib. 2. Timuere patres residem in urbe plebem, incerti, manere eam, an abire mallent. Virg. lib. 6. Æneid.

luta humo quam densa proventu. ¶ Item pro destruere, amovete. **רָסַף** *besir. ὑπολύω.* Virg. 1. Georg.

In vitat genitalis hyems, curaque resolvit.

id est, amovet. ¶ Nonnunquam etiam pro numerare pecunias et creditoribus, aut aliis quibus promissimus. **רָסַף** *besir. ὑπολύω.* Plaut. *Asin. sc. 4. a. 2.* Ecquis pro vectura olivi resolvit? (i. solvit.) Et in *Men. c. 5. a. 5.* Per dormico si resolvit argentum, cui debeo. Idem in *Epid.* Nam leno omne argentum abstulit pro fidicina ego resolvit. ¶ Item pro refellere. **רָסַף** *hochiach.* Quint. lib. 5. Resolvere ex parte diversa dicta difficile erit. ¶ Item Resolvere animum, pro remittere, relaxare. GAL. *Luy donner quelque relasche pour se recréer, &c.* Vide *Resolutus.* ¶ Item pro Exponere. Virgil. *sacrata resolve pura.*

Resolutio, ἀλύσις ¶ Resolutio stomachi. Celsus lib. 4. c. 3. Vulgatissimum vero pessimumque stomachi initium est resolutio, i. cum cibi tenax non est. ¶ Resolutio ventris, *ἄλυσις κοιλίας.* Idem Cels. lib. 3. c. 24. Si purgatio fuit, post eam triduo, primo modice cibum oportet assumere ex media materia, & vinum bibere Græcum, salsum, ut resolutio ventris maneat. ¶ Resolutio nervorum, *παραλύσις.* Idem lib. 3. cap. 27. ¶ Resolutio maxillarum. Idem lib. 4. c. 8. Oculorum, lib. 6. c. 6.

Resolutus, a, um, participium Dissolutus. **רָסַף** *mephus. ἄλυσις.* GAL. *Deslié.* ITAL. *Slegato.* GER. *Auffgelöst.* HISP. *Desmado.* ANG. *Unloosed.* Tibull. lib. 1. Eleg. 3. *comas resoluta puella.*

Ovid. 3. Fast.

resoluta crine præcetur.

Senec. c. 15. al. 34. de *conf. ad Polyb.* Resoluta vincula pacis. Col. lib. 1. c. 1. Nam sic juvenum corpora fluxa & resoluta sunt, ut nihil mors mutatura videatur. Ovid. 15. *Metam.*

resolutaque tellus

In liquidas rarefcit aquas.

¶ Resolutus animus, i. a solito labore liberatus tantisper dum reficiatur ac recreetur. Senec. c. 15. de *tranq.* Animorum impetus assiduus labor frangit: Vires recipient paulum resoluti & remissi.

Resono, as, Sonum refero, quasi iterum aut contra sono. **רָסַף** *hamah.* GAL. *Resoner, retentir.* ITAL. *risonare.* GERM. *Wider tönen.* HISP. *Sonar otra vez, resonar.* ANG. *To mak an echoe.* Virg. 1. Eclog.

Formosam resonare doces Amaryllida sylvas.

Idem lib. 5. *Æneid.*

resonat clamoribus ather.

Idem 2. Eclog.

Sole sub ardenti resonant arbusta cicadis.

Ovid. Eleg. 11. lib. 3. *Trist.*

Cumque tribus resonant terna theatra foris.

Quintil. Urbanum os in quo neque resonet rusticitas, nee peregrinitas. ¶ Accipitur & pro simplici sonare, sive sonum edere. Cic. 1. *Tusc.* Qui quum conjectus in carcerem triginta iussu tyrannorum, venenum ut sitiens obbibisset, reliquum sic a poculo ejecit ut id resonaret. Quo sonitu reddito aridens. Propius, inquit, hoc pulchro Critia.

Resonans, tis, particip. **רָסַף** *homah. ἀναφύσσομαι.* GAL. *Resonans, retentissant.* ITAL. *risonante.* GER. *Wider tönend.* HISP. *Cosa que resona.* ANG. *resounding.* Virg. 1. *Georg.*

aut resonantia longè

Littora miseris, & nemorum increbrescere murmur.

Resonans, a, um. **רָסַף** *homah. ἀναφύσσομαι.* GAL. *Resonat, retentissant.* ITAL. *risonante.* GERM. *Wider tönig laut tönend.* HISP. *Cosa que resona.* ANG. *That soundeth againe.* Ovid. 3. *Metam.*

hac resonis iterabat vocibus eheu.

Valer. Flac. 1. *Arg.*

Excussi manibus remi, conversaque frontem

Puppis in obliquum resonos laeus accipit istus.

Resorbere, bes, resorbui, & resorpsi, ptum. Proprie est iterum sorbere quod quis evomuit. **רָסַף** *homah. ἀναφύσσομαι.* GAL. *Rehumer, ravvalor.* ITAL. *resorbere.* GER. *Wider auffsupffen.* HISP. *Resorber.* ANG. *To suppe un againe.* Ovid. 12. *Epist.*

Quaque vomit totidem fluctus, totidemque resorbet.

Plin. lib. 9. c. 43. Hamo devorato omnia interanea evomunt, donec hamum egerant: deinde resorbent. Virg. 11. *Æneid.*

Nunc rapidus retrò atque astu revoluta resorbens

Saxa fugit, litusque vado labente relinquit.

Quintil. Resorbere spiritum.

Resortus territorium, jurisdictionio. Bud.

Respecto, Respectus, vide Respicio.

Respergo, si, sum, Perfundo, aspergo. **רָסַף** *homah. ἀναφύσσομαι.* GAL. *Espondre ça & là, arrouser.* ITAL. *rispargere.* GER. *Besprüngen/ besprengen.* HISP. *Derramar rociando.* ANG. *To water, or sprinkle licour upon.* Liv. lib. 1. ab Urbe. Hinc patres, hinc viros orantes, ne se sanguine nefando foceri, genetique respergerent. Col. lib. 1. Deinde quum prædictum tectorium inaruit, rursus amurca respergitur. Cic. 7. *Verr.* Quum Prætoris nequissimi inertissimique oculos prædonum remi respergerent.

Respersus, a, um, particip. Perfusus, cõspersus. **רָסַף** *homah. ἀναφύσσομαι.* GAL. *Répandu, arroisé, espars.* ITAL. *risparso, spruzzato.* GERM. *Besprüzt, besprengt.* HISP. *Derramado rociando.* ANGL. *Sprinkled upon.* Liv. 4. bell. Pun. Respersæ matris cruore virgines. Manus respersæ sanguine. Cicer. pro *Rosc. Amer.*

Respersus, us, ui. Ipse respergendi actus. **רָסַף** *homah. ἀναφύσσομαι.* GAL. *Arrousement, respandement.* ITAL. *Spargimento, spruzzamento.* GER. *Wersprüngung.* HISP. *Rociamiento.* ANG. *Sprinkling upon.* Plin. lib. 10. cap. 3. Hæc causa est gregatim avibus natandi, quia plures simul non infestantur, respersu pennarum hostem obcæcantes.

Respersio, nis, idem. **רָסַף** *homah. ἀναφύσσομαι.* Cic. 2. de *Divin.* Habes & resperhionem pigmentorum, & rostrum suis, & alia permulta.

Respicio, is, proprie rursus specio: item retrò specio; & generaliter specto, confidero: item specto cum affectu bono: diligens, vel commiserans honore, colo. **רָסַף** *homah. ἀναφύσσομαι.* GAL. *Regardor.* ITAL. *riguardare, guar-*

dire in dietro. GER. *Hindersich sehen / umbhinsuchen.* HISP. *Mirar atrás, ò otra vez.* ANG. *To look back, or so behold.* Plaut. in *Aulul. sc. 1. a. 1.* Tu si ex hoc loco digitorum transversum, aut unguem latum excesseris, aut si respexeris, donec ego te iussero, Quintil. Respicere ad libellum, (ut solent pueri obliviosi, &c.) Plaut. *Pseud. sc. 3. a. 1.* Heu respice ad nos. Idem *Cure. sc. 2. a. 1.* Respice huc ad me. Eodem modo, in *Milit. sc. 4. a. 2.* & *Capt. sc. 1. a. 4.* Interdum refertur ad animam, pro eo quod est, præterita mente revolve. **רָסַף** *homah. ἀναφύσσομαι.* Cic. pro *Archia.* Nam quod longissime potest mens mea respicere spatium præteriti temporis, & pueritiam recordari, &c. Plaut. *Pseud. sc. 2. a. 2.* Non soles respicere te, quum dicis injuste alteri. Senec. c. 1. al. 16. de *conf. ad Polyb.* Respicere ad res suas. ¶ Pro magnificare, curate, Gellius cap. 11. lib. 6. Neque cum amico recipio, neque inimicum respicio, i. curo, magnifico. Senec. c. 11. al. 30. de *conf. ad Polyb.* Respice fratres, uxorem, filium. Idem c. 16. de *conf. ad Marc.* Respice duas filias, nepotes. Cæsar. lib. 1. de *bell.* Respicant in Cæsarem, atque ejus gratiam sequantur. Idem lib. 3. de *bell. civ.* Ad hunc summa imperij respiciebat. Senec. c. 8. de *tranq.* Lectiores videbis, quos nunquam fortuna respexit, quam quos deseruit. Respicere se, est habere rationem, sui, prospicere sibi, & rebus suis consulere. Plancus Cic. Quod si aut Cæsar respexit se, aut Africanæ legiones celeriter venerint, securos vos ex hac parte reddemus. Terent. in *Phorm.* Respice ætatem tuam, id est, prospice ætati tuæ. Idem *H. aut.* Denique nullum remittis tempus, neque te respicis, id est, non parcis ætati tuæ, neque ullam salutis tuæ rationem habes. ¶ Nonnunquam ponitur pro faveo, miserer, adjuvo, opem fero. Idem in *And.* Charine, me & te imprudens, nisi quid dii respiciunt, perdidit. Et in *Phor.* Diu nos respiciunt, gratiam inveni nuptiam cum tuo filio, id est, diligunt. Idem in *And.* Age, me in tuis secudis respice.

Respectus, us, Modò ipsam respectioem significat. **רָסַף** *homah. ἀναφύσσομαι.* GAL. *Regard.* ITAL. *riguardo.* GER. *Das hinder sich sehen.* HISP. *Mirada.* ANG. *A looking back, or regard.* Plaut. Et me respectu teruit. ¶ Modò rationem, quia ad aliquid agendum movemur. **λόγος.** Plin. Namque eo respectu commotus abicesserat. ¶ Respectum habere ad aliquem, Cic. 5. *Philipp.* Itaque quum respectum ad Senatam, & ad bonos non haberet: eam sibi viam patefecit ad opes suas amplificandas, quam virtus libeti populi ferre non posset. Respectum agere, **λόγος ἔχει,** rationem habere, Callistratus *D. l. 48. tit. 19. l. 28.* Venenatij capite puniendi sunt: aut si dignitatis respectum agi oportuerit, deportandi sunt. Liv. 9. dec. 4. Si quis respectus mei. Idem lib. 2. d. 5. Aliquo respectu sui. Item *ibid.* Si quem respectum amicitia haberet. *ibidem.* Si nullus sit quam ad Romanos respectus. Ovid. *Eleg. 3. lib. 1.*

Respectu quo tamen non periisse mei.

¶ Aliquando id quod respicitur. Cic. 1. de *Divin.* Fugientibus miserabilem respectum incendiorum fore, id est horrendum spectaculum.

Respecto, as, frequentativum est à respicio, Identidem oculos deorsum flecto, vel oculis reflexis quempiam aspicio. **ῥέπειν.** GAL. *Regarder souvent.* ITAL. *Guardare à dietro, guardare con gli occhi volti alla terra.* GER. *Mit nider sich gehend den augen oft ansehen.* HISP. *Mirar atrás, ò mirar volviendo los ojos hazia la tierra.* ANGL. *To look often back.* Virg. 11. *Æneid.*

Bis rejecti armis, respiciant terga tegentes.

Cic. pro *Sest.* Verum hæc ita prætereamus, ut tamen intuentes & respectantes intueamur. Plaut. *Men. sc. 2. a. 1.* Probus esses agitator. Quidum respectas identidem. Senec. c. 15. de *tranq.* Respectare ad vitam in ipsa morte. Quintil. Respectans deformiter orator. (quum opem scilicet ab aliis petit. ¶ Per translationem nonnunquam significat misereri, seu propitium esse. Virg. 1. *Æneid.*

si qua pios respiciant numina.

Respexo, Plaut. Aul. sc. 1. a. 1. Si respexis donec ego iussero. Ubi tamen Respexis, dictum puto pro respexeris.

Respiro, as, Anhelitum recipio, spiritum duco, animam attraho & emitto. **רָסַף** *homah. ἀναφύσσομαι.* GAL. *Respirar, reprèdre son haleine.* ITAL. *respirare.* GER. *Erkeichen/erschnauffen/den athem fassen.* HISP. *Espirar otra vez, respirar.* ANGL. *To breath, to tak his breath.* Plaut. in *Epid. sc. 2. a. 2.* Mane, sine respirem quæso. P. Imò acquiesce. A. Animo malè est, Recipiam anhelitum. Cic. pro *Rosc. Amer.* Quum tot tantisque negotiis distentus sit, ut respirare liberè non possit. ¶ Interdum efflo, exhalo, odorem emitto, **ἐκπνέω.** Statius 2. *Sylva.*

inde malignum

Aëra respirat pelago circumflua Nessis.

¶ Per translationem accipitur pro, recteate, refici. **רָסַף** *homah. ἀναφύσσομαι.* Cic. *Aul. Torq.* Si armis, aut conditione positus, aut fatigatione abjectis, aut victoria detractis, civitas respiraverit: & dignitate tua tibi & fortuna uti licebit. Velleius, Respiravit acies Romanorum: & hostium cessit. ¶ A re aliqua respirare. Quintil. lib. 1. c. 8. Nam præcipue quidem apud Ciceronem, frequenter tamen apud Asinium etiam, & ceteros, qui sunt proximi, videmus, Ennij, Accij, Pacuvij, Lucilij, Terentij, Cæcilij & aliorum infert versus: summa non eruditionis modò gratia, sed etiam jucunditatis, quum poetis voluptatibus aures à forensi asperitate respirent.

Respiratio, nis, verbale. Anhelitus receptio, attractio, & emissio anhelitus à pulmone per asperam arteriam. **רָסַף** *homah. ἀναφύσσομαι.* GAL. *Respiration, respirement.* ITAL. *Respirazione.* GERM. *Das schnauffen/odeu athmen.* HISP. *Aquella obra de respirar.* ANGL. *A breathing.* Plin. lib. 9. c. 7. Quis enim sine respiracione somno locus? ¶ Nonnunquam evaporatio, **ἀναφύσσις.** Cic. 2. de *nat. deor.* Ipse enim oritur ex respiracione aquarum: earum enim quasi vapor quidam aër habendus est.

Respiratus, us, ui, Respiratio. Cic. 2. de *nat. deor.* In pulmonibus autè inest raritas quædã & assimilis spongiiis mollitudo, ad hauriendū spiritum aptissima: qui tum se eōtrahunt aspirates, tū in respiratu dilatar, ut frequenter ducatur cibus animalis, quo maximè aluntur animæ.

Respiramen, nis, pro halitu, seu meatu spiritus. **ῥέπειν.** GAL. *Le conduit par où on respire, spirale.* ITAL. *Condotto naturale per lo quale si respira.* GER. *Der gang des athems / die lufftröh.* HISP. *El respiradero.* ANGL. *The passage of the breath.* Ovid. 2. *Metam.*

Vitalisque vias & respiramina clausit.

Ibidem,

Elidunt fauces, & respiramen, iterque
Eripiant anima.

RESPLENDĒO, es, Splendo, reluceo. נִרְבֵּץ nagháb הוֹפִיָּהּ hophiáh. ἀσπλά-
γος, εὐσπλάγος. GAL. Resplendir, reluire. ITAL. Risplendere. GERM. Wider
scheinen/ein glanz geben. HISP. resplandecer. ANG. To give light; to
shine. Cic. 2. de finib. Adhuc etiam formosi pueri qui mini-
strent: resplendeat iis vestis.

RESPONDĒO, es, di, sum, Posteriori loco dico. נִשְׁמָע תְּנָאָה תִּשְׁמָעוּן he-
chib. ἀποκρίνομαι, ἀποκρίνομαι. GAL. Respondre. ITAL. rispondere. GERM.
Antwort geben. HISP. responder a la pregunta. ANG. To an-
swer. Plin. in Pseud. Responde quod rogo. Dicimus autem, respondeo
tibi, & ad te Plin. Quum ad eos brevissimè respondiissem. Marius ad
Ciceronem lib. 11. Epist. Respondebo criminibus quibus tu pro me, &c.
Plaut. Aul. sc. 1. a. 2. Quod eis respondi, ea omnes stant sententia. (de
conjectore somniorum.) Idem Men. sc. 2. a. 1. Quid olet? responde ut
augur. Idem Capt. sc. 2. a. 2. E. Sponden' H. Spondeo. E. At ego advenisse
gnatum tuum respondeo. Idem Men. sc. ult. a. 5. Sed hoc responde
mihi, S. Roga. Idem Asin. sc. 3. a. 3. Hoc quod rogo, responde. Idem Curt.
sc. 1. a. 2. & sc. 3. a. 5. Quando vir bonus es, responde quod rogo. Ibidem
sc. 3. a. 2. Respondit mihi atq; adeo fideliter sibi esse argenti inopiã.
Idem Men. sc. ult. a. 5. Ut libet roga, respondebo. Idem Pseud. sc. 1. a. 1.
Lavori rogandi & respondendi parissimè. Mox; ut te rogitem respon-
de mihi. Quintil. Non responsurum invadere, &c. Responsum est
mihi. Plaut. Cure. sc. 3. a. 2. Aliquando significat eventum & exitum
convenire, consentire, & congruere, ἀπαύρησι. Virg. lib. 1. Æneid,
— diis respondent cetera matris.

Id est, consentiunt, & conformia sunt. Plin. lib. 3. c. 22. Structuram ad
normam & libellam, & ad perpendicularum respondere oportet. Ali-
quando ponitur pro, parem & similem esse. Cic. 1. Tusc. Nec tamen si
qui magnis ingeniis in eo genere extiterunt, non satis Græcorum
gloria responderunt, id est, pares fuerunt. Idem in Trebon. Cui qui-
dem amori, utinam cæteris rebus possem, amore ceterè respondebo,
id est, satisfaciam, vel par ero. Virg. 1. Georg.

Illa seges demum votis respondet avari
Agricolæ.
Respondere animum alicui, est ei placere. GAL. Luy plaire, estre à
son gré. Suet. in Cas. c. 46. Villam, quia non tota ei responderat, totam
diruisse, &c. Respondere ad nomen, Liv. lib. 4. d. 4. Respondere ad de-
lectum, Idem ibid. Item, Respondere nobilitati suorum. Aliquando
pro objici, seu contra positum esse. Virg. lib. 6.
Contra elata mari respondet Gnostra tellus.

Sanguis in fœminis non respondere dicitur, quum velut vocatus
naturæ cursu non fluit. Cels. lib. 4. c. 4. Sæpè fœminæ, quibus sanguis
per menstrua non respõdet, hunc expuunt. Alibi dicit, quibus mēstrua
non feruntur: Alvus non responder. Idem 4. 10. Solvere alvum, si aliter
non respõdet, etiam ducere. Idem 6. 6. Menstruis bene respondētibus.

RESPONDĒO, as, crebro respondeo: item respondeo indignanter: contradi-
co, resisto. ἀποκρίνομαι, ἀποκρίνομαι. GAL. Respondre souvent. ITAL. ris-
pondere spesso volte. GERM. Diffe antwoort geben/antwoorten. HISP. Respon-
der muchas veces. ANGL. To answer often. Plaut. Menach. Respon-
sa aut loquere. Idem Mostel. Ne quisquam respondet, quando hæc æ-
des pulcabit senex: Idem Men. sc. 2. a. 4. Num ancillæ aut servæ re-
spondant tibi, loquere: non erit impunè. Responfare palato cibus
dicitur qui minus tener est, duritiæque sua palato resistit. Hor. in pra-
ceptis Casianis,
Si vesperinus subito te oppresserit hospes
Ne gallina malum responset dura palato,
Doctus eris vivam misto mersare Falerno,
Hoc teneram faciet.

RESPONDĒO, as, are, de re dubia consultus responsum edo; proprièque ad
juris prudentes, antistites, caremoniarumq; cōditores pertinet, & Ro-
mæ olim ad Pontifices, ἱεργός. Gellius 1. 13. c. 19. Consulenti-
bus de jure publicè responso. Cic. 1. de Legib. Summos fuisse in civitate
nostra viros, qui id interpretati populo, & respondere soliti sint.

RESPONDĒO, id quod responderetur, & actio respondentis. נִשְׁמָע תְּנָאָה תִּשְׁמָעוּן ma-
hā-neh תְּשֻׁבָה תִּשְׁחַבֵּב. ἀποκρίσις, ἀποκρίσις. GAL. Response. ITAL. Ri-
spostione, risposta. GERM. Ein antwoort HISP. La respuesta. ANG. An an-
swer. Terent. in prolog. Phormion. Is sibi responsum hoc habeat: in
medio omnibus Palmam esse positam. Plaut. Pseud. sc. 5. a. 1. Quod
scribo, Delphis tibi responsum ducito. Idem Cure. sc. 3. a. 2. Postquam
responsum est mihi (id est postquam ab eo responsum accepi.) Qui-
bus in exemplis rō responsum verbi passivi naturam retinet potius,
quàm nominis, &c. Dicimus autem dare responsum, & reddere re-
sponsum, pro respondere. Cic. 6. Per. Senatus Sopatro responsum nullū
dat: sed cōmotus perturbatūsq; discedit. Idem pro Plancio. Quum Se-
natus impediretur, quo minus id quod hostibus semper erat tributum
responsum, Equitibus Romanis redderetur. Ponitur quoq; respon-
sum pro oraculo. Ζησιμὸς, λόγιος. Plin. lib. 15. c. 30. Lauriferam tellurem
illam osculatus ex responso. Cic. 2. de natura deorum, Multa ex ar-
spicam responsis commemorare possum. Virg. 9. Æneid,
Si qua Phryges præ se jactant responsa deorum.
Idem 3. Georg.

Nec responsa potest consultus reddere vates,
Item responsa prudentum, apud Iureconsultos, dicuntur opinio-
nes, & sententiæ, quas consultoribus suis viri prudentes & juris pe-
riti dederunt. Hæc partem juris scripti faciunt. Vide Iustinianum in
6. Responsa prudentum, de jur. nat. gen. & civil.

RESPONDĒO, qui pro alio responderet, ἀποκρίσις: procurator, vel is qui
absentem excusat.
RESPONDĒO, us, Conventientia, consensusque. ἰσφαρμυγία. GAL. Correspondā-
ce, proportion. ITAL. Correspondantia. GERM. Zusammen reimung, oder
stimmung/wann eines sein auff das ander geht. HISP. Consentimiento.
ANG. Consention or an aggering together of things. Vitruvius, Sym-
metria est ex ipsius operis membris conveniens consensus: ex parti-
būsq; separatis ad universæ figuræ speciem ratæ partis respõsus. Idem
1. 1. c. 1. Similiter verò sacrarū ædium mēbra ad universam totius ma-
gnitudinis summā ex partibus singulis convenientissimum debent

habere commensum responsum. Ibid. Et ex membris separatis ad un-
versam corporis speciem ratæ partis commensum fieri responsum.
RESPONDĒO, nis, Ipse respondendi actus. נִשְׁמָע תְּנָאָה תִּשְׁמָעוּן ma-
hā-neh תְּשֻׁבָה תִּשְׁחַבֵּב. GAL. Response. ITAL. Rispostione. GERM. Antwoort.
HISP. Respuesta. ANG. Answering. Cic. 3. de Orat. Et quod con-
tinuatum, & interruptum, & imago, & sibi ipsi responsio, & immutatio,
& disjunctio. Idem pro Corn. Balbo, Accusatoris interpretatio in-
digna responsione.

RESPONDĒO, is, Fidejussor, qui pro aliquo spondet. נִשְׁמָע תְּנָאָה תִּשְׁמָעוּן
GAL. Respondant, pleige. ITAL. Rispondente. GERM. Ein bürg/der für ein
anderen verspricht. HISP. El que promete por otro. ANGL. A surety or
pledge. Horat. 1. epist. 16.

Quo responsore, & quo causa teste tenentur.
RESPONDĒO, is, Respondendi vim habens, respondens.
RESPUBLICA, a, Libera civitas, status liberæ civitatis. πολιτεία. GAL. Re-
publique, une communauté de bourgeois. ITAL. Republica, città libera.
GERM. Der gemein nuz/ein gemein regiment in einer statt oder burger-
schaft. HISP. Republica, ciudad franca que vive de su ley. ANG. A com-
mone vocale. Cic. 1. Offic. In quo si mihi obtemperatum esset, si non
optimam, aut aliquam Rempublicam, quæ nunc nulla est, haberet
mus. Idem Att. Hoc bello victores quam Rempublicam simus ha-
bituri, nescio: victis certè nulla unquam erit.

RESPŪO, is, respui, tum, Repudio, & contemptim veluti cum spūto reji-
cio. נִשְׁמָע תְּנָאָה תִּשְׁמָעוּן תִּשְׁמָעוּן תִּשְׁמָעוּן. GAL. Reiter. ITAL. Risviare,
far poco conto, spollar. GERM. Hinspewen/verächtlich hinwegwerfen. HISP.
Menospreciar. ANG. To put away, to slight or contemne. Caesar. 1. bell.
Gall. Non respuit conditionem Cæsar, jamque ad sanitatem redire
cum arbitrabatur. Livius 2. ab Urbe, Munera ejus in animis Romi-
num respuebantur. Tibull. in Paneg.

Nec munera parva Respueris.
Cic. 3. de Orat. Quinctiam gustatus, qui est sensus ex omnibus maxi-
mè voluptarius: quiq; dulcedine præter ceteros sensus commovetur,
quàm citò, id quod valde dulce est aspernatur, ac respuit. Gellius 7. 7.
lib. 2. Declinanda, non respueda quæ jubet pater injustè. Senec. c. 9. de
cons. ad Marc. Quasi dirum omen respuat. Respuere auribus, per trā-
slationem, pro eo quod est loquentem nolle audire. Cic. in Pis. Quis
vos non oculis fugiat, auribus respuat, animo aspernetur? Respuere
item aures dicuntur, quod earum judicio deprehendimus non rectè
sonare. Idem de Patr. Quod aures respuint, immutandum est. Quintil.
Respuunt id aures. Respuere ictus, est ictibus non lædi, & duritia
sua ictum quodammodo repellere. Plin. lib. 7. c. 15. Ea est caro infor-
mis, inanima, ferri ictum & aciem respuens. Lucr. lib. 3.

Præterea quacunque manent æterna, necesse est,
Aut quia sunt solido cum corpore, respuere ictus.
Respuere secures dicitur lignum, quod securibus non potest findi.
Plin. 1. 17. c. 10. Quid simile originis suæ habent malorum pitorumq;
femina: his enim principiis respuentem secures materiem nasci, in-
domita ponderibus immensis præla, arbores velis, turribus, murisq;
impellendis arietes. Imperium respuere, id est, recusare. Colum. lib. 6.
c. 8. Vbi piger juveneus medius inter duos veteranos jungitur, at-
tròque inuncto terram moliri cogitur, nulla est imperij respuedi
facultas. Respuere in aliquem, Spuendo rejicere. Senec. Epist. 54.
Quædam tela Philosophia discit, ea in eum qui miserat respuit,
RESPŪO, eris, passivum. נִשְׁמָע תְּנָאָה תִּשְׁמָעוּן תִּשְׁמָעוּן תִּשְׁמָעוּן. GAL. Reiter.
Præterea lumen per cornua transit, ac imber
Respuitur.

RESPŪENS, tis, participium, seu nomen ex participio. נִשְׁמָע תְּנָאָה תִּשְׁמָעוּן
תִּשְׁמָעוּן תִּשְׁמָעוּן. GAL. Qui reiete. ITAL. Chi rifiuta. GERM. Verächtlich
hinwerffend. HISP. El que menosprecia. ANG. That putteth away or con-
temmeth. Gellius lib. 6. cap. 15. Communium vocum respuens minus.
Vide Respuo supra.

RESTAGNO, as, are, Extrà redundo, aquam non contineo, exundo, abun-
do, effluo. נִשְׁמָע תְּנָאָה תִּשְׁמָעוּן תִּשְׁמָעוּן תִּשְׁמָעוּן. GAL. Se desborder. ITAL. Abon-
dare di sopra, andar fuori. GERM. Ueberlauffen. HISP. Rebollar el agua.
ANG. To surround, to over flow. Colum. lib. 2. c. 17. Itaque si qua pa-
lus in aliqua parte subsidens restagnat, dulcis derivanda est: quippe
aquarum abundantia atque penuria graminibus æquè est exicio.
Caesar. 2. bell. Civil. Sed hoc itinere est fons, quo mare succedit lon-
gius, latèque is locus restagnat. Ovid. 12. Metam.

Quam restagnantis fecit maris unda paludem.
RESTAGNATIO, onis, Inundatio. נִשְׁמָע תְּנָאָה תִּשְׁמָעוּן תִּשְׁמָעוּן תִּשְׁמָעוּן. GAL. Desborde-
ment d'eau. ITAL. Inondazione, allagamento. GERM. Ueberlauffung/
aufswellung. HISP. Rebollaradura de agua. ANG. A surren ding, over flo-
wing. Plin. lib. 11. c. 37. Ne restagnatio intempetiva alvi obstrepat.
Idem lib. 6. c. 28. Quod abesse à Petra decem dierum navigatione
nostri negotiatores dicunt: Characenorūque regi parere: & Apa-
miam litam ubi restagnatio Euphratis cum Tigri confluat.

RESTAURO, as, Reparo, instauro, restituo, redintegro, renovo. נִשְׁמָע תְּנָאָה תִּשְׁמָעוּן
תִּשְׁמָעוּן תִּשְׁמָעוּן תִּשְׁמָעוּן. GAL. Restaurer, rejaire, renouveller. ITAL. Ri-
stavare, rinovare. GERM. Erneueren/wider ergaenzen. HISP. Restaurar,
renovar. ANG. To restore, to the former estate, to repaire. Justin. 1. 2. In-
terea & Darius quū bellū restauraret, in ipso apparatu decidit. Tacit.
lib. 3. At Pompeij theatrum igne fortuito haustu Cæsar extructurum
pollicitus est: eo quod nemo è familia restaurando sufficeret.

RESTIBILIS, e, quod quotannis restituitur, & quodammodo renovatur.
נִשְׁמָע תְּנָאָה תִּשְׁמָעוּן תִּשְׁמָעוּן תִּשְׁמָעוּן תִּשְׁמָעוּן. GAL. Qui rapporte tous les ans. ITAL. Cosa
che ogni anno si torna a fare. GERM. Das jährlich wider zugerüstet/ oder
gebauwet reit. HISP. Cosa que cada año se rehaze, como la sembrada del
rastrero. ANG. That is repaired or cometh yearlie. ut Ager restibilis,
qui quotannis feritur. Colum. 1. 2. c. 10. Phascolus terræ mandabitur,
vel in veterato, vel meliùs pingui, & restibili agro. Festus, Restibilis
ager fit, qui cōtinuo biennio feritur farreo spico, id est, aristato, quod
ne fiat, solent qui prædia locant excipere. Restibilis seges, est quæ re-
germinat, quasi cujus fecunditas in sequentem quoq; annum retere
Plin. lib. 18. c. 17. Vbertatis tamen tantæ sunt, ut sequente anno ipso
restibilis fiat seges. Restibile vinetum, dixit Colum. lib. 3. c. 18. pro ea
quod singulis ann s repastinatur. Restibilis fecunditas, est cōtinua

& non intermissa fecunditas. Plin. lib. 28. c. 19. Conceptum leporem utero exemptum, his quæ parere desierint, restibilem fecunditatem afferre putant.

Restinguo, is, xi, tum, à stinguo compositum est, Extinguo, reprimo. חִבְּבָהּ chibbâh שִׁבְּבַעַח schibbeach חִשְׁבִּיבִיחַ hischbiach. δασοδίνω. GAL. Estindre. ITAL. Stinguere, smozare. GERM. Auflöschchen/löschchen. HISP. Apagar. ANGL. To quench, to put any thing that burneth. Stinguo vero (ut opinor) significat obsecuto: quod quamvis raro in usu sit, legitur tamen apud Cicer. ut in Arati Phaenom.

Quem neque tempestas perimet, neque longa vetustas Interimet, stinguens præclara insignia cælium.

Idem in Pronost.

Ut quum Luna mens, Hyperionis officit orbi, Stinguuntur radij cæca caligine recti.

Plaut. in Casin. Ignem restinguunt aqua. Virg. Eclog. 5. quale per astum

Dulcis aqua saliente sitim restinguere rivo.

Terent. in Eunuch. Hæc verba una mehercule falsa lacrymula, Quam oculos terendo miserè vix vi expresserit, Restinguet, Velleius, Restinguere initium belli.

Restinctus, a, um, participiû. מֶחֱבֵבֵב mechubbeb. δασοδίνω. GAL. Estints. ITAL. Estinto. GERM. Aufgelöscht/erlöschet. HISP. Apagado. ANG. Quenched. Cic. ad Brut. lib. 11. Ex tuis literis, & ex Græcij oratione, non modo non restinctum bellum, sed etiam inflammatum videtur.

Restinctio, nis, verbale. δασοδίνω. GAL. Estignement, et anchement. ITAL. Restintione, ammazzamento. GERM. Auflöschung/erlöschung. HISP. Apagamiento. ANGL. Quenching. Cic. lib. 2. de fin. Illa autem voluptas ipsius restinctionis in motu est.

Restipulor, aris, ari, est ab eo cui quid antè à nobis stipulanti promissimus, vicissim aliquid stipulari. ἀντισπικαλιῶ. GAL. Restipuler. ITAL. Ripromettere. GERM. Wider vmbhin versprechen/oder verheissen. HISP. Prometer otra vez. ANG. To lay in pledge that we will answer to an action brought against us. Valer. lib. 2. Nec dubitavit restipulari. Cic. pro Rosc. Com. Cur igitur decidit & non restipulatur neminem amplius pctiturum? loquitur de Flavio, à quo Roscius transactionis nomine Fannij stipulatus erat.

Restipulatio, nis, verbale. ἀντισπικαλιῶ. GAL. Promesse derechef, restipulation. ITAL. Promessa da nuovo. GERM. Ein gegen verbesserung. HISP. Promessa otra vez. ANG. Answering to an action, or laying in a gage. Cic. pro Rosc. Com. Quis est hujus restipulationis scriptor, testis, arbiter?

Restis, is, vinculum plexum, fune minus, à resto (ut quidam ajunt) quod quæcunque ligata sunt, stare faciat, יֶתֶר jether חֶבֶל chébel, χορδή, χορδῆς. GAL. Une corde. ITAL. Fune, corda. GERM. Ein seyl/cin strick. HISP. Cuerda. ANG. A rope or corde. Apul. Restim, qua grabatulus erat intextus, aggredior expedire. Ad restim res rediit, dixit Terent. in Phorm. Pro eo quod est, Res eum in statum adducta est ut de suspendio sit cogitandum, Plaut. Pseud. sc. 1. a. 1. Volo mihi restim emere (drachma) qui me faciam pensilem, &c. Restim ductare, dicuntur in saltatione chori puerorum, puellarumque manu conserti. Terent. in Adelph. Tu inter eas restim ductitans saltabis. Ibi Donatus: Lusus est natus ab eo fune, quo introductus equus durius in Trojam est. Livius lib. 27. Per manus recte data, virgines sono vocis pulsu pedum modulantes incesserunt. A qua similitudine aliorum connexa capita restes dicuntur. Plin. lib. 20. c. 6. Allium ad serpentium iustus potum cum restibus suis. Ad restim funiculum. δασοδίνω sc. πεισίδης. addis: cum aliquid supervacaneè adjicitur, aut simile simili pefatur.

Restiarius, qui restes & funes torquet. χαρσορόφω. GAL. Cordier. ITAL. Colui chi fa le funi, cordaro, funiere. GERM. Ein seyler. HISP. El que haze cuerdas. ANG. That maketh or plots the ropes. Dicitur etiam.

Restio, nis, pro restiario. Quamquam Corn. Fronto de diff. voc. distinguit, restiarius esse qui restes torquet, restionem vero qui vendit, Restio apud Plaut. accipitur pro eo qui se suspendit. Illi, inquit, erunt buccidæ potius, quam ego sim restio, id est, illi potius eadem bubulis loris, quam ego me suspendam.

Resticula, æ, parva restis. ἰδὸ χορδῆς. GAL. Cordelette, petite corde. ITAL. Cordicella. GER. Ein seylm. HISP. Pequeña cuerda. ANG. A litle corde. Varr. lib. 1. de re rust. c. 41. Tum enim resticulas per ficus quas edimus, maturas perferunt: & eas quum inatuerint, complicant, ac quod volunt mittunt. Legitur &

Resticulus, gen. masc. Vlpian. in l. si verò, §. 12. ff. de iis qui deiecerunt. Si amphora ex resticulo suspensa decidisset, & damnus dedisset, &c. Alias scribitur, Resticulo: ubi Gothofr. annotat, foris resticulo; sed possumus legere, resticula secundum analogiam. Ver. Vocab. Resticulae etiam sunt, quas succinctoria, vel redimicula, & proprie brachiatoria appellare possumus.

Resticularius, qui facit resticulas, vel ad eas pertinens. Ver. Vocab. ergo subst. & adject.

Restio: vide Resto.

Restituo, is, Reddo. ἠσπίθ heschib ἰσπίθ schillém. δασοδίνω. GAL. Restituer, rendre. ITAL. Restituere, rendere. GERM. Widerumb zustellen/oder zubandenstellen/widergeben. HISP. Restituir. ANG. To restore or repair. Terent. in Eunuch. Primum, quod soror est dicta: præterea ut suis restituam, ac reddam, Restituere, pro de integro condere, dixit Livius lib. 3. a. 4. Aliquando ponitur pro Instauro, renovo, & in statum pristinum redaco. δασοδίνω ἰσπίθ ἠσπίθ μεθαεμπίθ. Iustinus; Hunc regno à patre privatum filius restituerat. Cæsar. lib. 1. de bell. civil. Restituere ad dignitatem, Suet. in Cæsar. cap. 62. Restituere aciem inclinatum. Ovid. 3. Fastor.

turbatas restituuntque comas.

Senec. cap. 11. de tranq. Reddo, restituo, (quod creditum, &c.) Ovid. Eleg. 3. lib. 3. Trist.

Vix instillato restituenda mero. (lingua sup.)

Et proprie restituuntur volætes, cupientesque: ut civis patriæ, & filius patri. Terent. in Heaut. Somnum hercle ego hac nocte oculis non vidi meis, Dum id quaero, tibi qui filium restituerem. Plaut. Cap. sc. 4. a. 3. Illam restituam huic: hic me meo patri. Cic. in Top. Ei, cui domus

usus fructus legatus sit, non restitutum heredem si contulerit. Cæsar. lib. 1. Ipsos oppida vicisq; quos incederant restituere iussit. Restituere aliquem natalibus, ut supra docuimus in dictione Natalis, id est, est quod hodie dicimus nobilitate, & restitutio natalium, quam vocamus nobilitationem. Restituere stomachum, Cels. lib. 1. c. 5. In integrum restituere, est integrum facere ut prius erat, instaurare, reparare, Cæsar. 3. bell. Civil. Quæ judicia, aliis audientibus Iudicibus, aliis sententiam ferentibus, singulis diebus erat perfecta, in integrum restituit. Liv. 1. bell. Maced. Quæ præcipitata raptim consilia neq; revocari, neque in integrum restitui possent. Senec. c. 22. de cons. ad Marc. Restitui in integrum, morte, &c. Restitui sibi dicuntur vina quæ mutata fuerunt. Plin. lib. 14. c. 17. Vina in apothecis Canis ortu mutantur quædam: posteaque restituuntur sibi. Restitui, vel restitui, vetustè pro Restitutum iri in Iurisconsultorum libris reperitur: quemadmodum Præstitui, Redditui, de quibus suo loco.

Restitutio, nis, verbale, Repositio. ἰσπίθ schillém ἠσπίθ schillamâh δασοδίνω. GAL. Restitutio, et établissement. ITAL. Restaurazione, restablimento. GERM. Wider zustellung/wider gebung. HISP. Aquella obra de restituir. ANG. A restoring. Cajus l. plus est. D. de verb. signif. Plus est, inquit, in restitutione quam in exhibitione: nam exhibere est presentiam corporis præbere: restituere vero est etiam possessorem facere, fructusque reddere. Quint. lib. 6. c. 2. Præmij nomine impetravit restitutionem patris. Cic. in Pis. Nemini est triumphus honorificentius quam mihi salus, restitutioque perscripta. Pro refectione. Suet. c. 47. in Tiber. Augusti templum restitutionemque Pompeiani Theatri imperfecta reliquit.

Restitutor, ris, qui restituit. ἰσπίθ meschib ἠσπίθ moschallém. δασοδίνω. GAL. Restablisser, qui remet en son premier état. ITAL. Chi rimette alcuno nel suo primo stato. GERM. Ein widerbringer/der erweist in sein erste stat widerstellet oder einsetzt. HISP. Restituidor. ANG. A restorer. Cic. pro Milon. P. Lentulus ultor sceleris illius, propugnator Senatus, defensor vestrae voluntatis, patronus illius publici consensus, restitutor salutis meæ. Restitutor à Quintiliano vocatur filius, qui damnatum patrem operam suam restituit.

Restitutrix, icis, Apul. in Hermetis Asclepio: Terra sola in seipsam consistens, omnium est receptrix, omniumque generum, quæ accepisti, restitutrix.

Restitutorius, Adjectivum, ut Iudicium restitutorium, Cajus in l. qui proprio, §. item, ff. de procur. Item quaeritur, si iudicium acceperit defensor, & actor in integrum restitutus sit: an cogendus sit restitutorium iudicium accipere. Actio restitutoria. Vlp. in l. quamvis pigri. §. Marcellus, ff. ad SC. Velleianum.

Resto, as: super sum, reliquus sum. ἰσπίθ schillém ἠσπίθ nischéar ἠσπίθ thár. πεισίδης ἰσπίθ ἠσπίθ. GAL. Restor. ITAL. Restare. GER. Überig/oder überenig sein/überbleiben. HISP. Restar. ANG. To rest, to remane. Cic. in Cat. Nec cum æqualibus solum qui pauci admodum restant. Idem 3. Offic. Qui è divisione tripartita duas partes absolvet, huic necesse est restare tertiam. Ovid. lib. 3. Metam.

Et mihi, dum resto, in venili gustura pugno Rupit, & excussum misisset in aquora, si non Hassissem quamvis amens in fune retentus.

Idem lib. 2. Fast.

Iamque dua restant noctes de mense secundo.

Cicero pro Rosc. Amer. Causam dicit is, qui unus relictus ex illorum nefaria cæde restat. Terent. in Phom. Restabat aliud nihil, nisi oculos pascere. Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Curia restabat, (id est, supererat ut fierem Senator.) Idem Eleg. 2. lib. 5.

Multum restabit acerbi.

Idem Eleg. ult. lib. 4.

nisi nomina restant.

Item ponitur pro remotum esse, vel distare. ἰσπίθ rac'hak. δασοδίνω. Enn. apud Fest. Magnis regionibus restat. Item pro in loco aliquo subsistere, sive remanere. ἰσπίθ hamád. ἰσπίθ ἠσπίθ. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 4. Vbi restiteras (i. remanseras) Idem Capt. sc. 2. a. 3. Me miserum restitendo retinendoque lassum reddiderunt, &c. Terent. in Andr. Hic nunc me credit aliquam sibi fallaciam portare, & ea me hic restitisse gratia. Cic. pro Ligario, Tertium est tempus, quo post adventum Vari in Africa restitit: quod si est criminolum, necessitatis crimen est, non voluntatis. Idem 4. in Caril. Sed tenentur ij, qui ad urbis incendium, ad vestrum omnium cædem, ad Catilinam accipiendum Romæ restiterunt. Terent. in Eunuch. Vtinam illum dii deæque omnes senem perdant, qui me hodie remoratus est, Mequæ adeo, qui restiterim. Item resistere, repugnare. ἰσπίθ ἠσπίθ ἠσπίθ. Terent. in Heaut. In qua te nunc tam confidenter restas stulta.

Restito, as, Idem idem resto, motam traho. ἰσπίθ hamád ἠσπίθ echár. ἰσπίθ ἠσπίθ. GAL. S'arrêter plusieurs fois en chemin. ITAL. Fermarsi piu volte per strada. GERM. Bleiben stehen eins stehns. HISP. Quedarse muchas vezes por el camino. ANG. To rest often in the way. Terentius in Eunuch. Exi foras scelestè, at etiam restitas: Fugitive prodi.

Restitrix, Plaut. Truc. 4. 2. Ego interim hic restitrix residebo, i. ego interim hic resistens remanebo. Ita restitrix à resistendo.

Restringo, is, Religo, revincio. ἰσπίθ chabásch ἠσπίθ sarár ἠσπίθ. GAL. Restraindre, reserrer. ITAL. Legare, restringere. GERM. Zutrieten/binden. HISP. Atar ó restringir. ANG. To bind or straigne hard. Plaut. Capt. sc. 1. a. 3. Saltem, si non arriderent, dentes ut restringerent. Senec. c. 17. de consol. ad Marc. Licebit tibi avidissimum maris verticem restringere, Gallicè accourir: ita legit & exponit Passer. Alias tamen ibi legitur, stringere. (Idem ibid. c. 1. Oriens adhuc restringenda malè vis. (i. dolor, tristitia.) Plin. lib. 35. Item belli imaginem pinxit restrictis à tergo manibus, Alexandro in curru triumphante. Aliquando, coërceo, cohibeo, comprimio, reprimo. ἰσπίθ ἠσπίθ ἠσπίθ. Plin. Ep. 105. Nam sumptus candidatorum sedos illos & infames ambitus lege restrinxit. Idem lib. 8. c. 27. Draco venam nauseam sylvestris lactucæ succo restringit. Aliquando solvenam nauseam sylvestris lactucæ succo restringit, abireque stabulo

solere. Erasmus. ¶ Retiarij tunicari, & eorum secutores. Suet. in Calig. c. 30. Idem in Claud. Munere gladiatorio, etiam fortè prolapsos jugulari jubebat, maximè retiarios, ut expirantium faciem videret.

Retiolum, parvum rete. Apul. RETĒŌ, is, quod tectum erat denudo, aperio. גְּרִילָהּ ghilláh גְּרִילָהּ תֵּרָה he-ráh. ἀνακαλύπτω GAL. Descubrir, ouvrir. ITAL. Scoprire, aprire. GER. Entdecken/auffdecken. HISP. Descubrir, abrir. ANG. To discover, to open up. Virg. lib. 1. Æneid. cacúmque domus scelus omne retexit.

Juven. Satyr. 16. Si tibi zelotypa retegantur scrinia mæcha. Horat. lib. 3. Carm. Ode 21. tu sapientum Curas & arcanum pœso. Consilium ritægis Lyao. Virg. lib. 5. Æneid. ubi primos crastinus ortus Extulerit Titan, radiisque retexerit orbem.

Ovid. 13. Metam. Responsa Deum, Troianaque fata retexit. Ibidem — timidi (animi) commenta retexit.

Retectus, a, um, participium, Detectus, apertus. גְּרִילָהּ meghulléh. ἀνακαλύπτω GAL. Descubert. ITAL. Scoperto. GERM. Entdeckt. HISP. Descubierta. ANGL. Discovered. Virg. lib. 6. Æneid. iam solo infuso, jam rebus luce retectis.

Catul. nudantes retecta veste papillas. Retendo, is, quod tensum est laxo, remitto. χαλρνω GAL. Détendre, débânder. ITAL. Allentare, rilassare. GERM. Etwas gespanntens ablassen. HISP. A flojar lo estirado. ANGL. To slack. Ovid. 13. Metam. nympharum tradidit uni Armigera jaculum, pharetramque, archæque retentos.

Idem 2. Metam. Exiit hic humero pharetram, lentosque retendis Arcus. Quintilian. Retenduntur ingenia quiete. Retento, vide Retineo.

Retero, is, Rursus tero, purgo, excerno. ἀνακαλύπτω GAL. Broyer, piler de-recher. ITAL. Terare di nuovo. GER. Wieder friegeln und seuberen. HISP. Trillar otra vez. ANG. To roare and broak small. Colum. lib. 1. Plura deinde frumenta, si in annos recondantur, reteri debent: nam quanto sunt expoliora, minus à curculionibus reeduntur.

Retexo, is, quod textum erat dissolvo. χ. Tero. ἀνακαλύπτω GAL. Destire, desfiler. ITAL. Distessere, disfare quello che è tessuto. GER. Wieder auffroben/ein gewüp wider auflösen. HISP. Destexer lo tejido. ANGL. To unweave or untwist. Ovid. 3. Amor. Eleg. 8. Tarâque nocturno tela retexta dolo.

¶ Penelopes telam retexere, proverbio dicuntur qui magno vel labore, vel sumptu rem quampiam conficiunt, quam postea cogantur destruere. Tractum à l'enelope Vlyssis uxore, quæ quum tantum tēporis impetrasset à procis, qui suæ pudicitia infidiabatur, donec telam, quam tum fortè præ manibus habebat, absolvisset, quicquid interdiu texuisset, noctu retexebat. ¶ Est etiam Retexere, in contrarium mutare, expolire, emendare, vel potius rursus texere, & redordiri quasi aliâ telam. Cic. 2. Philip. Itaque jam retexo orationem illam, Marius Ciceroni, An quod adolescens præstiti, quum etiam errare cum excusatione possem, id nunc atate præcipitata communicem, ac me ipse retexam? ¶ Item significat, dissolvere, revocare, irritum facere. Cic. 4. Verr. Omnia erant tum Metelli ejusmodi, ut totam suam Præturam texere videretur. Suprà dixerat, ut omnes istas injurias, quas posset, retexeret Bud.

Retiarius, Reticulum, Reticulus. Vide Rete.

Retica ligna, quibus ligna sublimantur. lege, Ligna.

Reticeo, es, ui. Subticeo, vel supprimo. ἄσπασθαι GAL. Se taire, ne dire mot. ITAL. Astenersi di dire tacere. GERM. Weischoeigen/werhalten/und nicht sagen. HISP. Callar. ANG. To keep silence, and not speak. Plaut. Men. sc. ult. a. 5. Roga ut libet, nihil reticebo, quod sciam. Cic. 2. de Leg. Quoniam mihi sermo est apud deos nihil reticebo. Terent. in Heaut. Ne lacruma: atque istud quicquid est, fac me ut sciam: Ne retice. Cic. 3. Offic. Neque enim est celare, quidquid reticas: sed quum, quod tu scias, id ignorare, emolumentum tui causa velis eos, quorum intersit id scire. Ovid. Epist. 18. Multaque præterea lingua reticenda modesta, Quæ fecisse iuvat, facta referre pudet.

Reticientia, a, quum id non dicitur quod dici debuit, ut vitium ædiu, vel rei venalis. ἄσπασθαι GAL. Reticence, quand on se tait & on ne dit mot de ce qu'on deust dire. ITAL. Il tacere una cosa che si de verrebbe dire. GER. Weischoeijung/werhaltung. HISP. Obra de callar lo que se deve dezir. ANG. A keeping of silence. Cic. lib. 3. Offic. A Jureconsultis etiâ reticientia pœna constituta est. Plaut. in Merc. Dic, enecas me miserum tua reticientia. Cic. 4. Phil. Actum igitur præclare vobiscum, fortissimi viri, dum vixistis, nunc verò etiâ sanctissimi milites, quòd vestra virtus nec oblivione eorum qui sunt, nec reticientia posteriorum insepulta esse poterit.

Retineo, es, Remotor, detineo, retardo. ἄσπασθαι GAL. Retenir. ITAL. Ritenero. GER. Aufshalten/hinderhalten/behaltten. HISP. Retener. ANG. To retene and hold back. Plaut. Curr. sc. 3. a. 2. Retine, retine me obsecro, (ne cadam sup.) Idem Asin. sc. 4. a. 2. Retinere dimidium mercedis. Idem Men. sc. 1. a. 1. Quoties ite volo me retines, revocas. Idem Milit. sc. 5. a. 2. Quid astas; quin retines, abeuntem. Idem Capt. sc. 2. a. 3. Restitudo retinendoque me lassum reddiderunt. Ovid. Eleg. ult. lib. 3. Trist. Quaque potes, retine nomen in urbe meum.

¶ Turbare & retinere auspicia Gell. 14. lib. 13. ¶ Non rotineo, id est, non memini. Idem c. 9. l. 17. Sive ille Hasdrubal, sive quis alius est, non retineo. Idem c. 6. l. 5. Retinere locum in acie, vel relinquere. Terent. in Eunuch. id faciebat retinendi illius causa. Cicero ad Attic. lib. 13.

Quare nisi jam profecti sunt, retinebis homines. Ovid. 1. de arte amandi.

Saucius arrepto piscis retinetur ab hamo. ¶ Aliquando pro, cohibeo, coërceo. ἄσπασθαι GAL. Retenir. ITAL. Ritenero. GER. Aufshalten/hinderhalten/behaltten. HISP. Retener. ANG. To retene and hold back. Cicero 6. Verr. Sagittæ pendebant ab humero, sinistra manu arcum retinebar. ¶ Retinere officium, est in officio manere. Idem pro Cluent. Neque in omnibus officiis retinendis diligentior esse quisquam potest. ¶ Aliquando retinere, est retrahere aliquem, ne cadat. Terent. in Heaut. Ah, retine me obsecro. ¶ Retinere majestatem, vel jus suum, pro Conferre, Livius 4. de bell. Maced. Si in sua quisque nostrum matrefamilias, Quirites, jus & majestatem viri retinere instituisset, minus cum universis foeminis negotij haberemus. Cic. ad Lentul. lib. 22. Nos in Senatu, quemadmodum spero, dignitatem nostram, ut potest in tanta hominum perfidia & iniquitate, retinebimus.

Retinens, tis, tis, Participiū, seu nomē ex participio. ἄσπασθαι GAL. Retenant, qui retient. ITAL. Chiritenne. GERM. Dehaltig/hehufsam. HISP. El que retiene. ANG. Retaining or holding back. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. Fert enim graviter homo, & mei observantissimus, & sui juris dignitatique retinens. Gell. lib. 10. cap. 20. Salustius quoque proprietatum in verbis retinentissimus.

Retentus, a, um, particip. Detentus, remoratus, retardatus. ἄσπασθαι GAL. Retenu. ITAL. Ritenuto. GER. Aufshalten/behaltten. HISP. Retenido. ANG. Retained or holden back. Cicero 2. Verr. Potamonem Scribam, & familiarem tuum retentum esse à Verre in provincia, quum tu decederes. Ovid. 10. Metam. verbisque dolore recentis.

Retentio, nis, verbale. Ipse retinendi actus. ἄσπασθαι GAL. Retention, retenuè. ITAL. Retenzione. GERM. Aufshaltung/behaltung. HISP. Retention. ANG. A retaining, or holding back. Cicero ad Attic. lib. 13. Sempèrque Cameades ἀσπασθαι pugillis, & retentionem aurigæ similem facit. Idem Academ. Illud certè opinione & perceptione sublata sequitur, omnium assensuum retentio: ut si ostendero nihil posse percipi, tu concedas, nunquam assensum esse.

Retinaculâ, quibus aliquid retinetur, sive retardatur: frenum. ἄσπασθαι GAL. Arrest, tout ce de quoy on retient, & arreste. ITAL. Venghi, breve. & ogni cosa che si ritiene. GERM. Ein jetztichs ding so erretas hebt/oder auffhaltet. HISP. Cosa que retiene. ANG. Wherewith any thing is holden back or stayed, as à leash, or bridle. ut Retinacula vitium, id est, vimina quibus vites religantur. Virg. lib. 1. Georg. Atque Amerina parant lenta retinacula viti.

Retinacula navium, id est, funes quibus naves alligantur continenti. Virg. 4. Æneid. vaginâque eripit ense Fulmineum, stridèque ferit retinacula ferro.

Retinacula equorum, id est, lora, seu habenæ, quibus equi reguntur. Idem lib. 1. Georg. Vi quum carceribus sese effudere quadriga, Addunt se in spatia, & frustra retinacula tendens Fertur equis auriga; nec audit curvus habenas. Salust. in Catil. Nam imperium facile his artibus retinetur, quibus initio partum est.

Retento, as, frequentativum, Sæpè retineo. ἄσπασθαι GAL. Retenir fort & souvent. ITAL. Ritenero, ritentare. GER. Stâts/oder offte halten. HISP. Retener muchas vezes. ANG. To hold back often. Plaut. in Asin. Cur me retentas? Interdum iterum tento, id est, denuò experior, vel periculum facio, ἀσπασθαι Ovid. lib. 1. Metam. Erigitur, metuque loqui, ne mare invencæ Mugiat, & timide verba intermissa retentat, id est, iterum tentat proferre.

Retinentia, actio retinendi, conservatio.

Retingo, is, ἀνακαλύπτω, πάλιν βάπτω. GAL. Reteindre. ITAL. Ritignere. GERM. Wieder eintuncken/oder einstossen. Terent. in Asin. To die or dippe againe. Stat. 1. Sylv. Permissum laxare animos, ferrumque retingi.

Reticulum, parvum rete. Apul. Reto, as, are, ut retare flumina, id est, purgare. Retæ enim, arbores sunt, quæ aut ex ripis fluminum eminent, aut in alveis eorum extant: dicitur à retibus, quòd prætereuntes naves irretiant. Hinc edictum vetus de fluminibus retandis, quòd extat apud Gellium lib. 11. cap. 17. Retondèo, es, iteratò tondèo. ἀνακαλύπτω. GAL. Retondre. ITAL. Pondere, tofare. GER. Wieder beschâren. HISP. Tesquilar. ANG. To shear againe. quoniam nonnunquam etiam accipiat pro tondeo sive detondeo: ut apud Plin. lib. 18. c. 17. Retonsatum verò etiam semel, omnino certum est granum longius fieri de segetibus.

Retono, as, Contra tono, refono. ἀσπασθαι, ἀντιφωνέω. GAL. Resonner, retentir. ITAL. Tonare à vincenda. GERM. Wieder tōnen. HISP. Tronar contrario. ANGL. To thunder or sound againe. Catul. Face cuncta mugienti fremitu loca retonent.

Retorquo, es, ictu vel tactu reciproco: ut quum quis saxum, telumve adversus se projectum rejicit in adversarium: reflecto, repello. ἄσπασθαι GAL. Tirer, retourner, renverser. ITAL. Tirare. GER. Wieder hinder sich trâhen/oder treiben/vider ombhin schlahen oder werffen. HISP. Tirar al que tirò. ANG. To turne back againe violently, to retell and shoote againe. Cato major, Quo quidem me proficiscentem haud sanè quis facile retaxerit, nec tanquam pilam rectorserit. Alij legunt, Nève tanquam Peliam recoxerit. ¶ Nonnunquam reflecto, id est, retrorsum flecto. Cic. in Castl. Oculos sapias ad hanc urbem retorquens. Ovid. 3. Metam. Ille dolore ferox caput in sua terga retorssit.

Virg. 12. Æneid. Aversos roties curvus In turba retorssit. Ovid. Eleg. 3. lib. 1. Trist. Sempit

Semper ab Euboicis vela retorquet aquiu.
RETRORSUS, a, um, participium. ἰσχυρῶς. GAL. *Tors*
& renversé. ITAL. *Torto.* GERM. *Dumbgetrahet* HISP. *Torcido, tirado.*
 ANG. *Breasted, shoote turned back againe.* Horat. 2. *Epist.*
Mox trahitur manibus regum fortuna retortis.
 Plin. in *Paneg.* Quum delatorum supina ora, retortasque cervices co-
 gnoscerebamur & fruebamur.
RETORTUS, ui, retortum, Aduro, arefacio. ἰσχυρῶς. GAL. *Tors*
gaisa. GAL. *Rendre sec, & aride, brusler.* ITAL. *Arrostire, arfare.* GERM.
Dören, rosten. HISP. *Torstar.* ANG. *To burne and mak drie.* Plin. lib. 13.
 cap. 8. Marcescitque non retortus furnis.
RETORTUSCERE, Retortidum fieri. ἰσχυρῶς. GAL. *Tors*
gaisa. GAL. *Devenir sec & aride.* ITAL. *Divenir secco & arso.* GERM. *Dürre*
den, verdorren. HISP. *Hazerse tostado.* ANGL. *To roaxe drie or parched*
with serven heat. Col. lib. 3. c. 3. Deinde fata non ita enutriunt, ut
 ante convalescant, ac profiliant, quam retortescant.
RETORTIDUS, a, um, Solis calore exustus. ἰσχυρῶς. GAL. *Tors*
gaisa. GAL. *Havis, sec & aride, bruslé du soleil.* ITAL. *Cosa adusta arsa dal ca-*
lor del sole. GERM. *Verdorret, oder aufgedorret.* HISP. *Cosa tostada al sol.*
 ANG. *Burned, scared, or parched with serven heat.* ut, Retortida zo-
 na, hoc est, nimio Solis calore ægrè habitabilis. Ramus retortidus, id
 est, arefactus deficiente alimento. Plin. lib. 22. c. 17. Col. lib. 3. Si in ea
 olea unus ramus aliquantò cæteris latior est, nisi eum recideris, ar-
 bor tota fiet retortida. Idem lib. 11. cap. 2. Et si sunt parum fructuosa,
 vel cacuminibus retortidæ frondis, magis arboribus quaternos mo-
 dios stercois caprini circumspargere. Gell. c. 30. lib. 15. Detriti jam
 alio genere vitæ & retortidi. Senec. *epist.* 67. & 87. Tunica & retor-
 tida manus Mutij. Retortida materies. Plin. cap. 10. lib. 16.
RETORTIDE, adverb. ἰσχυρῶς. GAL. *Sans humeur, aridement.*
 ITAL. *Senza alcuno humore.* GERM. *Mürre, dürre.* HISP. *Sin humor, tosta-*
damente. ANG. *Wis hout moist or humour, as burned with the sunne.* Plin.
 lib. 17. c. 5. Terram amaram sive macram si quis probare velit,
 demonstrant atræ herbæ, frigidam autem retortidè nata.
RETTRACTO, as, Denuò, sive diligentius tracto, in manus refumo, reco-
 gnosco. ἰσχυρῶς. GAL. *Retirer, re-*
manier, revoir. ITAL. *Tornar à trattare piu diligentemente.* GERM. *Wider-*
nimb handlen. HISP. *Retratar.* ANG. *To drave bach often, to revoke, to*
handle againe and speak of a thing. Hinc retractare & corrigere opus,
 apud Gell. c. 10. l. 17. Vide *Retractatus.* Cic. *pro Muran.* Nunc tertius
 ille locus de criminibus ambitus à me retractandus, id est, rursus
 tractandus, post alios qui ante me dixerunt. Col. l. 4. c. 27. Hæc eo-
 rumque similia post putationem retractanda sunt, id est, denuò, & di-
 ligentius administranda. Aliquando retractare, accipitur pro refri-
 care, sive renovare, ἀνανεώω. Cic. *Att. lib.* 8. Sed omittamus hæc, ne au-
 geamus dolorem retractando. Ovidius *Eleg.* 11. lib. 3. *Trist.*
Et tamen est aliquis qui vulnera cruda retractet.
 Idem *Eleg.* 4. lib. 4. *Trist.*
Nève retractando nondum tænentia vulnere
Vulnera.
 Nonnunquam pro detractare, tergiversari, seu subterfugere. ἀναδύταξ.
 Vnde Iuvenum retractantem vocat Col. l. 2. c. 2. qui jugum subter-
 fugit, & invitus paret bubulco. Largitiones retractare, Revocare, re-
 probare, quod vulgò dicunt quassare & annullare. Trajanus ad Plin.
 lib. 10. *Epist.* 11. à fine. Sicut largitiones ex publico fieri madata pro-
 hibent, ita ne multorum securitas subruatur, factas ante aliquantum
 temporis retractari, atque in irritum vindicari non oportet. Suet. in
 Aug. c. 34. Leges retractavit & quasdam ex integro sanxit, &c.
RETRACTATUS, a, um, part. Denuò tractatus. ἰσχυρῶς. GAL. *Retirer*
ἀναδύταξ. GAL. *Retuen & corrigé.* ITAL. *Riveduto, ricorretto.* GERM.
Widerumb gehandelt. HISP. *Retrasado, corregido otra vez.* ANGL. *Cor-*
rected, hand led againe. Quint. l. 2. c. 4. Quoties eandem materiã rur-
 sus à me retractatã scribere de integro juberem. Retractatus opus,
 id est, diligentius emendatum, multis locis immutatis, secusque, atque
 antea tractatis. Cic. *Att. lib.* 16. Sed tamen idẽ οὐδὲν μὲν nisi ad te re-
 tractatus, & quidem ἀρχιτροπὴν ipsum, crebris locis inculcatum &
 resectum. Gell. cap. 3. lib. 3. Retractatæ, & expolitæ à Plauto fabulæ.
RETRACTATIO, verbale, Detractatio, recusatio, tergiversatio, subterfugium.
 ἰσχυρῶς. GAL. *Refus, reculement de faire quelque chose, subterfuge.*
 ITAL. *Risucamento, ritiramento.* GERM. *Enderung, widerauffung, das hin-*
dersich sehen in einer handlung. HISP. *Rehuamiento, d recusamiento to de*
hazer algo. ANGL. *A veucking.* Cic. *Attic. lib.* 2. Conficies igitur: &
 quidem sine ulla dubitatione, aut retractatione.
RETRACTUS, is, xi, ctum. Retrò, sive in contrariã partẽ traho. ἰσχυρῶς.
 GAL. *Retraire, retirer en arriere.* ITAL. *Ritirare,*
tirare in dietro. GERM. *Hingehen, oder hinderlich ziehen.* HISP. *Traber*
atras tornar atras. ANG. *To drave backe.* Senec. c. 15. de *conf. ad Marc.*
 Retraxit in arcũ mulieres natura. Cicero de *Senect.* Quo quidem me
 proficiscentem haud sanè quis facillè retraxerit. Ovid. 13. *Metam.*
dantem terga retraxi.
 Pro reducere, Suet. in *Cæs.* c. 41. Ex viginti trecentisque millibus
 accipientium frumentum retraxit ad centum quinquaginta, (id est,
 reduxit, coarctavit.) Retrahi fugitivi servi dicuntur, qui domum re-
 ducuntur ad herum. Terent. Retraham Hercle opinor, ad me illud idẽ
 fugitivum argentum tamen. Salust. In his erat Fulvius senatoris fi-
 lius, quem retractum ex itinere parens necari iussit. Translatè que
 dixit Varo 4. de *L. L.* Quare illa quæ jam majoribus nostris ade-
 mit oblivio, fugitiva si sedulitas Mueij & Bruti retrahere nequit,
 non si non potuero indagare, eo ero tardior.
RETRACTIO, contractio ac diminutio.
RETRACTUS, a, um, participium. ἰσχυρῶς. GAL. *Retiré en arriere.* ITAL.
Ritirato, tirato in dietro. GERM. *Hindersich gezogen, wider ombhin gezo-*
gen. HISP. *Trabido atras.* ANGL. *Dravin back.* Cic. 6. *Philip.* Ita mæ-
 stus rediit, ut retractus, non reversus videretur. Retracti proprie dicũ-
 tur, qui inter fugiendum capti, reducuntur eò unde fugerant. Salust.
Casil. Ceparius (namq; is paulò antè fuga retractus erat) Cneo Te-
 rentio traditur. Pro abdito. Liv. l. 6. bell. *Maced.* Thespensiuẽ empo-
 tium est in intimo sinu Corinthiaco retractatum. Suet. in *Aug.* c. 71.

Retractus ex magnis detrimentis, &c. Liv. lib. 4. d. 4. Emporium retra-
 ctum. Retractior, idem lib. 4. dec. 4. Murus retractior à mari, &c.
RETRIBUO, Recompensò, remunero. ἰσχυρῶς. GAL. *Ricompensare,*
remunerare. GERM. *Widergeltten, widergaben.* HISP. *Recompensa, galar-*
donar, tornar el pago. ANG. *To recompense.* Cicet. *pro Qu. Rosc. Comæd.*
 Nihil mihi detraham, quum illis exacta ætatis severissimè fructum
 quem meruerunt, retribuam. Idem antequam iret in exilium, Fidei
 conducit, in loco debitum retribuere. Inde retributio, ἀποδοσις.
RETRICES, cum, plur. tantum numero. Aquæ nomen supra viam Ardea-
 tinam, inter secundum & tertium lapidem, qua irrigabantur horti in-
 fra viam Ardeatinam, & Asinariam, usque ad Latinam. Hæc Festus
 citans Catonem de *cenfura Fulvii nobilioris.*
RETRIMENTUM, i, cujuslibet rei excrementum. ἰσχυρῶς. GAL. *Ordure,*
raclure, escume, & selles superfluitæ. ITAL. *Fecore.* GERM. *Außgereten,*
deronrah, onsauberkeit oder voust von einem jeden ding. HISP. *Hedor.*
 ANGL. *The scraping of or superfluitie of any thing.* ut Retrimentum
 olei, id est, amurca, sive humor aqueus. Varr. lib. 1. de *re rust.* cap. 64.
 Amurca quum ex olea est expressa, qui est humor aquatilis, ac re-
 trimentum conditum in vas fictile. In animalibus quoque excre-
 menta omnia tam humida, quam sicca, retrimenta vocantur, quæ à
 Celso appellantur recrementa Macrobi. lib. 7. In ventre fit prima di-
 gestio, cujus sex retrimenta sunt quæ per intestina inferiora, orificeo
 trudente labuntur. Idem, Aridiora retrimenta in alvum convenire
 refert, humidiora in vesicam trahi.
RETRITUM, πάλιν τριβίς, à reterendo, est iterum tritum, valdè tritum. GERM.
Durchreiben, verschlagen.
RETRÒ, adverbium, Ponè, à tergo. ἰσχυρῶς. GAL. *Der-*
riere, de reculons, en derriere. ITAL. *Di dietro, in dietro.* GERM. *Dahindenz*
hinderwoert, hinderlich. HISP. *Atras, à la parte trasera.* ANG. *Behind, on*
the bak sid. X. Ante. Terent. in *Heaut.* Est mihi ultimis conclave
 in ædibus quoddã retrò. Cic. 2. de *divin.* Tũ ei Deus præcepit ut per-
 gretet protinus quid retrò, atq; à tergo fieret, ne laboraret. Quint. l.
 1. *Retto tendimus nervos expulsi tela.* Ovidius 13. *Metamorphos.*
Ante retrò Simois fluit.
 Retrò idem valent (id est, recurrunt, convertuntur, recipiuntur)
 hæc argumenta. Interdum motum importat retrorsum Cicero lib.
 5. *Epist.* Retrò mihi ad Alpes iter incidit. Virg. 4. *Georg.*
en iterum crudelia retrò
Fata vocant.
RETRÒAGO, gis, retroegi, retroactum, Repello, retrorsum ago. ἰσχυρῶς.
 GAL. *Revaler & rabaisser, veister derriere.* ITAL. *Scacciare,*
ritirare, tirar in dietro. GERM. *Hindersich treiben.* HISP. *Lle-*
var atras. ANG. *To drive back.* Plin. l. 1. c. 44. Aut quos non honores,
 currusque illa sua violenta fortuna retrò egit, per mediam urbem
 Cenfore tracto. Quintilian. l. 11. c. 3. Capillos à fronte contra natu-
 ram retroagere, ut sit horror ille terribilis. Retroagere argumentum,
 idem Quintilian. Retroactus dactylus, Anapæstus, &c. Idem
RETROCEDO, is, ere, Regredior, retrorsum eo, retroeo. ἰσχυρῶς.
 GAL. *Reculer.* ITAL. *Andare in dietro, arricularsi.* GERM. *Hindersich weichen.* HISP. *An-*
dar atras.
RETROCESSUS, us, ui, ἀναποδοσις. Apul. in *Dogmate Plato-*
nis. Hinc illi & septem motus locorum habebantur, progressus, & re-
 trogressus, dexterioris ac sinistri.
RETROCITA tuba, ultro citroque ducta, quasi retrò citata. Lucr.
RETRODUCERE. ἀνάγω. Marrianus *D. lib.* 34. tit. 5. l. 15. Quædam sunt
 in quibus res dubia est, sed ex post facto retroducitur, & apparet
 quid actum est.
RETROËO, is, ire, Retrorsum eo. ἰσχυρῶς. GAL. *Aller en arriere, aller à*
reculons. ITAL. *Andar in dietro.* GERM. *Hindersich gehn.* HISP. *Andar*
atras. ANG. *To go back, to recule.* Plin. l. 2. c. 16. Retroire incipiunt stellæ.
RETROFERO, retrofers, tuli, latum, retroferte. ἰσχυρῶς. GAL. *Porter*
derriere. ITAL. *Portare in dietro.* GERM. *Hindersich tragen.*
 HISP. *Traker atras.* ANG. *To bring back.* Senec. in *Præfat. declam.*
 Nescio qua iniquitate, & ad malum pronitate naturæ eloquentia
 se retrotulerit.
RETROGRADIOR, eris, Retrorsum gradior. ἰσχυρῶς. GAL. *Mar-*
cher en arriere ou à reculons. ITAL. *Tornar in dietro.* GERM. *Hindersich*
gehn oder trätten. HISP. *Tornar atras.* ANG. *To go back or recoyle.* Plin.
 lib. 2. cap. 15. Ab his retrogradiuntur ad Solem, & occasu vespertino
 delitescunt. Idem lib. 8. cap. 15. Ob id retrograditur in pascendo.
RETROGRADUS, a, um, quod retrorsum graditur. ἰσχυρῶς. GAL. *Qui*
va en arriere, ou à reculons. ITAL. *Retrogrado.* GERM. *Das hinderlich*
geht. HISP. *Lo que anda hazia atras.* ANG. *That goeth backward.* ut
 retrogradus exortus, apud Plin. lib. 2. cap. 17. Retrogradum in Tauro,
 & Geminis non fieri.
RETROGRADÆ MENTES, i. contumaces: sumpta translatione ab equis re-
 fractariis.
RETRORSUS, vel Retrorsum, Retro versum. ἰσχυρῶς. GAL. *En*
tirant en arriere, à reculons. ITAL. *In dietro.* GERM. *Hindersich, oder*
hinderwoert. HISP. *Hazia atras.* ANGL. *Backward.* Horat. lib. 1. *Carm.*
nunc retrorsum
Vela dare, atque iterare cursus.
 Plin. lib. 7. c. 15. Ab ea gente retrorsus ad Cyrum annem produuntur
 ducenta viginti millia. Quintil. Retrorsus idem valent hæc argu-
 menta. (i. recurrunt,) recipiuntur, retroaguntur.
RETORSUS, a, um, retroversus, reflexus, obliquatus. ἰσχυρῶς. GAL. *En*
arriere. ITAL. *In dietro.* GERM. *Hinderwoert.* HISP. *Hazia atras.* ANG.
That is behind. Plin. lib. 2. c. 9. Negat Apollo pestem posse crescere
 quam nuda virgo restinguat: atque ita retrorsa manu ter dicat, to-
 tiusque ambo despuant. Apul. lib. 2. de *Asino.* Denique sæpe retrorsa
 respiciens substitit, id est, reflexa obliquata, retro conversa.
RETRUDO, is, Repello, quasi retrorsum trudo. ἰσχυρῶς. GAL. *Re-*
posser, pousser en arriere. ITAL. *Scacciare in dietro.* GERM. *Hindersich*
trucken. HISP. *Encerray por fuerza d empujar atras.* ANG. *To thrust*
back. Plaut. in *Epist.* Cæpi rursus vorsu ad illa paxillatim accede-

re, quasi retruderet hominum me vis invitum.
 Retrusus. Cic. de petit. Consul. Retrusa voluntas.
 RETUNDO, is, Repercutio, cuspidem vel aciem alicujus rei usu nimio, vel alio casu perstringo, atque hebetor. ἄμωλυόν. GAL. Reboucher; re-fouler. ITAL. Ripercuotere. GERM. Wider stumpff machen. HISP. Rebotar. ANG. To mak blunt or dull. Plin. lib. 16. cap. 4. Mollissima tilia, eadem videtur & calidissima: argumentum afferunt, quod citissime al-cias retundat. Gladios retundere, per translationem, pro eo quod est usum eorum vanum & irritum reddere, Cic. in Catil. Idemque gladios in Republica distinctos retudimus, mucronesque eorum a jugulis vestris rejecimus. Mucronem styli retundere. Idem pro Cluent. Improb- tatem alicujus retundere. Quint. lib. 6. c. 4. Idem Retunditur mucto ingenij pugna quotidiana. Item Liv. 3. dec. 4. Retundere linguas.
 RETUSUS, a, um, participium. ἄμωλυός. ἀμωλυός, ἀμωλυός. GAL. Rebouché, resoulé. ITAL. Rintuzato. GERM. Stumpff gemacht. HISP. Rebotado. ANG. Made blunt or dull. Col. lib. 4. Quod evenit in retulo & crasso ferramento. Plin. lib. 37. c. 13. Tantaque differentia est, ut alia ferro scalpi non possint: alia non nisi retulo: verum omnes adamante. Retusum ingenium cui contrarium est, acutum. Cic. 1. de divinaz. Et sunt partes agrorum, alia pestilentes, alia salubres: alia quae acuta ingenia gignant, alia quae retusa. Ovid. 12. Metam.
 Tela retusa cadunt, manet imperfossus, &c.
 Retusus etiam invenitur apud Plaut. Pseud. sc. 2. a. 1. Ad haec retunsa est. (securis.) Itidem vos estis plagis omnes. Idem ibid. sc. 4. a. 4. Mihi cor retunsum est oppugnando pectore.
 RETHURO, as, are, est aperire, contra id quod dicitur obthurare. Varr. in Agath. Pueri obscenis verbis novae aures nuptae rethurant. Ex Nonio, quamquam male apud eum redurata legitur.
 Revadiare, debitorem se agnoscere. Gl. vet.
 REVALESCO, is, ad sanitatem redeo. Cic. Convalesco. ἄναμιξις. ἀναμιξις, ἀναμιξις. GAL. Recouvrer santé. ITAL. Risarsi. GERM. Wider gesund werden. HISP. Reconvaler. ANG. To waxe whole. Gell. lib. 16. c. 13. Quod in eorum finibus sub ipso oppido ex capitali morbo revaluisset. Ovid. Epist. 20.
 Ne tamen ignores ope qua revalescere possis.
 Revalia, Revel. ad mare Balticum, V. E. Linorniae sub A. olim Rigeni.
 REVANESCO, is, iterum evalesco. ἄναμιξις. ἀναμιξις, ἀναμιξις. GAL. S'évanouir derechef, resvanouir. ITAL. Farfi di nuovo vano, suanire d' sparir di nuovo. GERM. Wider verschwinden oder zu nicht werden. HISP. Desvanecerse otra vez. ANG. To vanisch away. Ovid. 2. Amor. Eleg. 9.
 Quum bene pertasum est animique revanuit ardor,
 Nescio quo misera turbine mentis agor.
 REVHO, his, Navi, plaustris, vel jumento refero: reduco. ἄναμιξις. ἀναμιξις, ἀναμιξις. GAL. Ramener, rapporter. ITAL. Riportare. GERM. Wider umbhyn führen. HISP. Traher otra vez atras. ANG. To bring or carie againe. Plin. lib. 12. c. 17. Et Syria revehunt Styracem. Stat. 2. Theb.
 ———— sigamque superbis
 Arma tholi, quaque ipse meo quasita revocai
 Sanguine.
 Liv. lib. 7. ubi Ube, Jamque omitta cunctando victoria erat, quum Consul vulnere alligato reiectus ad prima signa, Quid stas miles, inquit? Ibid. lib. 3. Conficerent equos, virisque, nequis reveheretur inde ad praelium, aut integraret pugnam. Cic. de clar. Orat. Sed ad paulo superiorem aetatem reiecti sumus: nunc ad eam, de qua aliquantulum loquuti sumus, revertamur.
 REVELLO, lis, Abstraho, avello, aufero, refigo. ἄναμιξις. ἀναμιξις, ἀναμιξις. GAL. Arracher, oster à force. ITAL. Stirpare. GERM. Abreissen/wider dannen reissen. HISP. Arrancar. ANG. To pull away by force. Cic. Epist. 1. 15. Tabulam, in qua civium nomina incisa erant, revelli iussit. Colum. lib. 2. c. 3. Boves, quum ab opere disjunxerit, substrictos confricat, manibusque comprimat dorsum, & pellem revellat, nec patitur corpori adherere, Cic. 6. Varr. Nec prius illam crucem, quae etiamnum civis Romani sanguine redundat, quae fixa est ad portum, urbemque vestram, revellistis, neque in profundum abjecistis, locumque illum omnem expialtis, quam Romam, atque in horum conventum adiretis.
 REVULSUS, a, um, particip. Avulsus abstractus. ἄναμιξις. ἀναμιξις, ἀναμιξις. GAL. Arraché. ITAL. Stirpato. GERM. Abges rissen/dannen gerissen. HISP. Arrancado. ANG. Pulled away by force. Virg.
 ———— caput à cervice revulsum.
 Ovid. 12. Metamorph.
 Vltor adest Phareus saxumque è monte revulsum
 Mittere conatur.
 REVULSION, nis, Avulsio, abstractio. ἄναμιξις. ἀναμιξις, ἀναμιξις. GAL. Arrachement, revulsion. ITAL. Stirpamento. GERM. Abreissung/ aufreissung/ dannen reissung. HISP. Arrancamiento. ANG. Apulling away. Plin. lib. 13. c. 12. Sed ratio deprehendit vitium unius schedae revulsione plures infestante paginas.
 REVVELO, as, Detego, aperio. Χ. Velo. ἄναμιξις. ἀναμιξις, ἀναμιξις. GAL. Descubrir, reveler. ITAL. Rivellare, scoprire. GERM. Entdecken/wider auffdecken. HISP. Descubrir lo cubierto. ANG. To discover. Os revelatum. Ovid. lib. 6. Fast.
 Ore revelato quum primum luce patebit.
 Suet. in Galb. cap. 17. Revelato capite.
 REVENIO, is, Redeo, revertor. ἄναμιξις. ἀναμιξις, ἀναμιξις. GAL. Revenir. ITAL. Ritornare. GERM. Widertommen. HISP. Tornar à venir. ANG. To returne or come againe. Plaut. in Amphitr. Victis hostibus legiones reveniunt domum. Ibidem. Laudis compos revenit, Id solatio est. Idem Capt. sc. 3. a. 2. Tua ornatus reveniam ex sententia. Et in Menach. sc. 3. a. 5. Si senex revererit, ne me indicetis. Idem Mostell. sc. 1. a. 1. Sic huc primum reveniat senex. Cicero de Orat. Quum miles domum revenisset, egissetque lege in hereditatem paternam. Tacitus lib. 2. Ut quisque ex longinquo revererat, miracula narrabant. Revenire in gratiam. Plaut. Stich. Cumque eo reveni ex inimicitia in gratiam. Idem Amphitr. Inter eos rursus si reventum in gratiam est.
 REVETĀ, divisio dictionibus, vel Revera, unica dictione composita, Re

ipsa, certè, & quod vulgò dicimus, In rei veritate. ἄναμιξις. ἀναμιξις, ἀναμιξις. GAL. Veritablement, certainement, en verité. ITAL. In vero. GERM. Warlich/wie der handel an im selbst ist. HISP. Ciertamente, enverdad. ANG. In very deade or truly. Cic. pro Quint. Deinde habet ad- versarium P. Qu. verbo. Sext. Mævium, re vera hujus aetatis ho- mines disertissimos.
 Reverbero, as, are, Senec. 2. de Clementia, Omnem fortunae impetum re- verberabit, & arte se franget.
 REVĒRĒŌR, eris, Aetate, sapientia, vel dignitate antecedenti honorem defero, ejusque respectum in re quapiam agenda, aut non agenda ha- beo. ἄναμιξις. ἀναμιξις, ἀναμιξις. GAL. Reverer, honorer. ITAL. Reverire, ho- norare. GERM. Jemandt ehren vnd sörchten/zucht vnd ehr bevoeyen. HISP. Tener en reverencia y acatamiento, tener con reverencia. ANG. To reve- rence, to honour. Terent. in Hecyr. Sed nunc adventum tuum ambas, Pamphile, scio reverituras. Idem in Phor. — age, mitto imperium non simultatem meam Revereri; saltem non pudere. Cic. Attic. Sed mihi nihil est molestius, quam Statium manumissum: nec meum imperium, omitto imperium, non simultatem saltè revereri meam, id est, simult- tatem meam nihili facere, ejusque respectu non comoveri. Idem 2. de Inv. Observantiam, per quam aetate, aut sapientia, aut honore, aut aliqua dignitate antecedentes reveretur & colimus. Ovid. 4. Ep. 1.
 ———— & meriti lectum reverere parentis.
 Gell. cap. 11. lib. 11. Hunc Cicero ob doctrinam reveritus est.
 REVĒRĒNS, qui alteri defert honorem. ἄναμιξις. ἀναμιξις, ἀναμιξις. GAL. Qui revere. ITAL. Chi fa riverenza. GERM. Eht beweisen die sörcht/ehrend vnd sörchtend. HISP. El que haze reverencia. ANG. Thae honouret another. Plin. Epist. 307. Probum, industrium, atque inter ista reverentissimum mei. Ovid. 1. Metam.
 Non illo melior quisquam nec amantior aequi
 Vir fuit, aut illa reverentior ulla deorum.
 Aufonius:
 Quam reverens natas, quamque tui fuerim.
 Reverentior, Suet. in Calig. cap. 26. Nihilō reverentior levioque ex- ga Senatum.
 REVĒRĒNDŪS, Dignus reverentiā. ἄναμιξις. ἀναμιξις, ἀναμιξις. GAL. Re- verable, digne d'honneur & de respect. ANG. Werthe of honour. ut can- ties reverenda. Claud. 3. de rapt. Proserp.
 Nox reverenda specie tenebrarum.
 Ovid. in Ibin. Gell. c. 13. lib. 6. Querebantur (super cœnam) nec gravia, nec reverenda, sed colorumque quaedam lepida & minuta, & floren- tem vino animum laesentia, &c. ubi quidam libri non reverenda, sed verenda habent.
 REVĒRĒNTĪĀ, hoc est, ingenuus quidam pudor, cum observantia quadam conjunctus: qualis est minorum natu erga majores; & plebeciorum erga magistratus; & discipulorum erga præceptores. ἄναμιξις. ἀναμιξις, ἀναμιξις. GAL. Reverence, crainte honorable, honneur, respect. ITAL. Honore, riverenza. GERM. Ehrerbietung. HISP. Reverencia y acatamiento. ANG. Honour, reverence. Cic. 1. Offic. Adhibenda est igitur quaedam re- verentia adversus homines. Quintilianus, Reverentiam præstare lu- dici. Colum. lib. 11. cap. 1. Nisi magnitudo rei peperit reverentiam vel dicendi, vel profitendi penè immensam scientiam. Reveren- tia alicujus inservire, reverentia dignum colere ac revereri, ἄναμιξις. ἀναμιξις, ἀναμιξις.
 REVĒRĒNTĒR, Cum reverentia, siye honorificè. ἄναμιξις. ἀναμιξις, ἀναμιξις. GAL. Reverent- ment, avec reverence. ITAL. Con riverenza, riverentemente. GERM. Ehrerbietung, züchtiglich. HISP. Con acatamiento. ANG. Riverentlie. Plin. Epist. 151. Idem quam reverenter, quam fideliter amicos colat, mul- torum supremis judiciis.
 REVĒRTŌR, eris, deponens, & Revertor, redeo, quasi retrò vorto. ἄναμιξις. ἀναμιξις, ἀναμιξις. GAL. Retourner, re- venir. ITAL. Ritornar. GERM. Widertommen/wider vombföhren. HISP. Tornar atras. ANG. To come againe or retourne. Cic. pro Muran. Vnde cū honore discesseris, eodem cū ignominia reverti. Idem Appio, Ephesā Laodiceam revertit. Et lib. 3. Offic. Factus est ejus sistendi vas, ut si il- le non revertisset, moriendum esset ipsi. Plaut. in Aulul. Jam ad te re- vertor. Idem Most. sc. 4. a. 1. Iā revertor: diu est jam istuc mihi. Idem Pseud. sc. 2. a. 1. Dū ego revertor, facito hæc parata sint, (pro revertor.) Idem Menach. sc. 1. a. 4. Optimè, eccum revertitur. Idem Reverti in gra- tiam. Senec. c. 16. de consol. ad Marc. Aliquando reverti ponitur sim- pliciter pro Venire, accedere. Cic. de Fato, Ad Chryssippi laqueos re- vertamur: quum nihil de Chryssippo antea dixisset. Sciendū apud Ci- ceronem sæpè inveniri revertor activè, sed vix aliter quam in præ- terito, aut in temporibus ab eo formatis. Exemplum habes paulò ante.
 REVĒRTĒNDĪ, Ovid. Epist. 1.
 Nève revertendi liber abesse velis.
 REVĒRSŪRŪS, particip. Ovid. de arte amandi.
 Pœna reversura est in caput ista meum.
 REVĒRSĪŌ, nis, ipse revertendi actus, reditio, reditus. ἄναμιξις. ἀναμιξις, ἀναμιξις. GAL. Retour. ITAL. Ritorno. GERM. Widertkehrung/ wider- fommung. HISP. Tornada atras. ANG. A returning. Cic. 1. Philip. Ex- ponam vobis breviter consilium & profektionis & reversionis mex.
 REVĒRTĪCŪLŪM, dicitur ut diverticulum, ἄναμιξις. ἀναμιξις, ἀναμιξις, regressio, recessio, Apuleius Florid. lib. 4. Solis annua reverticula.
 Revidare, reverti. lege Revertere, aliàs Reviare. Sic Lucret. Traviam transire.
 REVĪLESCO, scis, scere. ἄναμιξις. ἀναμιξις, ἀναμιξις. GAL. Estra avily, de venir vil, & de petite estime. ITAL. Divenir vile, di poca stima, offere auvilito. GERM. Schlecht vnd vnechtbar werden. HISP. Tornar à ser vil. ANG. To become vile and nothing esteemed. Vile fieri. Senec. de tranq. vita. c. 15. Sed nec virtutis periculum est, ne admota revilescat.
 REVĪNCĪŌ, is, xi, ctum, Religo, retrò vincio, vel vehementer & arctè li- gero. ἄναμιξις. ἀναμιξις, ἀναμιξις. GAL. Relier, attacher, lier der- riere. ITAL. Legare molto à dietro. GERM. Wider binden oder hinderföh binden. HISP. Atar mucho atras. ANG. To tie hard, to tie behind. Virg. 2. Æneid.
 Ecce manus juvenem interea post terga revinctum.
 Cæsar 7. bell. Gall. Revinctuntur terrores, & multo aggere vestiantur.
 Ibid.

illa Rei apud Gell. cap. 2. lib. 1. Tunc prætozem ei, cuja res erat, dixisse, &c. id est, reo. Et Gallus Ælius apud Festum, reus est, inquit, qui cum altero litem contestatam habet, sive is egit, sive eum eo actum est. Postea autem proprie is reus dici cœpit, qui rem promiserat, & debet, & à quo aliquid petitur. ¶ reus agitur, qui accusatur. *ῥεῖνται, δῖωσται, δὴδωσται.* reus peragitur, qui damnatur. *ῥεῖνται, ῥεῖνται, ῥεῖνται.* Plin. jun. Dum ille peragitur reus, sedimus. Jureconsultus. Peregisse reum non aliis quis videtur, nisi condemnaverit. ¶ reus stipulandi, dicitur is qui stipulatur: quemadmodum reus promittendi, qui promittit. Author utriusque est Modest. l. 1. D. de duob. reis constit. ¶ reus pecuniæ. Africanus D. lib. 16. tit. 1. l. 17. Mulier & Titius cum in rem communem mutuarentur; ejuldem pecuniæ rei facti sunt. ¶ reus voti, dicitur is qui suscepto voto se numinibus obligat. Virg. 7. *Æneid.*

*Vobis latus ego hoc candentem in littore taurum
Constituiam ante aras voti rem.*

¶ Reus de vi. Cic. ad Atticum lib. 2. Nunc reus erat apud Crassum divitem Vectius de vi: & quum esset damnatus, erat iudicium postulaturus. ¶ rei barbam non radebant, neque vestem candidam gestabant. Gell. cap. 14. lib. 13. Item, Aperto capite in tribu fontes condemnabant reo: ut auctor est Plaut. in Capt. sc. 1. a. 3. Vide de hoc plura in verbo Damno.

Rea, æ, fœm. gen. Ovid. Eleg. 3. lib. 2. Trist.

Proxima hac vestiti criminis acta rea est.

Idem ibid. Eleg. 1. lib. 4.

Et mecum juncti criminis acta rea est. (Musa sup.)

Rex, vide Rego.

Rezania, *Rezan*, V. E. Moscoviæ, inter Occam & Tanaim fluvios sita, ortum Solis spectans, Moscuâ distat 36. milliariibus Germanicis.

R H

Rhã, *ῥᾶ*, vulgò *Edel*. Fluvius est Sarmatiæ Europææ, supra Pontum Bosphorum Cimmerium, non procul à Tanaide fluvio, teste Ptol. lib. 5. alio nomine Volga, & à Tartaris Edel nuncupatus, in cujus ripis nascitur nobilis illa radix quam à nomine fluvij hujus Rha Ponticum vocant Romani. Arabes rhabbarum, Plinius a hacoma, Celsus radicem Ponticam appellat. Vide Ruch. lib. 3. cap. 2.

Rhaba, *ῥᾶβα*, oppidum est ad sinum Ionicum: à quo deducitur gentile rhabæus. Steph.

Rhabathmoma, *ῥᾶβαθμομα*, tertia Palestinæ urbs, alio nomine Arcopolis dicta. Steph.

Rhabbatamma, *ῥᾶβατᾶμα*, *rabbâth hammon*, *ῥᾶβατᾶμα*, Montanæ Arabiæ oppidum, apud Steph.

Rhabdomantia, *ῥᾶδομαντεία*, divinatio per baculum. Druf.

Rhâbduchi, *ῥᾶβδουχι*, *schoiterim*, *ῥᾶβδουχοι* } Græco nomine dicebantur quos Romani lictores appellabant: tracta appellatione à virgis & fascibus, quæ magistratibus anteferebant. Virgâs enim *ῥᾶβδους* Græci nominant.

Rhabilus, *ῥᾶβιλος*, Arabum rex qui Antigonum Macedonum regem interemit in vico cui à re ipsa Motho nomen indicum fuit, quod mortis locum Arabum lingua significat. Vide Stephanum in dictione, *Motho*.

Rhâcinûs, i, piscis pulli coloris, à nomine eorum qui Halieutica scripserunt, præterquam ab Ovidio, commemoratus: ob id fortassis, quod non alibi, quam in Ponto nascatur, ubi supremis suis temporibus opus hoc Ovidius inchoavit. Vide Plinium lib. 32. cap. ult.

Rhacoma, herba de qua Plinius lib. 37. cap. 12. rhacoma (inquit) affertur ex his quæ supra Pontum sunt, regionibus. Radix costo nigro similis, minor & rufior paulò, sine odore, calefaciens gustu, & astringens. Ruellius eandem putat cum ea, quam supra Rha Ponticum vocari diximus, suspicatur tamen apud Plinium vocem esse corruptam.

Rhâdãmânthûs, *ῥᾶδᾶμᾶνθους*, Iovis ex Europa filius, & rex Lyciæ, qui quod se verus fuerit iustitiæ executor, fingitur à Poëtis apud inferos nocentum explorare culpas. De quo Virg. *Æneid.* lib. 6.

*Gnosius hæc Rhadamanthus habet durissima regna,
Castigatque, auditque dolos, subigitque fatari,
Qua quis apud superos furto latus inani,
Distulit in seram commissa piacula mortem.*

¶ Minos leges ferebat: Rhadamanthus observare faciebat. Plut. in *Theso*.

Rhadata, æ, *ῥᾶδατα*, oppidum Syenitarum in Æthiopia, in quo felis aurea pro Deo colebatur. Author Plin. lib. 6. c. 29.

Rhæbus, *ῥᾶβος*, curvus: unde *ῥᾶβουκαλῆς* loripes.

Rhædestus, urbs Thraciæ ad littus Propontidis, hodie *Rodosto*.

Rhegium, *Reggio*, in Italiæ humero, ut ait Plinius, situm, totius Calabriæ metropolis, & sedes Archiepiscopalis antiquissima, dicitur Rhegium Iulij, ad alterius Rhegij discrimen.

Rhegium Lepidi, *Reggio*. V. E. antiqua Æmiliæ, sub A. Bononiensi.

Rhætii, *ῥᾶίτι* Stephano populi à Tuscis oriundi, qui à Gallis sedibus suis pulsi, loca utrinque Alpibus vicina occuparunt, & à nomine Rhæti ducis sui Rhætiam nominarunt. Hinc Rhæticiæ vites, & Rhæticum vinum, inter generosa Italiæ vina non postremum locum obtinens. Nascitur autem hoc in Rhæticiæ parte quæ ab Alpium radicibus Veronam Comumque pertingunt.

Rhætia, *ῥᾶίτια* Stephano, Europæ regio est, quæ (ut lib. 2. Ptolemæus refert) ab Occasu limites habet montem Adulam, & fontes Danubij & Rheni, ab ortu Lycum fluvium, qui in Danubium exit, & Rhætiam à Vindelicia dividit: à Septentrione Danubium: à Meridie Alpibus terminatur supra Galliam Cisalpinam. Post Rhætiam, versus Orientem sequitur Vindelicia, cui Noricum adhæret, Æno tantum fluvio disuncta. } Die *ῥᾶίτιο*. } Dividitur hodie Rhætia in duas partes, superiorem & inferiorem. Superior Rhætia appellatur totus ille tractus qui ab Helvetiorum finibus initium sumens, bonam Galliæ Cisalpinæ partem ad Larium usque lacum occupat. Hujus tractus incolæ vulgò *Grisones* appellatur. } Die *ῥᾶίτιο*. } Inferior à Lyco amne qui hanc à superiore dividit, sumit principium, & usque Ænum fluvium porrigitur, qui Rhæticiæ & Norici terminus

est. Hanc hodie incolunt Boioarij. } Das *Beiersland*. } Rhætico, onis, mons est in Rhætia, ut est author Pomponius Melam. lib. 3.

Rhæticus, a, um, unde Rhæticum vinum, quo maximè delectatus est Augustus, ut testatur Suet. in eius vita. c. 77.

Rhaga, æ, sive Rhagæ, arum, *ῥᾶγα*, *ῥᾶσαι*, Mediæ urbs à Nicatore condita, & ab ipso quidem Europus, à Persis verò Arfacia appellata. Author Strabo lib. 11.

Rhägädës, *ῥᾶγᾶδης*, & Rhagadia neutri generis, Vocantur scissuræ quæ in sede & pedibus proveniunt. Diætæ rhagades à verbo Græco *ῥᾶγᾶ*, quod significat abrumpo. Plin. lib. 23. cap. 4. Attrita sanatur, & furfures, rhagadas, condylomata, articulos luxatos. Idem c. 7. eiusdem libri, Arboris ipsius cinis ex melle.

Rhägïôn, *ῥᾶγᾶιον*, Aranei genus acino nigro simile, pedes brevissimo habens, osque quàm minimum, idque sub alvo, ita dictum ab acini parvi similitudine, quod Græci *ῥᾶγᾶιον* appellant. Vide Plinium lib. 29. cap. 4.

Rhägöidës, tunica, *ῥᾶγᾶιδῆς*, tertia oculi tunica est, inter *ῥᾶγᾶιδῆς* & *ῥᾶγᾶιδῆς* sita, nigra uvæ acini similitudinem referens: unde & nomen accepit. Ducit originem ex tenui meninge: unde & *ῥᾶγᾶιδῆς* appellatur. Parte sui anteriore, & media, foramen habet quod pupillam vocamus, Celsus lib. 7. cap. 7. de natura oculorum loquens, Oculus, inquit, summas habet duas tunicas, ex quibus superior à Græcis, *ῥᾶγᾶιδῆς* vocatur. Ea, qua parte alba est, satis crassa, pupillæ loco extenuatur. Huic inferior adjuncta est, media parte qua pupilla est, modico foramine concava, circa tenuis, ulterioribus partibus ipsa quoque plenior, quæ *ῥᾶγᾶιδῆς* à Græcis nominatur. Hæ duæ tunicæ quum interiora oculi cingant, tursus sub his coeunt, extenuatæque & in unum coactæ, per foramen, quod inter ossa est, ad membranam cerebri perveniunt, eique inhærescunt. Sub his autem, qua parte pupilla est, locus vacuus est.

Rhagologus, *ῥᾶγᾶλόγος*, acinos colligens. Est epitheton echini.

Rhâmnes, sive Rhamneses, equites Romani erant, vel una ex Romanis tribubus. *Acron*. Rhamnes, Luceres, Tatienses, Romanæ tribus erant: vel ut verius, equites. Varro lib. 4. de L. L. Ager Romanus primùm divisus in partes tres: à qua tribus appellata, Tatiensium, Rhamnum, Lucerum nominata, ut ait Ennius: Tatienses à Tatio, Rhamneses à Romulo, Luceres (ut ait Junius) à Lucumone. Hæc ille. Rhamneses, vide Plut. in *Romul*.

Rhâmnes, eris, penult genitivi prod. *ῥᾶμνῆς*, Regis & auguris nomen, qui Turni partes sequutus, noctu dormiens, à Niso est interceptus. Virg. lib. 9. *Æneid*.

*— simul ense superbum
Rhamnetem aggreditur, qui sorte tapetibus altis
Exstructus, toto preflabat pectore somnos.*

Rhâmnius, *ῥᾶμνῆς*. Genitivum facit Rhamuntis: sicut Amathus Amathuntis: Trapezus, Trapezuntis. Erat autem Rhamnus, Atticæ regionis vicus, Amphiarai templo, & Nemeis Phidiacæ simulacro insignis. Vide Pomponium Melam lib. 2.

Rhâmniusius, a, um, quod est ex Rhamnunte, *ῥᾶμνῆσιος*. Ter. in *Adel*. Hoc certe scio, Rhamnusium se aiebat esse.

Rhâmniusia, *ῥᾶμνῆσια*, Indignationis dea, quam Græci *Νέμεσις* vocant: quæ ab iis pœnas repetere existimabatur, qui præsentibus bonis se indignos præbuisset. Idcirco autem Rhamnusia dicta est, quod ejus simulacrum pulcherrimum Rhamnunte (is Atticæ vicus est) coleretur, ab Agoracrito Pario Phidiæ discipulo, cœlatum. De hæc Ovid. lib. 5. *Trist*.

Exiget ut dignus ultrix Rhamnusia pœnas.

Rhamnusis, idis, Patronymicum fœm. *ῥᾶμνῆσις*. Ovid. 4. *Metam*.

— memoremque time Rhamnusidæ iram, hoc est, Rhamnusiam.

Rhâmnius, i. } *ῥᾶμνῆς*. GAL. *Burgespine ou verperrin*. ITAL. *Pruna*, albero spinoso. GERM. *Weisser strechdorn*. HISP. *Cambron*. ANGL. *A robin*. } Rubi genus est candidius & fruticosius, spinosus spargens, rectis aculeis, non ut cæteri aduncis, foliis majoribus. Sunt & alia Rhamni genera, quæ vide apud Plin. lib. 24. cap. 14. & Ruellium lib. 1. cap. 123.

Rhampsinus, *ῥᾶψῆνῆς*, Rex Ægypti, Protei successor, qui filiam suam prostituit, ut ærarij sui furem deprehenderet. Vide Horat. lib. 2.

RĀPHĀNŪS, i, *ῥᾶφᾶνῆς*. Dioscoridi. } GAL. *Raiifort*. ITAL. *Radice, rovano*. GERM. *Rätig*. HISP. *Ravano*. ANGL. *Radisch*. } Herba est nostrissima, quam Romani Ridicen vocant, in assatarum carniū condimentis præcipuam habens gratiam.

Rhaphanus agria Plinio, *ῥᾶφᾶνῆς ἄγρια*, Dioscoridi. Herba est ad raphani similitudinem accedens, quam Romani & raphanum sylvestrem, & armoraciam vocant. Vulgus *repensiam* appellat.

Rhaphæa, *ῥᾶφᾶνα*, apud Ptolemæum lib. 5. cap. 16. Urbs Palestinæ iudææ ad Jordanem fluvium, quæ hodie *Rama* appellatur.

Rhâphîus, animal est effigie lupi, pardorum maculis, quod ante ludos Pompeij magni Roma non viderat. Alio nomine dicitur *Chæus*. Vide Plin. lib. 8. cap. 19.

Rhêa, *ῥᾶ*, cœli & terræ filia, quæ alio nomine Cybele, *ῥᾶβῆ*, dicitur. } Die *ῥᾶου Saturni* / soni Cybele genant. } Vide *Cybele*.

Rhea Sylvania, *ῥᾶ σελῆνια*, filia fuit Numitoris, Remi & Romuli mater, quæ alio nomine Ilia dicitur. Vide Liv. lib. 1. ab Urbe, & ea quæ supra annotavimus in dictione *Ilia*.

Rhêbas, *ῥᾶβᾶς*, Orpheo in *Argonaut*. fluvius est in faucibus Bosphori Thracij. Plin. lib. 6. c. 1. Ergo à faucibus Bosphori est amnis *Rhêbas*, quem aliqui *Thæsum* dixerunt.

Rhêcta, *ῥᾶκτᾶς*, effractor.

RHÊDĀ, æ, genus vehiculi: currus, in quo gestabantur nobiliores in vilis suas, cuiusmodi sunt hodie, quos Itali *cochos* vocant. } *ῥᾶδᾶ*. } GAL. *Pne sorte de chariot leger, un coche*. CARROCE. ITAL. *Cochio*, *carreta*. GERM. *Ein ringer Forten/ein roll roagen*. HISP. *Coches, carri*. ANGL. *A coche or chariot*. } Quintilianus cap. 9. lib. 1. Gallicum vocabulum

bulum esse docet, ejusdem ferè significationis cujus est apud Latinos Carruca. Galli vocant etiam *Carroce*. Cicero *Attic. lib. 5.* Hanc epistolam dictavi sedens in rheda, quum ad castra proficisceretur. Rheda meritoria. Sueton. *in Cas. cap. 57.* Longissimas vias incredibili celeritate confecit expeditus, meritoria rheda, centena passuum millia in singulos dies. Et Gell. *cap. 25. lib. 10.* In rheda disputabat sedens.

Rhedarius, dictus est auriga, rectorque ipsius rheda. ῥηδάρης. GALL. *Charretier, cocher.* ITAL. *Carrister.* GER. Ein furman oder karret/der ein roßwagen führt. ANG. *Carretero.* Cic. *pro Milone,* Adversus rhedarium occidunt.

Rhedarius, adjectivum, ῥηδάρης, ut Rhedarius mulus, qui rhedam ducit. Varro 3. *de re rust. cap. 17.* Celerius voluntate Hortensij ex equili educeres rhedarios, ut tibi haberes mulos, quam è piscina barbatum mullum. Inde *Epirrhedium*, de quo supra.

Rhedones, Gallia populi in Ducatu Britannia, de quibus Cæsar. *Comment. Vulgo Rhenes.*

Rhema, ῥήμα, civitas quaedam. Est sinus juxta Persicum sinum Steph.

Rhegyum, ῥήγιον, Stephano. Extremum agri. Bruti oppidum est, ut Græci nomen dedere à fractura fractum, quod ibi Sicilia ab Italia creditur esse avulsa, ῥήγιον enim Græcis rumpere est, & ῥήγιστος, ruptura. Hujus oppidi incolæ dicti sunt Rhegyini ῥηγίωσι Stephano. Regium sine aspiratione, Cisalpinæ Gallia oppidum est, non longè à Parma. & Murina à Lepido instauratum, quod & Regium Lepidi, ad differentiam alterius dicitur, à quo Regienses, vulgo *Reggio.*

Rhembus, ῥήμβος, vel ῥήμβος, vagabundus, erro.

Rhemî, ῥήμι, populi Gallia Belgica, Mediomatricibus, & Leucis finitimi, ut scribit Cæsar *in Commentariis*: unde pretiosissimum telæ genus Rhemense, communicata aliis quoque Galliarum populis textrini gloria. Meminit horum Plin. *lib. 4. cap. 17.* Vulgo *Reims.*

Rhencia, ῥήνεια, Exigua insula Delo usque ad eò vicina, ut à Polycrate Samiorum tyranno duæ hæ insulæ catenis aliquando fuerint connexæ. In hanc defunctos suos Delij inferebant: eò quod in Delo nec parere licebat, nec mortuos sepelire, nec canem, alere. Autor Thucyd. *lib. 1. & 3 belli Peloponn.*

Rhenones, vestes pellicæ ex ovium præcipue, & caprarum pellibus confectæ. ῥήνονας, σιουρας. GALL. *Grosses robes fourrés.* ITAL. *Veste grosse foderate.* GER. *Beltstleid* vorab auß schaff oder geysfellen gemacht. HISP. *Gamarros* è vestidura ide pellosas. ANG. *Furred garments.* Varro *lib. 5. de L. L.* Rheno Gallica. Meminit Salust. & Charisius, quæ vox à Græcis fluxisse putatur, qui oves ῥήνας appellant. Quanquam non desunt qui à Rheno fluvio nomen sumpsisse existimant, propterea quod Rhenani populi hæc peculiariter utebantur. Cæsar *in Commentariis lib. 6.* scribit, Germanos uti parvis rhenonum tegumentis.

Rhenus, ῥήνος, & Rhenum, utroque modo dicitur præ fluvio insigni Germaniam à Gallia dirimente, qui de jugo Rheticarum Alpium defluens, circa Batanorum fines in tria cornua dividitur, totidemque ostiis in Oceanum influit. Tria Rheni cornua, teste Alamerio *in Tacitum*, & Clareano *in Casarem* à Germanis hodie nominantur, Lecca, VValis, & Isella: quorum postremum olim non erat: sed à Druso adversus Germanos bellum gerente, ducta fossa à Rheno ad mare, effectum est ut munimentum esset adversus incursum Barbarorum. Quare mirum non est si tertium hoc ostium Virgilio fuerit ignotum, qui Rhenum vocat bicornem, quasi duo ostia habentem. Horat. *de Arte Poëtica*, Rhenum protulit in neutro genere, quum ait,

Aur flumen Rhenum aut pluvius describitur arcus.

Vulgo *Rin.* Der Rhein. Est item Rhenus Bononiensis, Italiae fluvius apud Bononiam, cujus meminit Plin. *lib. 3. c. 16.*

Rheon, ῥήων, à Græcis appellatur radix nobilis, quam Romani Rhepenticum, Arabes Rhabarbarum vocant, de hac vide supra in dictione *Rha.*

Rhesus, ῥήσος, Thracia Rex, qui quum Troianis adversus Græcos auxilio venisset, noctuque hostium castra vellet explorare, ab Vlysse, & Diomede interceptus est, & interfectus, ut latius describit Homer. *lib. 10. Iliad.* Ovid. *13. Metam.* Petij tentoria Rhesi. Est & Rhesus Troiadis fluvius, non procul ab Ilio fluens, teste Strabone *lib. 13.*

Rhetia, & Rhetus, ti, Rhetico, conis & Rheticus, a, um, ut Rheticum vinum: vide *Rhatia*, supra.

Rhetor, ῥήτωρ. GALL. *Retoricien, orateur.* ITAL. *Retore colui ch' insegna l'arte oratoria.* GER. Ein lehrer der kunst des zierlichen und Meystertlichen redens. HISP. *Salio en arte de bien orar, el que enseña la retórica.* ANG. *A Rhetoricien.* Qui artem oratoriam docet, differtque ab oratore, quod orator, sit qui judiciis, & concionibus causas agit: rhetor qui rhetoricen proficitur: declamator, qui aut docendi alios, aut exercendi se gratiâ fictam causam agit, ut in veris postea causis sit exercitator. Cicero. *2. Frat. Pætonius Rhetor*, homo, opinor, valde exercitatus. Idem *4. Philipp.* Quasi rhetor ille te disertum facere potuisset. Apud Græcos tamen rhetores etiam dicuntur qui apud Latinos oratores, nec mirum, quum ab eloquendo rhetores dicti sint, teste eodem *3. de Orat.*

Rhetoricæ, & sive Rhetoricæ, dicendi ars. ῥητορικὴ. GALL. *Retorique.* ITAL. *Arte de ben parlare, retorica.* GER. Die kunst zierlich und wol zu reden. HISP. *La retorica, arte de bien hablar.* ANG. *Rhetorick.* Cicero *2. de finib.* Zeno omnem vim loquendi in duas partes tributam esse dicebat: rhetoricam palmæ extensæ, dialecticam pugno similem esse, quod latius loquerentur rhetores, dialectici autem compressius. Quint. *lib. 2. c. 15.* Huic ejus substantiæ maximè convenit definitio, rhetoricen esse bene dicendi scientiam.

Rhetoricæ, orum. ῥητορικῶν. GALL. *Libres de retorique.* ITAL. *Libri de retorica.* GER. *Rhetorische bücher* das ist in welchen die kunst begriffen ist. HISP. *Libros de retorica.* ANG. *Bookes of rhetorick.* Libri rhetorica conscripti, sive ipsæ præceptiones rhetoricæ. Cicero. *Calepini Pars I I.*

de Fato, Mihi vestra rhetorica satis non sunt.

Rhetorici, orum, substantivum generis masculini, Libri de Rhetorica scripti. Quintil. *lib. 3. cap. 1.* Post quem tacere molestissimum foret, nisi & rhetoricos suos ipse adolescenti elapsos diceret. de Cicerone. Idem numero quoque singulari usus est *lib. 3. c. 1.* Sicut & Ciceronis quoque rhetorico primo manifestum est. Et rursus *cap. 8.* Nec me fallit, in primo Ciceronis rhetorico aliam esse loci negotialis interpretationem.

Rhetoricus, a, um, ῥητορικὸς, ἢ ὄν, oratorius, quod ad rhetorem, sive rhetoricen pertinet. Cicero. *2. de Orat.* Rhetoricis quibusdam libris, quos tu agrestes putas, More rhetorico loqui. Idem *1. de Orat.* Ars rhetorica, Idem *4. de finib.*

Rhetoricoteros, ῥητορικώτερος, magis Rhetor. Cicero. *3. de Orat.* Quæ quum dixisset, in Albutium illudens, ne à me quidem abstinuit.

Crassum habeo generum, ne rhetoricotero tu sis.

Versus est fictus à Cicerone, ad antiquum morem, Rhetoricotero dixit pro *rhetoricoteros*. Veteres enim, s, finalem frequenter elidebant.

Rhetoricè, adverbium. ῥητορικῶς, rhetorico more, oratorio artificio. Cicero. *de claris Oratoribus.* Hanc enim mortem rhetoricè & tragicè ornare potuerunt. Idem *2. de finib.* Rhetoricè igitur, inquam, nos MAVIS, quam dialecticè disputare.

Rhetorico, rhetoricè loquor: suaviloquens sum ad decipiendum. Novius *Asino*, Age nunc, quando rhetoricasti, responde quod te rogo.

Rhetoricor, aris, Rhetorum more loquor. ῥητορικῶν. Hieronymus *contra Helvidium*, Rhetorici sumus, & in morem Declamatorum paululum lusimus. Vilitatius verò est

Rhetorico, as, Rhetoricè loquor. ῥητορικῶν. Pompon. apud Non. Jam Rhetoricas.

Rhetra, lex. nominatim Lycurgi II. rhetra vocabantur, ut axones Solonis. Est autem ῥήτρα dictio, lex, pactum, conventio, & decretum.

RHEUM, atis. ῥήμα. GALL. *Rheume, catarre, defluxion.* ITAL. *Descesa di humore.* GER. Ein stuss, vorab der von dem haupt abhin felt. HISP. *Decurso*, è avenida de humor. ANG. *A rheume or catarre, distilling of humours frome the head.* Fluxio humoris à cerebro in partem aliquam decumbens, à ῥήμα, fluo.

Rheumaticus, adjectivum. ῥηματικός. GALL. *Rheumatique, catarreux.* ITAL. *Reumatico.* GER. Dem oft die stuss abhin fallen haupt stüßig. HISP. *Que tiene romadizo.* ANG. *Sick of the catarre or humores distilling frome the head* Qui rheumate, sive fluxione laborat. Plin. *lib. 19. c. 6.* Aut tritas clysteribus infundendas orthopnoicis, aut rheumaticis.

Rheumatidion, as. Ea voce Theodorus Priscianus Medicus aliquoties utitur, pro Græca ῥευματισμός: ut, si oculi rheumatiaverint.

Rhumatismus, i. ῥήματισμός. GALL. *Rheume, catarre.* ITAL. *Sfredimento.* GER. Ein hauptstuss so den pntsel machet. HISP. *El romadizo.* ANG. *The reume, or catarre.* Fluxio humoris à cerebro manans, odoratus instrumentum obturans, & gravedinem afferens. A verbo ῥήματιζομαι, quod est infusione noxij humoris infestor & gravedine laboro. Plin. *lib. 22. cap. 18.* Decoquantur in cibo contra fluxiones, quas Græci rheumatismos vocant.

Rhēxēnor, ῥήξηνωρ, Nausithoi filius, & frater Alcioni Phæacum regis, & pater Arctes, ab Apolline sagittæ ictu interfectus, teste Homero *circa initium lib. 7. Odyssæ.*

Rhexia, herba.

RHINA, ῥήιν, piscis est quæ & squatina. Plin. *lib. 3. c. ult.* Rhina quem squatum dicimus, &c.

Rhinobatus, vide *Rhina.*

Rhinocephalus, ῥηνοκέφαλος, animal. Gesnerus ex physiologo obscuro dicit, quod cervicem equinam habeat cum universo corpore, & flammæ ex ore eructet, quibus homines pereant. Vox est ex ῥήιν & κεφαλή, quasi dicatur *nasciceps.*

RHINOCĒROS, otis. ῥήνοκερὸν ὄν. ῥήνοκερὸς. GALL. *Une sorte de beste en Egypte qui a une corne sur le nez, une licorne.* ITAL. *Animale in Egitto ch' ha un corno su'l naso.* GER. Ein groß vierfüßsig zhyer in Egypten/hatt an der Nasen ein Horn. HISP. *Animal que tiene un cuerno sobre la nariz.* ANG. *An unicorn.* Animal quadrupes, habens in nare unum cornu, unde hominem sagacem, & prudentem, nasum rhinocerotis habere dicimus. Marr. *lib. 1. ap. 3.*

— juvenesque, senesque,

Et pueri nasum rhinocerotis habent.

Rhinoceros (inquit Plin. *lib. 8. cap. 20.*) genitus hostis elephanto: cornu ad saxa limato præparat se pugna, in dimicatione alvum maximè petens, quam scit suis ictibus perviam esse. Solinus dicit repandum esse, id est, recurvum ejus cornu, & attritum cautibus in mucrone excitari: pugnatèq; cum elephantibus, longitudine parem, brevioribus cruribus. Pausanias affirmat rhinocerotæ duo habere cornua, alterum insigni magnitudine ex naribus extans: alterum quod supernè erumpit, exiguum quidem, sed validissimum. Felius, Rhinocerotæ quidam putat esse bovem Ægyptium, Suet. *in Aug. cap. 43.* Publicare Rhinocerotem apud Septa: Tigrim in scena, &c. Rhinoceros, metaphoricè, Lucilio dicitur, qui dente eminente bronchus est: ejus versus est,

Bronchus bovillanus dente averso eminus, hic est rhinoceros.

Compositum nomen à ῥήιν, ῥήινος, quod nasum significat, & κίρας cornu. Marr. *lib. 14.* rhinocerotem figuratè posuit pro gutto ex rhinocerotis cornu confecto, quo oleum in balneis lotorum corporibus guttatim solebat instillari. Verba ejus sunt hæc,

Gestavit modo fronte me juvencus:
Verum rhinocerotæ me parabis.

Rhinocerotus, a, um, ad rhinocerotæ pertinens.

Rhinoclistia, alterum callæ herbæ genus, de quo Plinius *libro 27. cap. 8.*

Rhiphæi montes, ῥήιπαι ὄρη, montes Septentrionales Scythia: quorum meminit Plin. *lib. 4. cap. 12.* Græci hoc nomen in secunda syllaba non aspirant, quod δὲ ῥήιπιδος, hoc est, à flatu vi deductum putent: quod ibi vehementissimi esse dicantur Boreæ flatus. Mittero nachtsche schneeberg in Scythia. Latini tamen tenuem mutar in aspiratam,

ratam, ad differentiam Rhipazorum montium, teste Servio, qui in Arcadia collocantur.

Rhiphæus, a, um, ῥιφαιός. Virg. 3. Georg. Gens effrana virum Rhiphæo tunditur Euro.

Rhiphæus, Rhiphei, ῥιφίης. Vnus ex Centauris Ixionis & Nubis filius: cuius meminit Ovid. l. 12. Metam. Fuit & Rhipheus Troianus, iustitiæ nomine Troianis omnibus prælatus: ut placet Virg. l. 2. Æneid.

Rhithymnæ, ῥιθυμνα, urbs in latere Septentrionali Cretæ insulæ. Ptolem. lib. 3. cap. 17.

Rhium, ῥίον. Promontorium est Achaïæ propriè dictæ, ad ipsum ostium sinus Corinthiaci. Est & alterum Rhium Ætolia promontorium. quod à Thucydide Rhium Molycricum, ῥίον μολυκρικόν, à Molycria vicina urbe appellatur. Plin. lib. 4. cap. 4. Antirhium vocat. Duo hæc promontoria angusto freto dirimuntur, septem circiter stadiorum latitudine: idque est ostium sinus Corinthiaci, quem Thucid. lib. 2. Crisæum sinum appellat.

Rhiza, radix, ῥίζα. Est & herbae genus sine flore & semine. Hipp.

Rhizias, ῥιζίας, succus est à radice lasperitij profluens: nam qui è caulibus exprimitur, caulibus appellatur. Plin. lib. 19. c. 3.

Rhizotomus, ῥιζοτόμος, qui ῥίζας κόπτει, radices excidit, & eas colligit. Sed ῥιζοτόμος, herba, species iridis Illyriæ subrufa.

Rhizotomicus, a, um, ῥιζοτομικός, ad radicem excisionem faciens.

Rhizophagus, ῥιζοφάγος, radicibus vescens.

Rhodanus, ῥόδαος, fluvius Gallia rapidissimus, à Rhoda Rhodiorum oppido: ut ait Plin. lib. 3. cap. 4. Hier. in Comment. Epist. ad Galat. Rhodam Rhodiorum coloni locaverunt: unde amnis Rhodanus nomen accepit. Nascitur in Alpibus quæ Italiam à Gallia dividunt, non longè à fontibus Rheni, & Danubij. Fertur per Lamnum lacum, & versus Occidentem per Galliam, Ararim apud Lugdunum suscipit. Inde ad Meridiem conversus, & Isaram, Druentiamque suscipiens, apud Heracleam uno ostio, & paulò ulterius duobus aliis in mare Tyrrenum irrumpit. Vulgò ῥοδανός. Rhodanus, Nilus, Istrus (qui & Ister, & Danubius appellatur) flumina tria omnium maxima. Vide Gell. cap. 7. lib. 10.

Rhodā, ῥόδα, Nymphæ marinæ nomen, Oceani & Tethyos filia, à rosco, ut videtur, genarum colore impositum. Hesiod. in Theolog. Ἰστέπαι Κλυδμήνη. ῥόδα. Καλλιόνη. Plaut. in Curo. sc. 1. a. 3. Rhodiam atque Lyciam subegit. Est & vitis, uvæque genus è Rhodo insula primum in Italiam advectum. Virg. 1. Georg.

Non ego te mensis, & diis accepta secundis Transierim Rhodia.

Rhodia radix, herba, Germanis Rosenwurz: ῥόδια ῥίζα. Dioscor. à Rhodon ῥόδον rosa; nam attrita rosæ odorem spirat.

Rhodigium, ῥοδίον, V. E. ditiois Venetæ, sub A. Ravennate.

Rhodinus, a, um, ῥόδινος, ῥ, ὄν, roseus, ex rosæ factus: ut

Rhodinum oleum, ῥόδινον ἔλαιον: ex rosæ, quod rosaceum nostri nuncupaverunt. Est enim ῥόδινος adjectivum à ῥόδος, quod Latine rosam significat. Olei huius meminit Plin. lib. 15. c. 7.

Rhodinum unguentum, ῥόδινον μίγμα, quod fit oleo rosaceo, de quo Plin. lib. 15. c. 7.

Rhoditēs, ῥοδίτης, gemma à rosæ rubore nomen sortita. Plin. lib. ult. cap. 11.

Rhododāphne, ῥοδοδάφη, frutex est quem alio nomine vocant Rhododendron, florem habens similem rosæ, folium autem deciduum simile lauri foliis: unde rhododaphne appellatur, nomine ex rosa, & lauro composito. ῥόδον enim Græci appellant, quam nos rosam: & quam nos laurum dicimus, illi vocant δάφνη.

Rhododēndrōs, sive Rhododendron. ῥοδοδάδρον. Diosc. Frutex est florem ferens rosæ similem, foliumque deciduum, non dissimile lauri foliis: unde & rododaphnen appellant. Rhododendron autem idcirco vocant quod in arbusculæ altitudinem crescat. δένδρον enim arborem vocant: quasi dicas arborem rosas ferentem, vel rosam arborescentē. Nascitur in Helvetia in montanis & sylvestribus locis juxta rivus ferè, herba ad hominis proceritatem, floribus purpureis, foliis salicis, flores siliquarum rudimentis præfixi hærent. Siliquæ triū ferè digitorum longitudine floccis sive lanis aliis plenæ sunt, floret particularim, caules & ramuli rubent. à nullo quod sciam, qui nostro seculo plantarū historiam excoluerūt, descripta, præter Gesnerum in Cane. c. 8. Effertur autè tam feminino genere quam neutro. Pl. l. 16. c. 20. Et quamvis herba Sabina dicatur rhododendron, Idem l. 24. c. 11. Rhododendros ne nomen quidem apud nos invenit Latinum.

Rhomelch, ῥοδόμηλι, mel rosaceum, confectio ex ῥόδοις καὶ μέλιτι.

Rhomelum, ῥοδόμηλον, confectio ex ῥόδοις, id est rosis, & μέλιτι malis nempe cotoneis. Vel confectio ex rosis & melle. Dioscor.

Rhodogūnē, ῥοδογυνή, fuit filia Darij, quæ post mortem viri, nutricem quæ illi secundas nuptias suadebat, occidit.

Rhodon, ῥόδον, rosa.

Rhodinus, a, um, ῥόδινος, ῥ, ὄν, roseus, ex rosæ factus: ut Rhodinam oleum, Rhodinum unguentum. Vide & Rhoditē radix.

Rhonia, ῥοδονία, locus ubi rosæ nascuntur, rosarium, rosetum.

Rhodōpē, ῥοδόπη. ITAL. Montagna de l'argento. GERM. Ein gebirg in Thracia. à Rhodope Thracum regina in hunc montem (ut Ovid. fabulatur) conversa: vel (ut aliis placet) ibi sepulta. Vel à Rhodope Strymonis amnis filia, ex qua Neptunus Athon gigantem genuit, qui & ipse monti nomen dedit. Corripit autem Rhodope in hac significatione penultimam syllabam. Virg. 8. Ætol.

— divis in coribus illum Ismarus, aut Rhodope, aut extremi Garamantes.

De Rhodope meretricula vide in proxima significatione RHODOPIS. A Rhodope pro monte Thraciæ fit adjectivum Rhodopcius, a, um, ut Rhodopcius Orpheus, apud Ovidium 10. Metam.

Rhodōphōnē, ῥοδοφώνη, Syria dicta est in parte, qua transit Taurum montem.

Rhodōpis, idis, ῥοδωπίς Suidæ, vel, ut apud Plinium legitur, Rhodope, meretrix nobilissima fuit ex Thracia Æsopi fabulatoris aliquandiu conservata, & postea à Charaxo Sapphus poetiæ fratre qui ejus ano-

re tenebatur, ingenti pecunia redempta. Hæc teste Plin. lib. 36. c. 12. tantas opes meretricio quasi corralit, ut pyramidem insignem suis sumptibus extractam reliquerit.

Rhodōrā, ῥοδωρα. Herba quæ caulē habet virgæ ficulneæ modo geniculatum, folia urtica, in medio exalbida, eadē præcedente tempore tota rubentia, florem argenteū ad similitudinem rosæ. Pl. l. 24. c. 19.

Rhōdūs, ῥόδος. Ὁτὲ Ἰνσὺλ Ῥωδῶν. Insula est nobilissima in mari Carpathio, Cariae adiacens ambitu cxxx. m. pass. urbem habens ejustem nominis quæ toti insulæ nomen fecit; quum antea Ophiusa, Asteria, Æthera, aliisque plurimis nominibus fuerit appellata. Urbem autem ipsam Rhodum dictam volunt, sive à Rhodia puella, ab Apolline adamata, ut fabulatur Diodo. lib. 6. sive ab eo quod capulo rosæ illic invento sit ædificata. Ea portubus olim & viis & mœnibus, & reliquis ornamentis tantoperè ceteras superavit, ut nulla putaretur æqualis. Legum præstantia, & navalis rei peritia adeo valuit, ut annis multis maris imperio potiretur, & piratarum latrocinia sustulerit. Hæc insula inter Asiaticas insulas tertia numeratur. Nam Lesbos, & Cyprus, majores habentur. Ab Horatio clara Rhodos vocatur. Nam, ut Solinus autor est, nunquam dies ita nubilus est ut sol in hac insula non conspiciatur, Aurum Rhodi pluisse ob felicitatem insulæ cecinit Pindarus. Illam porrò insulam omnium amœnissimam & saluberrimam esse disertè scribit Suet. in Tib. c. 11. cum ait: Rhodum enavigavit amœnitate & salubritate Insulæ jam inde captus, cum ad eam ab Armenia rediens appulisset. In ea fuit admirandæ magnitudinis colossus, à quo postea Rhodij appellati sunt Colossenses, ad quos Apostolus Epistolam scripsit. Habet & Camirum urbem, & Lindum, ex qua fuit Cares statuarius qui Colossum extruxit. Plaut. A sin. sc. 4. a. 2. Periphanes Rhodo mercator dives. (i. rhodius sive rhodiensis.) A Rhodus fiunt adjectiva Rhodius, ῥόδιος, & Rhodiensis, & Rhodiacus. Vulgò Ῥοδι. Gell. cap. 16. lib. 7. de cibis peregrinis loquens, Elops Rhodius PAVUS è Samo, (sup. optimi.)

Rhœās adis, ῥοίαι, Erofio carunculae quæ est in majore angulo oculi.

Rhœbus, ῥοίβος, Equus fuit Mezentij, apud Virg. lib. 10. Rhæbe diu, res si qua diu mortalibus ulla est, Viximus, &c.

RHOËTÛS, ῥοίτος, Marrubiorum rex fuit in Italia, pater Achemoli, qui vitiata noverca sua, Rhœti patris furorem metuens confugit ad Turnum. Vide Servium in 10. Æneid. Est autem Rhætus apud Pœtas nomen gigantis, qui quum Iovem de cæli possessione dejicere conaretur, à Dionysio in leonem transmutato interemptus est. Horat. lib. 2. Carm. ad Bacchum,

Tu quum parentis regna per arduum Cohors gigantum scanderet impia, Rhætum reor sisti leonis Unguib, horribilique mala.

Rhœtēūs, a, um, ut Rhœteum littus. Catull. de Ortol.

Troia Rhæteo quem subter litore tellus Obtegit.

Rhœtēum, ῥοίτιον. Promontorium & oppidum Troadis, Ajacis sepulcro celebratum, quemadmodum Sigeum sepulcro Achillis. Inde Rhœteum litus, à Virgilio dicitur lib. 6. Æneid.

Rhoicus, a, um, ῥοικός, ῥ, ὄν, fluxione laborans.

Rhoicus, ῥοίκος, corymbus aureus.

Rhōitēs, ῥοίτης, vinum ex malis panicis expressum, quæ Græci ῥοίτας appellant. Diosc. lib. 5. c. 25.

Romboides, ῥομβοειδής, est, quasi rhombiformis, e. rhombi formam habes.

Rhōmbūs, ῥόμβος. GAL. Figure quadrangulaire. ITAL. Figura quadrangula colata uguale. GERM. Ein figur so gleiche seitten hatt / aber ungleich che und nicht rechte wücket / wie ein Fenstertramen. HISP. Figura de quatro angulos de que usavan las hechizeras. ANG. A figure with four corners. Græca vox est significans figuram tetrapleuron, id est quadrilateram, cujus latera omnia sunt æqualia, anguli verò obliqui utebantur eo maleficæ mulieres ad deducendam Lunam, totis filis confecto. Ovid. 1. Amor.

— quid torto concita rhombo Licia?

Martial. lib. 9. Qua nunc Thessalico Lunam deducere rhombo.

Propert. lib. 2. Deficiunt magico forti sub carmine rhombi.

Item rhombus est machinula illa, quam vertendo mulieres trammam ad lanificium nent. Est item rhombus piscis plani genus, à figura dictum. Juvenal. Satyr. 4.

Incidit Adriaci spaciū admirabile rhombi Ante domum Veneris.

Rhōmphæā, ῥομφαία. Γομφαία. GAL. Une sorte de longue épée. ITAL. Una sorta di longa spada. GERM. Ein lang schwert oder gewehr. HISP. Espada luenga. ANG. A sorte of long sword. Framea, seu reli longioris genus. Valer Flac. lib. 6. Argon. penultimam syllabam corripuit, abjecta vocali præpositiva: aut certè diphthongo Græca licentia correpta.

Æquaque (inquit) nec ferro brevior, nec rhomphaea ligno. Vide Gell. cap. 25. lib. 10.

RHŌNCHÛS, ῥωνχός. neccharab. ῥώνχος. GAL. Ronflement. ITAL. Ronchiamento. GERM. Das schnarchten. HISP. El ronquido. ANGL. A snorting in sleeping. Sonus quem edunt stertentes: à verbo Græco ῥώνχω, quod est sterto. Per translationem accipitur pro irrisione. Mart. lib. 1.

Maiores nusquam rhonchi, &c.

Rhōnchillo as, sterto. ῥώνχίλλος. GAL. Ronster. ITAL. Ronfare. GER. Ich schnarchle oder schlaff hart. HISP. Roncar. ANGL. To snort in the sleep. Plaut. Cyarissat dum cænat: dum dormit, ronchillat.

Rhōnchisōnūs, adjectivum, quod rhonchorum sonum imitatur, & ad irrisionem spectat. Sidonius,

Nec nos ronchifano rhinocerote notat.

Rhōpālōn, ῥοπάλον, herba quæ notiore nomine Nymphaea appellatur. Rhopalon autem appellatum existimant ab eo, quod radicem habet ῥοπάλον, hoc est, clavae similitudinem referentem.

Rhopalici

Rhopalic versus apud Ausonium, sunt quorum singula verba sequentia singulis syllabis priora exuperant, ut,
Spes Deus aeterna stationis conciliator.

fic vocari sunt, quod clavæ more quibusdam gradatim surgunt torris & nodis.

Rhoelani, populi Scythici ultra Borysthenem, in extremis Europæ finibus, quorum meminit Strabo *lib. 2. & Plin. lib. 4. c. 12.*

Rhoxana, *ῥοξάνη*, Oxyartii filia, & uxor Alexandri Magni, quæ illi jam vita functo posthumum peperit, de qua multa apud Qu. Curtium & Arrianum.

Rhoxani, *ῥοξάνων*, populi Septentrionales, inter Borysthenem & Thanaïm amnes, campestris incolentes. Strabo *lib. 7.*

Rhus, *ῥῦς*, frutex in petris nascens, binum cubitorum altitudine, foliis oblongis, subrubentibus, in ambitu serratis acino uvarum gracilium denso, magnitudine terebinti. Vulgò in officinis vocatur *Sumach*. Latini nomen non habet, teste Plinio *lib. 24. c. 11.* Dicitur & Erythros ab uvæ rubedine. Rhus Syriacum & opsoniorum idem esse censent. Apud Cels. *lib. 6. c. 11.* ita scriptum, quia Græcè *ῥῦς* rhus quæ Syriacum vocant *ῥῦς βορροδερμικός*, est rhus coriariorum: unde quidam coriarium fruticem appellant, quod coriarij eo utantur ad inspissandas pelles. Rhus item Plinio herba est sylvestris, brevibus cauliculis, foliis myrthi, tineas, & venena pellens, *lib. 24. cap. 11.*

Rhymnici, *ῥυμνικοί*, Scythiæ populi à Rhymno vicino amne, ut quidam volunt, dicti. Meminit horum Plin. *lib. 6. c. 17.*

Rhymus, *ῥυμῦς*, Mysiæ fluvius, juxta Alaziam fluens, & per Mygdonium campum in Rhyndacum influens. Vide Strab. *lib. 12.*

Rhytæni, *ῥυτιῶν*, populi Galliæ Aquitanicæ (ut inquit Plinius) contermini Narbonensi provinciæ, de quibus Lucan. *lib. 1.*

Solvuntur fluvii longa statione Rhytæni.

Vulgò *Rodez*.

Rhyndacus, *ῥυνδάκω*, Mysiæ fluvius in Tenno monte nascens, & in Propontidem se exonerans: circa quem serpentes in tantam magnitudinem adoleverunt, ut in summo aëre volantes, solidas aves haustu devorent. Vide Plinium *lib. 8. cap. 14.* Hinc Rhyndacius, a, um, *ῥυνδάκιος*.

Rhynitæcus, vir fuit Thracius, cujus exemplo, teste Plutarcho *in vita Romuli*, Cæsar sæpè dicere consueverat, amare quidem se proditorem, sed proditores magnopere abhorrere.

Rhynton, *ῥυντων*, Tarentinus nugator vilissimus, in agendis præcipuè fabulis: à quo Rhyntonice fabulæ dictæ sunt. Ad quem alludunt tam Varro, quàm Columella, apud quos modò Mython, modò Rynthon legitur.

Rhytographus, *ῥυτιογράφος*, sordidarum rerum humiliumque pictor. Sic enim cognominatus fuit Pyreicus, pictor excellens quidè, sed qui tonstrinas, ac sutrinas, asellos, obsonia, aliæque hujusmodi humilia secutus est, nam *ῥυτιογράφος*, Græci sordidam dicunt.

Rhytion, *ῥυτιών*, yasis genus, lunari specie. Mart. *lib. 2.*

Quia sint crura tibi similes qua cornua luna,

In rhytio poteris Phæbe lavare pedes.

RHYTHMUS, i, Latine numerus, harmonia. *ῥυθμός*. GAL. *Rime*. ITAL. *Número, harmonia*. GER. *Einzel* oder *zusammen stimmung*; HISP. *Número, consonancia en la música*. ANG. *Aryme, or harmonie*. Quintilian. *lib. 9. de Institut. cap. 4.* Sunt numeri rhythmici, qui neque finem habent certum, nec ullam in contextu varietatem, sed qua cæperunt sublatione, ac positione, ad finem usque decurrunt. *Diomedes*, Rhythmus est versus, imago modulata, servans numerum syllabarum, positionem sæpè sublationemque continens. Differt à metro, quia temporum, syllabarum, pedumque congruentia in infinitum multiplicatur, ac profluit. Hinc

Rhythmicus, a, um, *ῥυθμικός*, ad rhythmum pertinens.

Rhythmicus, rhythmorum concinnator, *ῥυθμοποιός*. Cic. *3. de Orat.* Nec sunt hæc in rhythmicorum ac musicorum acerrima norma dirigenda.

R I

Ribes, stirps quædam fruticosa, foliis propè vitigineis (seu bryoniæ) sed minoribus, baccas ferens uvæ racemosa modo digestas, plurimùm tubras, sapore duci subacido. Est tamen & species nigro fructu, & unionum instar candido, vocant & *ribesum*, vox & Arabica.

Rica, æ, veli genus erat, à ritu dictum, teste Varrone *lib. 4. de L. L.* quod eo mulieres Romano ritu sacrificantes, caput velabant. *ῥίκα*. GAL. *Une sorte d'habillemēt de teste, à l'usage de femme. Romaine. Couvrechef*. ITAL. *Vesta da donna usitata anticamente*. GER. *Ein schleier* / oder *haupttruchlin* den weyberen zu Rom breuchlich bey iren Opfferen / ritlich nennen es für ein andere kleidung. HISP. *Un cierto genero de vestidura*. ANG. *A kerchiefe*. Rica (inquit Festus) palliola erant, ad usum capitis facta. Idem paulò post ex Granij sententia, cingulum capitis interpretatur, quo procincta Flaminica solet redimiri. Et *alibi*, Rica est quadratum vestimentum simbriatum, & purpureum, quo pro palliolo, seu vitta utebantur Flaminicæ. Alij dicunt quod ex lana fiat succida alba, quod conficiunt virgines, ingenæ, patrimæ, matrimæ, cives, & inficiunt cæruleo colore. Hæc Festus. Plaut. *in Epid.* Supparum, aut subminiam, ricam, basilicum, aut exoricum. Nonius, Ricam sudarium interpretatur. Hujus diminutivum est Rricula, quod legitur apud Festum.

Ricina, una ex insulis quæ Hyberniæ adjacent, autore Ptolem. *lib. 2. c. 2.* Plinio Ricina dicitur.

Ricinetum, olim Helyia Ricina, V. E. Piceni, in ditione Pontificia.

Ricinium idem quod *recinium*: quod & mox.

Ricinus, & ricinum, vel (ut quidam malunt) recinum, dicitur à reijciendo, vestis antiquissima quadrata, ut inquit Varro, *lib. 4. de L. L.* cujus partem mediam retrorsum jaciebant. *ῥίκινιον*, unde Riciniati mimi. Servius *in lib. 1. Aeneid.* Ricinus dicitur ab eo, quod post tergum rejicitur. Festus, Ricinum est omne vestimentum quadratum. Apul. Cic. *3. de legib.* legitur ricinium per quatuor syllabas. Extenuato (inquit) sumptu tribus reciniis, & vinculis purpuræ, & decem tibiciniibus, tollit etiam lamentationem. Riciniū muliebre, Varro *apud Non.* Ricinus genus animalculi (vulgò *riqua*) canum bovmque aures acerrimè infestans. *ῥίκαν*. Varro *3. de re rust. c. 9.* Quidam nucis

Onesimi Pars 11:

bus Græcis in aqua tritis perungunt caru lorum aures, quod ricini soleant (si hoc unguine non sis usus) eas exulcerare. Ab hujus animalis similitudine ricinus dicitur frutex, aut herba instar arboris granà ferens ticinis animalibus familia: quam Dioscorides arborosum fruticem esse dicit, similem ficui, sed minorem, folia habentem, similia platano, sed majora, levia, & nigriora ex qua exprimitur oleum ricinium, *ῥίκανον*. Vulgus *Palmam Christi* appellat.

Rictus, vide *Ringo*.

Ricula, mitra virginalis, capitis plagula, sudariolum, Gl. A. L.

RIDĒO, es, risi, risum. *ῥίδη* / *ῥίδη* / *ῥίδη*. GAL. *Rire*. ITAL. *Ridere*. GER. *Lachen*. HISP. *Reir*. ANG. *To laugh*. Coniuntur aliquando absolute. Gell. *lib. 1.* Rex, quasi anus ætate deliperet, risit. Cic. *5. de finib.* M. Crassus, quem semel ait in vita risisse Lucilius, & ea re *ῥιδιστῶν* vocatum. Aliquando dativum admittit, Rideo tibi. Virg. *5. Aeneid.*

risit pater optimus olis.

Quum autè accusativum habet, significat derideo *καταγέλαω*. Plaut. *in Stich.* Ecce, risi te hodie multum. Idem *Asin. sc. 2. a. 4.* Hinc aspecta, rideo, (sunt verba mæsti filij: cui ita respondet pater,) Utiham malè qui mihi volunt sic rideant. Idem *Capit. sc. 1. a. 4.* Quasi muri silent, neque me rident, (id est, neque risu accipiunt facete dicta à me, vel non mihi arident.) Terent. *in Adelph.* Rideo hunc: primum ait se scire: is solus nescit omnia. Cic. *de Arusp. resp.* Quum riseritis impudentiam hominis, &c. Ovid. *2. Fast.*

Ridet amatorem Lyda puella suum.

Transfertur & ad plantas, quæ ridere dicuntur, quum coloris amœnitate spectantium oculos oblectant. Virg. *4. Eclog.*

Missaque ridenti colocasia fundet acantho.

Item ad fortunam. Ovid. *Eleg. 4. lib. 1. Trist.*

Dum pueri & vultu ridet fortuna sereno.

RIDĒNS, tis, participium. *ῥίδη* / *ῥίδη* / *ῥίδη*. GAL. *Qui rituriant*. ITAL. *Chi ride*. GER. *Lachend*. HISP. *Que rie*. ANG. *That laugheth*. Horat. *in Arte*,

U: ridensibus arident, ita flentibus adjunct

Humani vultus.

RIDĒNDUS, Deridendus. *ῥιδένδω*, *ῥιδένδω*. GAL. *Ridicule, digno d'estro moqué*. ITAL. *Chi merita di essere scherzato*. GER. *Verlächens wert*. HISP. *Digno de ser burlado*. ANG. *worthie of mocking*. Horat. *1. Epist. 1.*

Solve senescentem mature Janus equum, ne

Peccet ad extremum ridendus.

RIDĪBUNDUS, adjectivum. *ῥιδιδύων*, *ῥιδιδύων*. GAL. *Tout riant, ne faisant que rire*. ITAL. *Chi ride sempre*. GER. *Einest lachenden gleich* / oder *lachend eines lachens*. HISP. *Cosa que mucho riè d' burla*. ANG. *That ever laugheth*. Plaut. *in Epid.* Illam ridibundam, atque hilarem huc adduxit simul. Gell. *1. lib. 11.* plura de hoc verbo & similibus.

RIDICULUM, i, substantivum. Dictum, factumque risum excitans. *ῥιδύλον*. GAL. *Mot pour rire, moquerie, ridicule*. ITAL. *Ridicolo, mote galante da ridere, beffa*. GER. *Ein lächerlich Ding, ein lächerlicher bosz*. HISP. *El donayre, d' que dicen gracia que hazen reir d' carcajada de risa*. ANG. *A thing by laughed at*. Cic. *lib. 2. de Orat.* Sæpè etiam sententiosè ridicula dicuntur. Plin. *in Stich.* Me meum obtenturum ridiculis meis. Hinc Gell. *lib. 17. c. 1.* formavit compositum Deridiculum, ut vel ipsa re quod ita dicebat opprobret adversariis, & per facetias ostentaret, facere eos deridiculum, quod perinde Cælio formam crimini darent, quasi arbitrium ejus fuisset, qualis forma nasceretur. Plaut. *in Amph.* Et quidem joco illa dixeram dudum tibi ridiculi causa. Terent. *in Haut.* Ridiculum est istuc me admōnerē Clitipho. Idem *in Eunuch.* Ridiculum, non enim cogitatas.

RIDICULARIA, in plurali ridicula, arto apud Macrobi. *Sa. urn. lib. 3. c. 14.* Descendit de Cantherio inde stituculos dare, ridicularia fundere.

RIDICULUS, a, um, qui aliis risui est, & qui aliis risum movet: *ῥιδύλων*. GAL. *Ridicule, de qui on se rit, de qui on se moque. Et qui provoque les autres à rire par s. comptes facettieux, ou autrement*. ITAL. *Ridicolo*. GER. *lächerlich* oder *lächerig*, *Des man lachen muss*. HISP. *Cosa de quien se haze burla*. ANG. *That is a mocking or scorn to others*. Juven.

Nil habet infelix paupertas durius in se,

Quam quod ridiculos homines facit.

Interdum accipitur pro scurra hoc est, risus concitatore, quem Græci *ῥιδοποιός* nominat. Plaut. *Men. sc. 2. a. 2.* Quamvis ridiculus est, ubi uxor non adest (suprà, locari solet.) Idem *in prolog. Asin.* Inest lepos ludusque in hac Comædia: Ridicula res est, (id est, festiva, facta, ac risum concitans.) Idem *Capit. sc. 1. a. 3.* Dico unum dictum de dictis melioribus. *Ibid.* Juventus ridiculos ad se segregat. (i. parasitos.) Cic. *Attic.* Facie magis, quàm facetiis ridiculus. Idem *alibi*, C. Sicinius homo impurus, sed admodum ridiculus. Sic dicimus Ioccos ridiculos. Plaut. *in Stich.* locos ridiculos vendo, agite licemini. Superlat. Ridiculissimus, quo utitur Idem *in Stich.* — cuge quando Adbibero, alludiabo, tum sum ridiculissimus.

RIDICULĒ, adverbium. *ῥιδύλων*. GAL. *Par moquerie, d'une maniere ridicule*. ITAL. *Ridicolosamente, beffeggiando*. GER. *lächerlich* / *spöttlich*. HISP. *Con burla, burlando*. ANG. *By scorn or mockerie*. Cic. *1. de Orat.* Non modò acutè, sed etiam ridiculè, ac facete.

RIDICULARIUS, adjectivum, Ridiculum. *ῥιδιδύλων*. GAL. *Ridicule*. ITAL. *Cosa da ridere*. GER. *Einwas lächerig*. HISP. *Cosa para burlar d' donayres*. ANG. *That is worthie of scorn*. Plaut. *in Asin.* Mitte ridicularia, id est, ineptias dignas quæ risu excipiantur. Gell. *lib. 4. c. 10.* Qui jurabat, cavillator quidam, & canicula, & nimis ridicularius fuit, id est risum excitandi studiosior quàm conveniret.

RISIBILIS, e, ridendi facultate præditus.

RISIO, nis, verbale. *ῥίση* / *ῥίση* / *ῥίση*. GAL. *Ris*, *risée*. ITAL. *Esso ridere*. GER. *Ein gelächter*. HISP. *Obra de reir*, *reimiento*. ANG. *Laughing*. Plaut. Quot risiones, quot jocos.

RISOR, is, Irrisor. *ῥίση* / *ῥίση* / *ῥίση*. GAL. *Rieur, moquer*. ITAL. *Chi ride* & *beffeggia*. GER. *Ein verlächter*. HISP. *Burlador*

H b 3

que

que ris. ANE. A laugher or mocker. Horat. in Arte, Verum ita risores, ita commendare dicaces Conveniet satyros.

Risus, us, actus ridentis: passio ejus qui ridetur. ῥιση ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ. GAL. Ris. r. see. ITAL. Riso, risaglia. GER. Das lachen. HISP. Obra de reir, risa. ANGL. Laughing. Plaut. in Milit. Nequeo herele quidem risu meo moderatler. Tenere risum. Cic. de clar. Orat. Equidem in quibusdam vix risum tenebam. Concitare risum Idem 2. de Orat. Atque illud primum quid sit ipse risus quo pacto concitetur, ubi sit, quomodo existat atque ita repente erumpat? viderit Democritus. Captate risum. Idem 4. Tusc. Movere risum. Idem Attic. In quo ille mihi risum magis quam stomachum movere solebat. Edere risus, idem Quint. frat. Memini miros nos risus edere. Plaut. Asin. sc. 3. a. 3. Agre risum continui. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist. Et in obscuro deflexa Tragœdia risus.

Risum de se tradere, i. de se risus dare (ut Horatius) se deridendum exhibere.

Risus etiam, deus ridendi: ut gentiles qualvis propè res in deos vertebant.

Ridicula, Pedamentum vinearum, quod è quercu, & junipero solet fieri optimum. ῥιδικα ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ. GAL. Un eschalat de vigne, un pousseau. ITAL. Palo da sostentare le pergole delle viti. GER. Ein rãststœck. HISP. rodrigon que sostiene la vid. ANGL. A prope or post to susteine and up hold any thing. Varro lib. 1. de re rust. c. 8. Unum robustum, quod optimum solet afferri in vineam in quercu ac junipero, & vocatur ridica. Colum. lib. 1. c. 2. Palos una opera cedere, & exputatos acuerè centum numero potest: ridicas autem querneas sive oleagineas findere, & dedolatas utraque parte exacuere numero sexaginta. Idem lib. 4. c. 12. Hic annus nondum vehementem palum aut ridicam desiderat. Pedamentum vinearum, inquit Budæus, aut est fissile, ut ridica; aut est teres, ut palus.

Ridicula, parva ridica.

Ridiculus, vide Rideo.

Rien, vide Ren.

Riga, Riga Livoniæ Metropolis, V. olim A. & Magistri Equitum Livoniæ sedes, emporium celebre.

Rigido, rigidus, vide Rigor.

Rigiacum, autore Ptolemæo lib. 2. c. 1. Atrebatum civitas.

Rignarium, locus Romæ, olim Remonium. Plutarch. in Romul.

Rigoras, Madefacio, humorem aspergo, ad aquo, irriquo. An rivis? An à rigore aquæ: de quo I. C. ῥιγη ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ. GAL. Arreuser, mouiller. ITAL. Adacquare, inacquare. GER. Wasserren, besenchtigen. HISP. Regar. ANGL. To water ground. Plin. lib. 20. cap. 11.

Rigatur arbor gelidis fontibus. Ovid. 2. de Ponto, Eleg. 1.

Juppiter usilibus quoties rigat imbribus agros.

Virg. 11. Æneid.

Congeminat vulnus, calido rigat ora cerebro.

Idem 12. Æneid.

Et spurso laetè rigat arva cruore.

Ovid. 5. Fast.

Est mihi fecundus dotalibus hortus in agris:

Aura fovet, liquida fonte rigatur aqua.

Tibull. lib. 4.

Quaque Heb us, Tinnisque Gtas rigat aque Mosynos.

Liv. lib. 5. ab urb. Rigabis aquam emissam per agros, dissipatamque rivis extingues.

Rigatio, nis, Irigatio. ῥιγη ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ. GAL. Arrousement. ITAL. Inaffiamiento. GER. Wasserung. HISP. La obra de regar. ANGL. A watering or moistning of ground. Colum. lib. 11. cap. 3. Sin autem sicco loco facti debuerint, quod rigationem ministrari non expediat, mense Februarii selquipedali altitudine sulci faciendi sunt. Hujus compositum est irriquo, de quo alibi.

Rigula, est vitæ virginalis capitæ. Item terra fecunda, opima, fertilis: à rigo.

Rigulus, a, um Irigulus, hoc est aquæ affluxu humectus, seu quod rigari facile potest. ῥιγυλὸς ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ. GAL. Moiste, & arroset d'eau qui sourdent sur le lieu. ITAL. Che si può adacquare. GER. Das man wol wasserren kan, wasserig. HISP. Cosa que se riega. ANGL. That may be easily watered, or that watereth. Col. lib. 2. cap. 17. de prato loquens. Ejus (inquit) animadvertimus duo genera, quorum alterum siccanum, alterum riguum: siccanum, quod rigari nunquam, aut non facile potest, intelligo: riguum, quod facile. Ovid. 8. Metam.

Quo que sicut conyux rigo collegat horto.

Aliquando & activè accipitur, pro eo quod irrigandi vim habet, Virg. 2. Georg.

Rura mihi & rigui placeant in vallibus amnes.

Rigor, is, Frigus ῥιγη ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ. GAL. Quand on est tout roide de froid, roideur. ITAL. Freddo, rigore, durezza. GER. Strenge Kälte die zu gestablen und erstarren machet. HISP. Frio, rigor, dureza. ANGL. An exceeding cold. Plin. Epist. 161. Rigor aquæ certaverit nivibus nec color cedit. Col. lib. 9. c. 14. Quam recentissimi rigoris aqua insula Plin. lib. 7. c. 50. Certis pestifer calor remeat horis, aut rigor. Aliquando ponitur pro duritie, & inflexibilitate. ῥιγη ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ. Virg. 1. Georg.

Quum ferri rigor, atque arguta lamina serra.

Rigor qui caput scapulis annectit, id est, ῥιγη ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ. Cels. lib. 8. cap. 11. Transfertur & ad alia, ut Rigor naturæ, hoc est, severitas, & implacabilitas. Plin. lib. 7. c. 19. Exit hic animi tenor aliquando in rigorem quandam, torvitatemque naturæ duram & inflexibilem, affectusque humanos adimit. Hinc rigoris suspicio, (i. severitatis principis.) Sueton. in August. cap. 66. & Rigor antiquus patris mei. (i. severitas.) Senec. cap. 16. de cons. & Quintil. Imperitia, rusticitas, rigor. Rigor orationis, id est, tenor quidam perpetuo sui similis. Idem lib. 9. cap. 3. Oratio habeat rectam quandam velut faciem, quæ stupere immobili rigore non debeat. Rigor, Terminus est, sed hoc differt à limite, quod limes est quodcunque in agro opera manuum factum est ad observationem si-

nium: rigor verò suæ rectitudinis naturalis nomen accepit. Sic Aggenus in lib. de limitibus.

Rigoratus adjectivum. ῥιγη ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ. Plin. lib. 17. cap. 23. Traduces Gallica culcitra bimi utrinque lateribus, si pes quadrageno distet spatio, quaterui si viceno inter se obvij miscentur, alliganturque unâ conciliati, virgultorum comitatu obiter rigorati quâ deficient, hoc est, rigidiores & firmiores facti.

Rigor stillicidij. D. lib. 8. tit. 2. l. 4. inquit Sævola: Lucius Titius aperto pariete domus suæ quatenus stillicidij rigor, & tignorum protectus competebar, januam in publico aperuit. Stillicidij rigorem hic accipe, quatenus labitur aqua per protectum, antequam vergere & flecti deorsum incipiat. l. 1. de flum. nam rigidum flexo opponitur. Duaren. 1. disp. c. 32.

Rigidus, a, um, Figidus, durus præ frigore. ῥιγη ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ. GAL. Roide de froid, roide & dur. ITAL. Rigido, freddo, aspero. GER. Heftig Kalt/oon Felte gestablen/oder geraget. HISP. Elado, yerto, aspero. ANGL. That is stiff for cold. Virg. 2. Georg.

Nec tibi tam prudens quisquam persuadeat auctor, Tellurem Boreâ rigidam spirante moveri.

Idem 6. Eclog.

tum rigidas motare cacumina quercus.

Ovid. Eleg. 10. lib. 3. Trist.

Nec poterit rigidas (gelu) scindere remus aquas.

Ibid. Eleg. 10. lib. 1.

se (hieme) rigidas incutiente minas.

Idem Eleg. 6. lib. 4.

Hoc rigidos silices terit.

Idem Eleg. 3. lib. 1.

Cervicis rigida frana remittit equo.

Item, Rigidi judicis sententia. Senec. epist. 81. Per translationem etiam pro aspero, & crudeli. ῥιγη ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ. Plin. Epist. 74. Sententiam Macri ut rigidam, duramque reprehendunt. Mart. lib. 10.

Nec dorcas rigido fugax leoni.

Rigida caligo. Cic. 1. Tusc. Per speluncas saxis structas asperis, prudentibus maximis, ibi rigida constat caligo inferum. Rigida innocentia. Liv. 9. bell. Maced. Invidi à cupiditatibus, & rigida innocentia, contemptor gloriae divitiarum.

Rigido, es, ui, Frigeo, vel durus & inflexibilis sum præ frigore. ῥιγη ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ. GAL. Estre roide de froid, estre gelé & glacé. ITAL. Esser freddo, esser aspero, esser duro. GER. Erstarren/oder gestablen/oon Felte haben ges ragen. HISP. Elarse, eclar yerto y duro. ANGL. To be stiff for cold. Cicet. lib. 1. Tusc. Cæteras partes incultas, quod aut frigore rigeant, aut urantur calore, Plin. major lib. 6. c. 13. Verum Arix quoque magna portio apposita Septentrionali, injuria sideris rigentis, vastas solitudines habet. Rigerè gelu, Liv. lib. 1. bell. Pun. Homines intonsi & inculti, animalia inanimaque omnia rigentia gelu, cætera visu quàm dictu fœdiora terrorem innovant. Mart. lib. 1.

Qua dum miratur pingui se rore teneti;

Concreto rigit vineta repente gelu.

Tibull. lib. 4.

Sed durata riget (unda) densam in glaciemque nivemque.

Ibidem,

Intérque ridentes, &c.

Rigentes oculi apud Plinium, qui non circumaguntur, ut ait Budaus. Ita Suet. in Nerone. c. 49. Atque in ea voce defecit, exstantibus rigentibusque oculis usque ad horrorem formidinemque visentio.

Rigens corpus, nullo modo flexum. Quintil. Adversa facies, demissa brachia, & juncti pedes, & à summo ad imum rigens corpus.

Hujus composita sunt, Dirigeo, à quo Dirigesco: Obrigeo, à quo Obrigesco, quorum significata vide suis locis.

Rigescio, Frigesco: per translationem Rigescere capitur pro indurari, vel erectum, seu contractum esse: quoniam quæ frigent, horrent, & indurescunt. ῥιγη ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ. GAL. S' endureit. ITAL. Indurarsi. GERM. Von Felte erstarrt/oder gestablen sterben. HISP. Endureterse. ANGL. To wax stiff for cold. Virg. lib. 2. Georg.

Et aque dissiliunt vulgè, vestesque rigescunt.

Ubi Serv. Durantur, ut frangi potius, quàm scindi posse videantur.

Rigido, rigidum facio.

Rigidor, aris, rigidari, penult. prod. Rigidum fieri. Senec. Epist. 72. alibi 71. quæ incipit, Subinde me. Flexuram non recipit; rigidari quidem, amplius intendi non potest, virtus sup. Correctiora tamen exemplaria ibi habent, rigida est, pro rigidari quidem.

Rigulus, a, um, vide Rigo.

Rima, æ, propriè fissura dicitur in tabulis malè junctis, aut vltu fissis. ῥιμη ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ. GAL. Fente, crevasse. ITAL. Fessura. GERM. Ein spalt oder riss. HISP. Hendedura, à resquebrajadura. ANGL. A cutt, a chap, or cleft. Quamquam etiam generalius accipitur, ut fissuræ omnes, rimæ dicantur, & rimas agere quæcunque finduntur. Plin. lib. 15. c. 8. Amurca subigi areas terendis messibus, ut formica, rimæque absint. Cic. Attic lib. 14. Tabernæ mihi duæ corruerant reliquæ rimas agunt. Virg. 1. Æneid.

laxis laterum compagibus omnes

Accipiunt inimicū imbrum, rimisque fissis.

Terent. Eunnuch. Plenus rimarum sum, hac atque illac perfluo. Invenire rimam, dicitur in tergiversatores, inquit Erasmus, qui nulla in causa tot fidei vinculis possunt astringi; quin quæ elabantur aliquid inveniant. Plaut. Casin. Iis præstigiis dux fuit uxor: ea hanc invenit rimam. Rimas explere, dicuntur oratores, per translationem, quum verba infarciunt, ut pleniorum orationem faciant. Cicet. in Orat. Neque infarciens verba quasi rimas expleat: nec minutos numeros sequens, concidat, delumbetque sententias. Carminum item rimas explere dicuntur versificatores, qui tibicinibus passim insertis, carminis hiatus suppleant. Hujus diminutivum est Rimula.

Rimosus, a, um, rimarum plenus. ῥιμη ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ ἰσχυρὸς πῆξ. GAL. Plein de fentes & crevasses. ITAL. Pieno de fessure. GERM. Adtechtig/voll spalten. HISP. Llano de hendeduras. ANGL. Full of chapes, or cleftes. Col. lib. 1. c. 13. Quicquid

capite. Idem 1. Acad. Sed meos amicos in quibus est studium, in Græciam mittoid est, ad Græcos ire jubeo, ut ea à fontibus potius hauriant quam rivulos confectentur.

Rivalis, e, quod ex rivo est, sive quod in rivo nascitur. Ἰμμιμυγος. GAL. De ruisseau. ITAL. Di ruscello. GERM. Des bachs / oder auß dem bach. HISP. Cosa de chorro. ANG. Of a river. Colum. lib. 8. c. 15. Datur cammarus & rivalis alecula, vel si qua sunt incrementi parvi fluviorum animalia. Rivalis item, qui per eundem rivum aquam ducit cum alio, qui agros possidet propinquos rivo. Item qui eundem amoris velut rivum cum alio communem habet.

Rivalitas, affectio rivalium. Rivarim, adverbium; Per rivos. Macro. Satur. lib. 7. c. 12. Quæ igitur ratio facit, ut rivarim aquæ de Ponto fluant.

Rixā, a, Lis, contentio pugna, à ringendo, ut quidam volunt: quod proprie est canum quando iritantur. רב רב מצה mastšab מצות mastšab. GAL. Riote, noise, estris, debat. ITAL. Rissa, discordia, contentione. GERM. An zancf/hader. HISP. La ranzilla, ò obra de risar. ANGL. Brauvoling, chindring. Cicer. in Verr. Ecce autem nova turba, atque rixa Ovid. 3. de Arte.

Nec tua frangetur nocturna janua rixa.

Cic. ad Pacum, lib. 9. Etsi academiæ nostræ cum eo magna rixa est, Liv. 2. ab Urbe, Consulium intercurfu rixa sedata est. In rixam ire. Quintil. Et Rixam dirimere. Plaut. Amph. c. 4. a. 4.

Rixosus, a, um. Contentiosus, litigiosus. רב רב יריב jarib. ἰριγος, ὀβριος. GAL. Noisieux, rioteux, querelleux. ITAL. Contentioso. GERM. Sanctisch/haderisch. HISP. Ranzillo ò risardor. ANG. That ever chidech and scoldeth. Festus, Rictus, rixæ, rixosè, ringitur, dici videntur quia in diversum rumpantur, contrariæque sint recto. Colum. lib. 8. c. 2. Non rixosarum avium lanista, cujus plerumque, &c.

Rixator, is: Rixatores in plur. apud Quint. c. 1. lib. 11.

Rixor, aris. (quod & Varroni rixo. Ne familiæ rixent cum vicinis.) committo rixam, jurgor, contendo, litigo. רב רב מצה histšab. GAL. Rioster, estriver, noiser. ITAL. Contendere, mover rissa. GERM. Sancten/haderen. HISP. Reñir à risar. ANGL. Tho chide, ro scolde. Cic. de Orat. Quum esset cum eo Tarracinae de amicu la rixatus. Plin. lib. 16. cap. 2. Et ipsos inter se rixantes, &c. Rixantur herbæ aridæ. Varr. 1. de re rust. cap. 47. Aridæ factæ herbæ rixantur, ac celerius rumpuntur, quam sequuntur. Rixari de lana caprina. Horat. 1. Epist. 19.

Alter rixatur de lana sapè caprina.

Proverbium est in eos qui de re nihili disceptant.

Riza, radix, Tertull.

R O

Robeus, rubeus, hoc vide.

Rōbigo, inis, sine Rubigo, Segetum morbus est, quem niellam vocant Galli, quo spicæ torrentur, friatilesque redduntur. רב רב חרס hirkon. ἰερσός. GAL. Niellure de bleas, nielle. ITAL. Malasia che viene alle bianche per troppo humore. GERM. Die rōte Desforns/wan die helm rot vnnnd stactechtig werden. HISP. El añublo, quando se añubla el pan. ANGL. Blasting or corne. Virg. Georg. ut mala culmos

Effet robigo.

Fuit & Rōbigo, Dea quædam apud Romanos, quæ avertendæ rubiginis causa colebatur. Ovid. 4. Fast. Flamen in antiqua lucum Robiginis ibat.

Rōbigallā, sive Rubigalia, lium, sive rubigaliorum, dies festus erat, septimo Calendæ Maias celebrari solitus, teste Festo, quo Robigo deo sacra fiebant, ut robiginem, sive (ut hodie usitatus loquimur) rubiginem à segetibus averteret. Est autem robigo, sive rubigo. ἰερσός. Aristoteli, segetum morbus quem niellam vulgus Gallorum appellat, qua spicæ aduruntur, profusque redduntur friabiles. Varr. lib. 1. de re rust. c. 1. Quarto Robigum & Floram, quibus propitiis neque rubigo frumenta, atque arbores corrumpit: neque non tempestive florent. Itaque publicæ Robigo feriæ, & Robigalia: Floræ ludii, Floralia instituti. Plin. lib. 18. c. 29. Tria tempora fructibus metuebant; propter quod instituerunt ferias, diésque festos, Rubigalia, Floralia, Vinalia. Rubigalia Numa constituit anno regni sui undecimo, quæ nunc aguntur ad vij. Calend. Maij, quoniam tunc ferè segetes rubigo occupat.

Rōbigus, Deus, qui avertendæ rubiginis causa colebatur, Gell. c. 12. lib. 5. Robigus accederet succidancis hostiis, de quo vide plura paulo antè in dictione Rubigalia.

Rōbūr, sive robor, is, Proprie species est arboris glandiferæ durissimæ. רב רב חרס. ἰερσός, ἰερσός ἀλιφλοισ. GAL. Roure, chesne. ITAL. Rouer, quercus. GERM. Eychbaum. HISP. La enzima ò roble arbol. ANG. An oke tree. Plin. lib. 16. c. 2. Roborum vastitas intacta, & congenita mundo. Cic. 2. de divin. Itaque perfracta saxo sortes erupisse in robore, insculptis præscarum literarum notis. Idem paulo post, Quis robur illud cecidit, dolavit, inscripsit? Virg. 1. Georg. grave robur avanti.

grave robur avanti.

Per translationem sumitur pro animi fortitudine. Cic. pro Fon. Equites tantum habuere animi, tantum roboris, &c. Idem de Orator. Virtutes quæ in animi, magnitudine & robore positæ sunt. Hinc Calpurn. Flaccus declam. 4. Robur Tullianum in carcere. Et Quint. Cum robur aliquis in stylo fecerit. (i. stylū cōfirmarit) Ovi. Eleg. 2. l. 5. Trist. Mens tamen agræ jacet, nec tempore robora sumpsit.

Capitur & pro corporis firmitate. רב רב חרס. ἰερσός, ἰερσός ἀλιφλοισ. GAL. Forca, fermele. ITAL. Fortezza, fermezza. GERM. Stercke. HISP. Fuerça ò rezura. ANG. Force or strength. Cicer. pro Rosc. Amer. Messala, qui si jam satis ætatis ac roboris haberet, ipse pro Sexto Roscio diceret. Demum omnium rerum firmitatem, duritiâque, robur dicimus. Colum. lib. 2. Quod protinus exile natum sit nunquam robur accipere manifestum est. Unde Servius dicit, Omne quod forte est, robur vocamus. Virg. lib. 7.

aternaque ferri

Robora.

Robur item, teste Festo, in carcere dicitur is locus quod præcipitatur malefactorum genus: quod antea arcis robustis includebantur. Cic. pro Milone, Subito arrepti in quaestione, tamen separantur à ceteris, & in arcas cōjiciuntur, ne quis cum his colloqui possit. Dicitur à Jureconsultis mala mansio, ἀποπέρισμα ἔυλον. Robustum carcerem dixit Plaut. in Curcul. At ego vos ambo in robusto carcere, ut pereatis, &c. Itē Liv. lib. 8. dec. 4. Apuleius in 2. Apolog. O subtilitas digna carcere, & robore. Ex arcis fontes interdum præcipitabantur & interficiebantur. Valer. Max. l. 6. c. de sever. Quinctiâ familiares eorum, ne quis Reip. inimicis amicus esse vellet, de robore præcipitati sunt. Lucr.

Verbera, carnifices, robur, pix, lamina, sada.

Ubi tamen pro fuste, lignoque, quæ fontes tondebantur, fustuario accipiunt. A robore Codicem distinguunt, de quo suo loco. Roboretum, quercetum ὀρυμνός. Gloss. locus, ubi robora nascuntur.

Rōbōrēus, a, um, quod est ex materia roboris. ἰερσός. GAL. De roure. ITAL. Facto di rovere. GERM. Eychin/oder eychbeumin. HISP. Cosa de roble. ANG. Of an oke. Colum. lib. 11. c. 2. Materies si roborea est, ab uno fabro dolari ad unguem debet. Ovid. 5. Fast.

Tunc quoque præscarum virgo simul acra virorum Mittere roboreo scirpea ponte solet.

Rōbūrñēs, adjectivum, quod ex robore nascitur. ἰερσός. Colum. lib. 9. cap. 1. Nam ut graminiibus, ita frugibus roburneis opus habent, id est, glandibus.

Rōbūstēs, denominativum à robur. ἰερσός. ut robustea materies, quæ ex robore facta erat ut esset durior. Varr. lib. 1. de re rust. cap. 38. In eo, si in medio robustea aliqua materia sit depacta, negant serpentes nasci.

Rōbūstūs, a, um, quod est multi roboris. רב רב חרס. ἰερσός, ἰερσός ἀλιφλοισ. GAL. Robuste, forte, ferme. ITAL. Robusto, forte. GERM. Starck/das vill stercke hatt. HISP. Fuerte ò rezio. ANG. That is very strong. Colum. lib. 2. Neque dubium est ex robusto semine posse fieri non robustum. Virg. 4. Eclog.

Robustus quoque jam tauris iuga solvet Arator.

Cic. 4. in Catil. Tertium genus est, ætate jam confectum, exercitatione robustum. Idem 5. Philipp. Omne malum nascens facile opprimitur: Inveteratum fit plerumque robustius. Idem 2. Philipp. Sed hæc quo robustioris improbitatis sunt, omittamus.

Rōbōrō, as, Fortifico, firmo, robur addo. רב רב חרס. ἰερσός, ἰερσός ἀλιφλοισ. GAL. Roborer, affermir. ITAL. Fortificare, rinforzare. GERM. Stercken / starck vnd trefftig machen. HISP. Fortalecer, hazer fuerte. ANG. To mak strong, to fertifie. Plin. lib. 10. cap. 31. Hirundines nidos luto construunt, stramento roborant. Cic. 1. Officiorum, Catoni autem quum incredibilem tribuisset natura gravitatem, eamque ipse perpetua constantia roboravisset, semperque in proposito, susceptoque consilio permansisset, moriendum potius, quam tyranni vultus aspiciendus erat. Plin. lib. 11. cap. 51. Vox roboratur x 111. annis: eadem in senecta exiliat.

Hinc componitur Corroboro, de quo supra suo loco.

Rōbōrārīā, Scipio appellavit, quæ Varro Leporaria, scilicet Vivaria, hoc est ea septa quæ inclusas habent feras, ut cervos, apros, &c. Græci παρδαίους appellant: à tabulis roboreis, quibus septa erant. Virg. de Gell. lib. 1. c. 20. Varr. l. 3. c. 3.

Rōbūs, i, ἰερσός. ἰερσός ἀλιφλοισ. Apud veteres dicebatur rubeus: & bovem robum idcirco rustici vocabant Unde & materia, quæ plurimas hujus coloris venas habet, dicta est robus: & homines valentes ac boni coloris, robusti. Hæc Festus. Robus etiam genus tritici, maxime laudabile (inquit Colum. lib. 2. c. 6.) quum & pondere, & nitore præstet.

Rōbūstēs, Robustus, vide Robur.

Rocca, colus, Gl. g. b.

Rodaticus, vide Rotaticus.

Rodatus quidam amarus à Diis. Plutarch. in Num.

Rōdō, is, rosi, rosum, proprie murium est, & similium, qui dentibus ferè semper aliquid abrodunt. רב רב חרס. ἰερσός, ἰερσός ἀλιφλοισ. GAL. Ronger. ITAL. Rodere. GERM. Nagen. HISP. Roer. ANGL. To gnaw. Cic. de divin. Quasi verò quicquam interfit, mures noctem & diem aliquid rodentes, scuta an eribra corroserint. Horat. 1. Serm. Satyr. 10.

in versu faciendo

Sape caput scaberet, vivos & roderet unguis.

Per translationem quandoque pro Detraho sumitur, sive obrepto. Cic. pro Cor. Balbo. More hominum invident, in conviviis rodunt, in circulis vellitant. Flumina rodunt ripas, Lucr. lib. 5. Ferrum roditur scabra rubigine. Ovid. 1. de Pont. Eleg. 1. Amicum absentem rodere, Horat. 1. Serm. Sat. 4. Dentem dente rodere, proverbium in illos qui carpunt eos qui pari sunt præditi mordacitate: aut qui lædi non possunt, neque sentiunt. Martial. lib. 13.

quid dentem dente juvabit

Roderet carne opus est si satur esse velis.

Rōsio, nis. ἰερσός, ἰερσός ἀλιφλοισ. GAL. Rongement, morsure. ITAL. Rodimento, roditura. GERM. Das nagen/verserung. HISP. Obra de roer. ANGL. A gnawing. Plin. lib. 10. c. 21. Succus decoctæ nervis prodest, & vesicæ, & intestinorum rosionibus. Cels. lib. 5. c. 28. rosio major.

Rodos, vide Rudus.

Roga, donativum, honorarium. Landulphus Sagax in Tiberio 11. Dixit Anastasiam uxorem suam, & coronavit eam Augustam, & jactavit rogam multam.

Rogalis, e, ad rogam pertinens. Ovid. 3. amor. El. 8.

Tene sacer vates flamma rapuere rogales?

Rogalia, dies, quibus rogæ ab Imperatore, & Patriarcha populo dabantur.

Rogarius, bustuarius, Gloss. Gr. ἰερσός. i. qui mortuos urit. Rōsō, as, Posco, peto, contendo, oro, precor. רב רב חרס. ἰερσός, ἰερσός ἀλιφλοισ. GAL. Prier, requerir, demander, emprunter. ITAL. Dehachar. ANGL. To ask, to demand, or pray. Plaut. An. sc. 2. a. 1. Quæ utenda

non Romæ factum, sed qui Romæ vendebatur.
Rōmānicus, a, um, adjectivum, ῥωμανικός, denominativum à Roma deductum; ut, Aratra Romanica, id est, Romæ facta, Cato c. 13. Aratra in terram validam Romanica bona erunt, in terram pullam Campanica juga Romanica optima erunt.
Romanente, vectis, quo fores clauduntur. L. g. b.
Roma nova, dicta est Constantinopolis; tanquam altera Roma, Imperatorum Orientalium sedes. Inde *Romania* vocatum imperium Orientale. Septem montes murorum ambitu non minus claudit atque vetus Roma. Bellon. *observ. lib. 1. c. 76.* de Constantinopoli.
Romandiola, exarchatus Ravennæ. Malè legunt *Romandiola* pro *Roconlia lib. 4. feud. tit. 36.*
Rōmānā porta, in infimo clivo Victoriæ fuit, à Romulo primùm instituta; gradibusque quibusdam in quadraturam formata. Appellata est autem Romana à Sabinis præcipuè, quibus ea proximus aditus erat Roman. Hæc *Festus*. Vulgò tamen, eodem Festo referente, Romana porta dicta est, ubi ex epistulo aqua defluebat, qui locus ab antiquis dictus est Ad statuas Cyncias, quòd ibi olim fuerit sepulchrum ejus familiæ.
Romania, Imperium Orientale. L. g. b.
Romanitas, Romanum imperium. Casaub.
Rōmānū porta, teste Varrone *lib. 4. de Ling. Lat.* in Palatino monte fuit, gradus habens in navalia, ad Voluptatē sacellum.
Rōmīlīa lex cavet, ne alij præter patres, & magistratus, sacra inirent, peragerentve, postea plebi quoque aditus ad sacra fuit: nam rogationibus tribunitiis, primùm Sextia Licinia sancitum est, ut x. viri factorum, non ut antea omnes patricij, sed ex parte dimidia de plebe crearentur: deinde sequuta est Ogulnia; ut, cum quatuor Pontifices essent, sacerdotum numerum augeri, quatuor præterea Pontifices, quinque augures, de plebe omnes allegerentur, ut omnino octo pontificum, novem augurum numerus fieret.
Romula, Gallia olim Togata pars, hodie Romandiola, Romaniola.
Rōmūlūs, ῥωμύλος. Romulus & Remus dicti à Ruma Lupæ. (i. à mamma.) Plutarch. in *Romul.* Romulus autem Martis (ut Romani credi voluerunt) ex Ilia filius, & nepos Numitoris, & frater Remi, eodem cum illo partu editus. Erat enim Numitori frater nomine Amulius, præferoci ingenio; qui non contentus fratri nati major imperium præripuisse, ut posteritati quoque suæ tyrannidem constabiliret, prolem illius masculam interemit. Iliam quoque, ut spem omnem nepotum fratris eriperet, sub specie honoris virginem Vestalem legit, eoque modo perpetua virginitate damnavit. Ea tamen postea gravida deprehensa, gemellos peperit, quos Amulius in Tiberim abici jussit; matrem autē ætissima custodia asservari. Verùm quum id temporis Tyberis extra ripas restagnasset, nec adiri usquam ad justis annis cursum posset; qui mergendorum puerorum negotium susceperat, in proxima eos alluvie ubi postea ruminalis ficus fuit, expositos reliquit. Vbi à Faustulo regij pecoris magistro inventi sunt, & Laurentiæ uxori educandi traditi; quæ quòd vulgato corpore quæstum faceret, idèoque lupa inter pastores vocaretur; factus est locus fabulæ, Romulum & Remum à lupa educatos fuisse. Hi postea quum adolevisent, de genere suo à Faustulo edocti, Amulium trucidant; avumque Numitorem in regnum restitunt. Nec ita multo post collecta magna pastorum manu, urbem novam in Palatino monte, ubi educati fuerant, ædificant. Et quoniam fratres gemini erant, nec ætatis verecundia differentiam facere posset, orta inter eos contentione, uter novæ urbi nomen daret, & conditam imperio regeret, placuit rem avium judicio permittere. Quumque Remo in Aventino vultus sex priores, Romulo autem in Palatino duodecim, sed posteriores apparuissent; illo tempore; hoc numero se potiorē esse asserente; exorta inter pastores primùm altercatio est, quæ deinde ad manus pervenit. Ibi Remus in turba ictus cecidit. Vulgatiō fama est ludibrio fratris Remum novos muros transfiliisse: inde à Romulo, sive à Celere quodam, Romuli jussu fuisse interfectum. Solus itaque regno potitus Romulus, ut urbem incolis frequentiore redderet, Asylum aperuit. Senatores centum quos ab honore Patres appellavit, conscripsit. Vicinis connubia negantibus, virgines quæ ad Consualium spectaculum convenerant, rapuit. Ceninenses bellum inferentes prælio vicit. regèque obtuncato Iovi Feretrio opima spolia obtulit. Antemates deinde, & Sabinos prælio superatos in civitatem recepit. Fidenates acie fudit, & ad oppidum fugientes insequutus, urbem eodem impetu cepit. Veientibus post adversam pugnam pacem petentibus, centum annorum inducias concessit. Hisce rebus gestis, quum ad Capræ paludem concionem haberet, ingenti coorta tempestate repente nusquam comparuit, Patrum (ut creditur) manibus disceptus. ¶ Fuit & Romulus quidam Grammaticus, qui Græcis scriptoribus qui in scholis docebantur, sublatis, Latina induxit. Hic ad centesimum usque annum vixisse traditur: interrogatusque quanam ratione vitam tandiu propugnasset? Intus, inquit, vino, foris oleo.
Rōmūlūs, a, um, adjectivum; ut, Vrbe Romulea, apud Ovidium 15. *Metamorph.*
Rōmīlūs, a, um: ut Tellus Romula. Virg. 6. *Æneid.*
*— nec Romula quondam
 Vilo se tantum tellus jactavit alumno.*
Rōmīlūs, a, um, ut, Tribus Romilia. Cic. *de leg. Agrar.* Respondit se à tribu Romilia initium facturum.
Rōmūlīdēs, dæ, ῥωμυλίδης. idem quod Romanus, à Romulo primo urbis conditore. Persius. *Satyr. 1.*
*— Ecce inter pocula querunt
 Romulida saturi, quid dia pœmata narrent.*
Roncalia sive Rōcaliæ (verba sunt Cujacii) campi supra Padum non procul à Placentia, in quibus solebant olim Imperatores conventus agere solemnēs. Abbas Vitergenſis: Romulicæ mos Longobardorum est justitiam suam requirere, & ab Imperatoribus recipere.
Rōnchūs, vide *Rhonchus*.
Rōs, toris, humor qui sereno tempore de cælo fluit, serena nocte, neque gelu, neque ardoribus, neque ventis existentibus. ῥωσ. Gal. *lib. 1. c. 1.*

GAL. Rosée. ITAL. *Ruggiada.* GERM. *Das tauw.* HISP. *El rocio.* ANGL. *The dew.* Aristot. *lib. 1. Meteor.* scribit, rorem fieri ex vaporatione modica, quum pluvia ex largo vapore progneretur. Apul. *lib. 2. de Mundo.* Ros nocturnus, humor quem serenitatis tenuitas spargit: Græcis dicitur ῥωσ. Virg. *lib. 2. Georg.*
Erigua tantum gelidus ros nocte reponet.
 Cic. 1. *de divinac.*
Quum primùm gelidos rores Aurora remittit.
 Ovid. 3. *Metam.*
Virgineos artus liquido persundere rore.
 Virg. 8. *Eclog.*
Quum ros in tenera pecudi gratissimus herba est.
 Plaut. *Capt. se. 1. a. 1.* Ros si non cadit, suo sibi succo vivat Cochlear: Ita parafiti. ¶ Ros, pro rore marino, herba. Ovid. *lib. 4. Fast.*
Roralis, e. ad ros pertinens: aptus ad rotandum, id est, irrorandum. ῥωσ. Ovid. *Fast.*
Virgaque rorales laurea misit aquas.
Roramenta auri, i in auri ramenta. Lampridius in *Commodo* vocat auri radiamenta.
Rōrifēr, a, um, ῥωσφόρος. GAL. *Qui apporte la rosée.* ITAL. *Che apporte ruggiada.* GERM. *Das tauw bringt.* HISP. *Lo que trahе rocio.* ANGL. *That bringth dewe.* ut Aurora rorifera Seneca *Hippol.* Quæ rorifera mulcens aura Zephyrus vernas evocat herbas. Biga Lunæ rorifera. Stat. 1. *Theb.*
Rorifera gelidum tenuaverat aëra biga.
 Lucr. *lib. 6.*
Hinc ubi roriferis terram nox obruit umbris.
Rorifluus, a, um, rorem fluens. In carmine Varroni Aracino attributo,
Quam nos rorifluam seletemur carmine lunam.
 Sic autem vocat, quòd noctu ros decidat, quo tempore luna regnat.
Rorigenæ, rore geniti. Papias.
Rōrūlētūs, a, um, quod est plenum, rore. ῥωσφόρος, ῥωσφόρος. GAL. *Couvert ou plein de rosée.* ITAL. *Ogni cosa piena di ruggiada.* GERM. *Tauwog woff tauw / nass von tauw.* HISP. *Cosa rociada o llena de rocio.* ANGL. *Covered and full of dewe.* Col. *lib. 5.* Cavendum ne aut Septentionalibus ventis, aut rorulentæ, sed sicca ferantur vites. Idem *l. 22. c. 38.* Rorulentæ bacca ne legantur cavendum.
Rōscīdūs, a, um, quod est rore perfusum: unde Nox roscida dicitur, quæ rore humecta est. ῥωσκόπος. GAL. *Plein de rosée, mouillé de rosée.* ITAL. *Inruggiada.* GERM. *Doff tauw / nass von tauw.* HISP. *Cosa rociada.* ANGL. *Sprinkled with dewe.* Plin. *lib. 18.* Quidam pridie rigant prata: ubi sunt rigua, noctibus roscidis ficari melius. ¶ Similiter Mala roscida, quæ matutino rore humecta sunt. Virg. 8. *Eclog.*
*Sepibus in nostris parvam te roscida mala
 (Dux ego vester eram) vidi cum matre legentem.*
 Aurora roscida, Ovid. *ad Liviam.* Gramina roscida. Claud. 2. *de rap. Proserpina.* Mella roscida, Virg. 4. *Eclog.* Pruina roscida foliis excelsa. Ovid. 5. *Fast.*
Rōrārīj, Levis armaturæ milites dicebantur, qui antequam acies congregarentur, fundis & lapidibus pugna præludebant. ῥωσάρη, ῥωσάρη. Rorarij dicti, teste Nonio, quòd illi prælium, ut ros pluviam, antecederent. Idem & Ferentarij dicuntur, teste Festo. *Livius*, Nam & rorarij procurrebant inter antepilanos. Hinc rorarium vinum dicebatur, teste eodem Festo, quòd rorariis militibus dabatur.
Rorarius, a, um, ad rorarios pertinens. *Fest.* Rorarium vinum, quòd rorariis dabatur.
Rostrastrum herba, bryonia alba.
Roro, rore aspergo: & per Synecd. aspergo, ut rorare sanguine, lacrymis, cruore. Ovid. *epist. 21.*
Scribimus, & lacrymis oculi rorantur obortis, id est, rigantur.
 ¶ Est & Roro absolute rore distillo, & impersonaliter.
Rōrāt, verbum ex eorum genere, quæ Grammatici vocant verba exceptæ actionis, quemadmodum Pluit, & Ningit, per se sine nominativi adminiculo sensum explens: est enim rorat, idem quod ros decidit. ῥωσάρη. GAL. *Faire ou jeter rosée.* ITAL. *Inruggiada, bagnare.* GERM. *Es tauwet / das tauw felt.* HISP. *Rociar.* ANGL. *To dewe or droppe dewe.* Col. *lib. 1. c. 3.* Idibus Octobribus, & sequenti biduo interdum tempestas nonnunquam rorat. Ovid. 3. *Fastor.*
Cum croceis rorare genus Tithonia conjux Cæperit.
 ¶ Per translationem accipitur pro guttatim distillare. ῥωσάρη ῥωσάρη ῥωσάρη. Vig. 8. *Æneid.*
*Raptabacque viri mendacis viscera, Tullus
 Per sylvam sparsi rorabant sanguine vepres.*
 Ovid. 3. *Metam.*
*Vndique dant saltus, multaque aspergine rorant:
 Emerguntque iterum, redeuntque sub aquora rursus:
 Inque chori ludunt speciem, &c.*
 ¶ Si rorasset, Augusto longam terræ maris profectionem ingrediente, latum ipse existimabat esse auspiciū. Suet. in *Aug. c. 92.* ¶ Aliquando admittit post se accusativum: ut, Rorare imbrem. Plin. *lib. 17. c. 10.* Periculum tantum eo die est, si roraverit quantumcunque imbrem. ¶ Roror passivum, pro irroror, sive irrigor, aut madefico. Ovid. *Epist. 21.*
Scribimus & lacrymis oculi rorantur obortis.
Rōrāns, tis, participium. ῥωσάρη, ῥωσάρη. GAL. *Qui fait rosée.* ITAL. *Chi fa ruggiada.* GERM. *Tauwend* HISP. *El qui rocio.* ANGL. *Dropping lik, dewe or deving.* Virg. 3. *Æneid.*
Ter spumam elisam & rorantia vidimus astra.
 Cic. *de senect.* Pocula, ut in Symposio Xenophontis minuta atque rorantia. Ovid. 4. *Fast.*
Littore siccabant rorantes nuda capillos.
 Idem 5. *Fast.*
Spargit & ipse suos lauro rorante capillos.
Rōrātūs, a, um. ῥωσάρη, ῥωσάρη. GAL. *Arrosé, & mouillé de rosée.* ITAL. *Inruggiada.* GERM. *Witt tauw besprengt oder geniet.* HISP. *Rociado.* ANGL. *Sprinkled with dewe.* Ovid. 3. *Fast.*
Mollis erat tellus, rorata manè pruina.
 Rōrātō